

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

สารเสพติดเป็นปัญหาในระดับชาติที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว รุนแรง นับเป็นอุปสรรคสำคัญต่อคุณภาพของประชากร สังคม เศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเร่งรัดแก้ไขและควบคุมให้ได้ภายในระยะอันสั้น รัฐบาลมีนโยบายที่จะแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจังโดยประกาศทำสงครามกับสารเสพติด พร้อมทั้งกำหนดยุทธศาสตร์ในการเอาชนะปัญหาโดยใช้หลักการแก้ไขปัญหแบบองค์รวม (Holistic Approach) กำหนดให้ทุกภาคส่วนในสังคมจะต้องร่วมแรงร่วมใจดำเนินการ รวมถึงการใช้พลังของเยาวชนในสถานศึกษาสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีจำนวนมหาศาลได้ผนึกเป็นพลังสำคัญในการแก้ไขปัญหายาเสพติดของชาติให้หมดสิ้นไป (สำนักส่งเสริมและพัฒนาศกยภาพนักศึกษา, 2547:1)

คณะรัฐมนตรีแถลงนโยบายต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2548 ถึงผลการดำเนินนโยบายของรัฐบาล 4 ปี ที่ผ่านมา (พ.ศ.2544-2547) และ 4 ปีต่อไป (พ.ศ.2548-2551) โดยรัฐบาลจะดำเนินนโยบาย 9 ประการ 1.นโยบายจัดความยากจน 2.นโยบายพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ 3.นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและแข่งขันได้ 4.นโยบายบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม 5.นโยบายการต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ 6.นโยบายพัฒนากฎหมายและส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี 7.นโยบายส่งเสริมประชาธิปไตยและกระบวนการประชาธิปไตย 8.นโยบายรักษาความมั่นคงของรัฐ 9.นโยบายตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดคือ **นโยบายพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ** รัฐบาลจะดำเนินการต่ออย่างจริงจังที่จะปราบปรามผู้มีอิทธิพลและสารเสพติดให้หมดไปจากสังคมไทยโดยยังคงยึดหลักการ “ผู้เสพ คือ ผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษา ส่วนผู้ค้า คือ ผู้ที่ต้องได้รับโทษตามกระบวนการยุติธรรม” โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนควบคู่กับมาตรการปราบปรามทางกฎหมายและตัดช่องทางทางการเงินทุจริตของผู้มีอิทธิพลในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการค้าสารเสพติด การตัดไม้ทำลายป่า การค้ามนุษย์และการเป็นเจ้ามือการพนัน นอกจากนี้นโยบายด้านสารเสพติดยังปรากฏในนโยบายอื่นที่เป็นปัญหาเงื่อนไขเกี่ยวเนื่องกับสารเสพติดได้แก่ “รัฐบาลจะ.....จัดตั้งเขตปลอดอบายมุขรอบสถานศึกษา โดยผลักดันกฎหมายและมาตรการเพื่อให้อบายมุขสารเสพติดและสิ่งชั่วร้ายทางเพศอยู่ห่างไกลจากเยาวชน”

“รัฐบาลจะ.....สร้างนิสัยรักการกีฬาและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เพื่อหลีกเลี่ยงการหมกมุ่นกับสิ่งอบายมุขและสารเสพติด” (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2548:7)

จากการประกาศสงครามกับสารเสพติดส่งผลให้มีการดำเนินการกับผู้ค้าอย่างเฉียบขาดทั้งดำเนินการจับกุมและการให้โอกาสเข้ามารายงานตัวเพื่อทำความดีเพื่อแผ่นดิน ขณะเดียวกันในกลุ่มผู้เสพได้เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติดเข้ามารายงานตัวเพื่อเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษา จากสถิติการเข้ามารายงานตัวในช่วงของการประกาศสงครามกับสารเสพติด มีจำนวนทั้งสิ้น 285,186 คน ภาคเหนือและภาคกลางมีจำนวนผู้มารายงานตัวใกล้เคียงกัน คือ 88,154 คน (ร้อยละ 31.0) และ 89,219 คน (ร้อยละ 31.3) รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 70,381 คน และภาคใต้ 37,041 คน หลังจากนั้นยังปรากฏมีผู้เข้ามารายงานตัวอีกบ้างแต่ได้ลดลงตามลำดับล่าสุดในช่วงเดือนสิงหาคมถึงกันยายน 2546 มีผู้เข้ามารายงานตัวเพิ่มเพียง 16,155 คน ซึ่งหลังจากประกาศสงครามกับสารเสพติด พบว่า ราคายาบ้ามีแนวโน้มลดลงระหว่างร้อยละ 20-70 ทั้งในพื้นที่ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ยังมีราคาสูงกว่าก่อนประกาศสงครามกับสารเสพติดสำหรับภาคกลางและภาคใต้ราคายังคงทรงตัวนับเนื่องจากช่วงประกาศสงครามกับสารเสพติดเป็นต้นมา ผลกระทบดังกล่าวทำให้ผู้เสพยาเสพติดบางส่วนโดยเฉพาะยาบ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเสพยาลดความถี่และปริมาณลง บางส่วนหันไปใช้สิ่งเสพติดอื่นทดแทนที่ปรากฏชัดเจนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือการใช้สารระเหย กัญชา สุรา ยาแก้ไอ น้ำดำตราเสือ ดาวผสม โคคาโคล่า (หรือที่เรียกว่า M10) การสูดควันจากการเผาพาราเซตามอลในกระดวยฟอยล์ ส่วนภาคใต้ปรากฏการใช้ยาแก้ไอ ยาแก้ลมประสาท กระเทียม กัญชา และวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2547:24)

จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดในปัจจุบัน เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญมากเพราะได้มีการแพร่ระบาดของสารเสพติดหลายชนิดเข้ามาในสถานศึกษาสู่เยาวชนไทย เนื่องจากหลายปัจจัยและหลายช่องทางเช่น ปัจจัยทางด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยสภาพแวดล้อมสถานที่ที่เกี่ยวพันกันในกรุงเทพมหานคร กลุ่มนักเรียนที่เล่นการพนันซึ่งหากเล่นเสียอาจคิดหารายได้ด้วยการจำหน่ายสารเสพติด กลุ่มมั่วสุมเสพยาในห้องพักอาคารชุด เป็นต้น จากสภาพปัญหาดังกล่าว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาสารเสพติดของประเทศไทยเป็นอย่างดี ซึ่งในมหาวิทยาลัยฯ ก็มีนิสิตเป็นจำนวนมากทั้งชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานครฯ ณ วิทยาเขตบางเขน จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาสภาพการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดแนวคิดและแนวทางการจัดกิจกรรมหลายๆ ด้านในการดำเนินงานป้องกันปัญหาสารเสพติด โดยสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยว

กับแนวคิด สร้างค่านิยมปลูกจิตสำนึก สร้างภูมิคุ้มกันด้านสารสนเทศ สร้างความเป็นผู้นำสามารถ นำความรู้ไปเผยแพร่ยังครอบครัว ชุมชนและสังคมภายนอกมหาวิทยาลัยให้กว้างขวางแพร่หลาย มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในทุกรูปแบบ อีกทั้งนิติตยังมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเพื่อพัฒนาระบบการดำเนินงานป้องกันแก้ไขปัญหาสารสนเทศในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ตลอดเวลาที่ผ่านมามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มุ่งมั่นในการปฏิบัติหน้าที่และพันธกิจสำคัญในการจัดการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยไม่ได้มุ่งเน้นเฉพาะการพัฒนาทางด้านวิชาการแต่เพียงอย่างเดียว แต่ได้มีการพัฒนาศักยภาพของนิติตควบคู่ไปกับการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนเป็นผู้ชี้นำทิศทางการพัฒนาที่ดีของการพัฒนาร่วมกับชุมชนรับผิดชอบต่อสังคมและรักษากรองไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ

ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยปฏิบัติงานรับราชการในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยปฏิบัติงานด้านการพัฒนานิติตกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ (งานต่อต้านสารและยาเสพติด) เห็นถึงความจำเป็นต้องทำการวิจัยเพื่อศึกษาข้อมูลการรับรู้และความคิดเห็นของนิติตต่อการป้องกันปัญหา สารเสพติด เพื่อที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอันจะเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายหรือการปฏิบัติงานขององค์กรที่เกี่ยวข้องและเพื่อให้มีการพัฒนารูปแบบการดำเนินงานป้องกันปัญหาสารเสพติด ให้เกิดประโยชน์กับนิติตและสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของนิติตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิติตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงสภาพข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด
2. สารสนเทศสำหรับผู้บริหารเพื่อใช้เป็นแนวทางการกำหนดนโยบายหรือแนวทางการดำเนินงานด้านการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัย
3. สารสนเทศสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. สารสนเทศเพื่อการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันไม่ให้นิสิตเข้าไปสัมผัสกับสารเสพติดและในขณะเดียวกันก็ช่วยในการพัฒนากิจกรรมนิสิตให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและเกิดประโยชน์อย่างเต็มที่กับนิสิตและสถาบันการศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีขอบเขตการศึกษาดังนี้ คือ

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในด้านความรู้เกี่ยวกับปัญหาสารเสพติด ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการณรงค์ป้องกันปัญหาสารเสพติด ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดเพิ่มมากยิ่งขึ้น ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม และด้านรูปแบบและแนวการจัดกิจกรรม

นิยามศัพท์

การรับรู้ หมายถึง พฤติกรรมของนิสิตที่แสดงว่าได้สัมผัสหรือมีอาการรับรู้เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารในเรื่องเกี่ยวกับสารเสพติด

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึกของนิสิตเกี่ยวกับสารเสพติด โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ต่างๆ หรือจากประสบการณ์

นิสิต หมายถึง นิสิตชายและหญิงระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาตามหลักสูตรอุดมศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

สารเสพติด หมายถึง วัตถุ สารหรือยาที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติ หรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือรับเข้าสู่ร่างกายซ้ำๆ กันแล้วไม่ว่าโดยวิธีการใดๆ ต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของสารนั้นทางด้านจิตใจหรือรวมทั้งทางด้านร่างกายและอาจต้องเพิ่มปริมาณการเสพมากขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้สุขภาพของผู้เสพนั่นเสื่อมโทรมลง และจะมีอาการผิดปกติทางด้านจิตใจหรือรวมทั้งทางด้านร่างกายเมื่อไม่ได้เสพ

การจัดกิจกรรมนิสิต หมายถึง กิจกรรมที่มหาวิทยาลัยหรือที่นิสิตจัดขึ้นและได้รับอนุญาตจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการมีประสบการณ์ในการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเรื่อง การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับการรับรู้
2. แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
3. แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ
4. ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522
5. สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกี่ยวข้องกับสารเสพติด
6. นโยบายรัฐบาลในการป้องกันและปราบปรามสารเสพติด
7. เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวความคิดเกี่ยวกับการรับรู้

ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้สรุปความหมายของการรับรู้ (Perception) ไว้ดังนี้

ละออ หุตางกูร (2509: 22) ได้กล่าวว่า การรับรู้เป็นการแปลสิ่งกระตุ้น มีผลให้เราทำปฏิกิริยาตอบสนอง และการตอบสนองนั้น คือ พฤติกรรม บุคคลจะมีพฤติกรรมไปตามที่ได้รับรู้พฤติกรรมจึงเป็นภาคปฏิบัติของการรับรู้ พฤติกรรมจะถูกสั่งการและควบคุมโดยการรับรู้ Mitchell และ Larson (1987: 87) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้เป็นผลของกระบวนการทางความคิดซึ่งเกิดจาก แนวทาง สิ่งแวดล้อม หรือความคิดที่เรามีต่อสิ่งต่างๆ

Guralnik (1988) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้ว่า หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจ ตามความรู้สึก ที่เกิดขึ้นในจิตใจของตนเอง

ทองหล่อ สุวรรณภาพ (2521: 222-223) อธิบายไว้ว่า การรับรู้ที่บุคคลมีต่อเรื่องราว เหตุการณ์ และสภาวะแวดล้อมต่างๆ มีความแตกต่างกันนั้น มีอิทธิพลมาจากตัวแปรด้านเพศ อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันย่อมมีการรับรู้แตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่า ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกัน ทั้งปริมาณและความถูกต้องย่อมทำให้คนเรามีการรับรู้ต่างกัน

มาลี สนธิเกษตริน (2525: 179) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้รับรู้ เรียนรู้สิ่งต่างๆ ซึ่งอยู่รอบตัวเราและในตัวของเราเอง โดยอาศัยประสาทสัมผัสคือ การเห็น การได้ยิน การรู้จึก การสัมผัส การลิ้มรส การได้กลิ่น เป็นต้น โดยวิธีที่สิ่งเร้า (Stimuli) จะส่งไปสู่สมอง สมองก็จะเลือกสิ่งที่รับรู้ (Selection) และจัดระเบียบหรือหมวดหมู่ (Organization) ของสิ่งที่รับรู้ และส่งออกมาสู่ภายนอก

จำเนียร ช่วงโชติ (2526) กล่าวว่า การที่คนเรารู้จักเกี่ยวกับโลกที่เขาอาศัยอยู่นั้นเป็นเรื่องของการตีความ หรือการแปลความหรือการให้ความหมาย กับสิ่งเร้าที่เขาได้รับโดยผ่านประสาทสัมผัส กระบวนการแปลความหมายโดยผ่านประสาทสัมผัสดังกล่าวเราเรียกว่า การรับรู้ นอกจากนี้ จำเนียร ช่วงโชติ ยังได้ให้ความหมายของการรับรู้ ไว้อีกหลายความหมายว่า “การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่คนเรามีประสบการณ์กับเหตุการณ์ต่างๆ” และ “การรับรู้ หมายถึง ภาพของโลกภายนอกที่บุคคลแต่ละคนมองเห็นในจินตนาการของตนเอง การรับรู้มีอิทธิพลนำไปสู่การกระทำต่างๆ ของบุคคล”

กรรณิการ์ สุวรรณโชติ (2528: 464-465) กล่าวว่า การรับรู้ (Perception) เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้เลือกจัดประเภท และแบ่งความหมายของสิ่งเร้าจากสิ่งแวดล้อมที่มากระตุ้นประสาทรับ การสัมผัส และพาดพิงข้อมูลที่เปลี่ยนไปสู่การกระทำที่มีความหมาย ดังนั้นพฤติกรรมของบุคคลจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับอย่างไรขึ้นอยู่กับผลของการทำงานของกระบวนการรับรู้ และการรับรู้นี้ทำให้บุคคลตระหนักถึงตนเอง บุคคลอื่น สิ่งของและเหตุการณ์ในสิ่งแวดล้อมในโลกแห่งความเป็นจริง การรับรู้ให้ความหมายความสำคัญต่อบุคคลนั้น และมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมออกมา แต่ละบุคคลมีการรับรู้ต่อสิ่งเร้าในสถานการณ์ เป้าหมาย สถานภาพบทบาทของตนในครอบครัว โลกของงานและสันตนาการส่วนบุคคล

กอบกุล พันธุ์เจริญวรกุล (2528: 377) กล่าวว่า การรับรู้ของบุคคลจะแตกต่างกัน แม้ว่าจะรับรู้ในเรื่องเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอวัยวะที่ใช้ในการรับรู้ที่แตกต่างกันเล็กน้อยเพียงใด ได้แก่ ระบบประสาทรับความรู้สึก และสมองหรือสติปัญญาของแต่ละบุคคลนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล ได้แก่ ประสบการณ์ในอดีต ความนึกคิด เกี่ยวกับตนเอง กรรมพันธุ์ทางด้านชีวภาพ ภูมิหลังทางด้านชีวภาพ ภูมิหลังทางการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจสังคม เป็นต้น

ธงชัย สันติวงศ์ และชัยยศ (2535: 68) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การที่คนเราได้รับเอาตัวกระตุ้นเข้ามาทางประสาทรับความรู้สึก 5 คือ การมองด้วยตา ได้ยินด้วยหู การลิ้มรส การสูดกลิ่น และการสัมผัสนั้น เป็นสิ่งที่แสดงข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ถ้าหากได้มีการจัดระเบียบ และตีความข้อเท็จจริงที่ได้รับมาโดยอาศัยกลไกทางชีวภาพ ประสบการณ์ในอดีต ค่านิยม และทัศนคติ เราเรียกว่าเป็นความเข้าใจจากการรับรู้

Sereno และ Bodeken (อ้างถึงใน ปรีชา, 2538: 13) สรุปไว้ว่า การรับรู้คือ การที่บุคคลใช้ระบบภายในของเขารับเอาข้อมูลจากระบบภายนอกเข้ามาอย่างกระตือรือร้น (Active) โดยจิตวิสัย (Subjective) และมีการสร้างสรรค์ (Creative) ซึ่งมีการเกิดกระบวนการทำกิจกรรมอยู่ 3 อย่าง คือ การเลือกสิ่งเร้า (Selection) การจัดหมู่ให้แก่พลังเร้า (Organization) และการตีความหมายหรือการประเมินค่า (Interpretation or Evaluation) หรืออาจอธิบายได้อีกนัยหนึ่งว่า การรับรู้เป็นเหตุการณ์ภายในจิตใจของบุคคลหรือปรากฏการณ์ทางจิตใจขณะใดขณะหนึ่ง โดยปลายประสาทสัมผัสรับพลังเร้าเข้าสู่ระบบประสาทส่วนกลางผสมผสานให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งพลังเร้านี้เป็นพลังภายนอกและภายในด้วย และความเข้าใจที่เกิดขึ้นโดยรับรู้อย่างเดียวเกิดจากการใช้สติ ปัญญา การคิด การรู้ (Cognition) มากกว่าการใช้อารมณ์และแรงจูงใจ (Effect and motive)

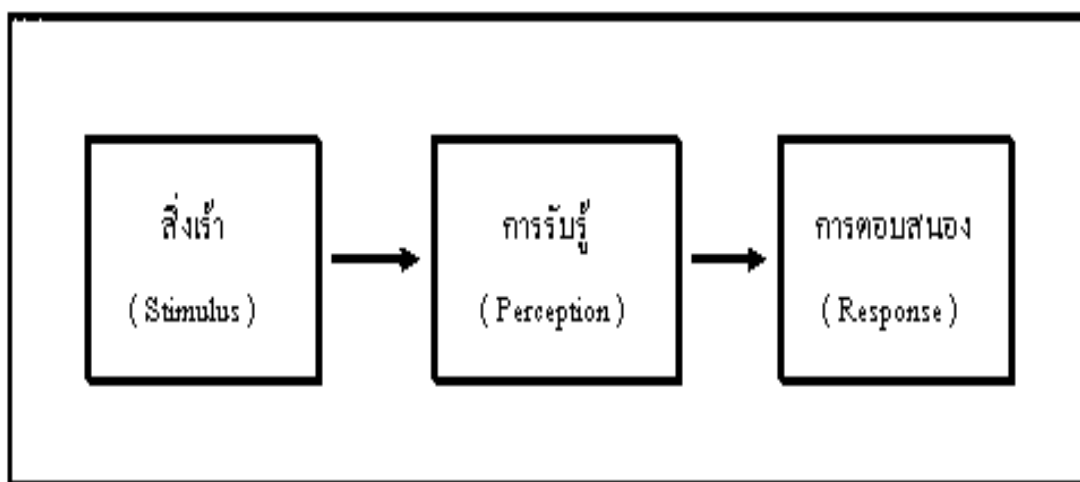
ศิริชัย ไตรสารศรี (2539: 11-12) การรับรู้ คือ การสัมผัสที่มีความหมาย (Sensation) การรับรู้เป็นการแปลหรือการตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายหรือรู้จักเข้าใจ ซึ่งในการแปลหรือตีความนี้จำเป็นที่อินทรีย์จะต้องใช้ประสบการณ์เดิม หรือความรู้เดิม หรือความชัดเจนที่เคยมีแต่หนหลัง ร่างกายของมนุษย์มีทางรับรู้หรือรู้สึกสัมผัสอยู่หลายทาง และจากการที่ร่างกายถูกปลุกให้ตื่นตัวจากการเร้าของสิ่งแวดล้อมทั้งปวง โดยผ่านทางประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่งหรือรวมกันหลายทาง และเกิดเป็นการรับรู้ขึ้น จากการรับรู้ในเฉพาะสิ่ง ร่างกายจะก่อเป็นรูปแบบของสิ่งนั้นขึ้นมาจากประสบการณ์ในสิ่งนั้นหลายแง่มุม กลายเป็นความคิดความเข้าใจในสิ่งนั้นกว้างขวางขึ้น จนเกิดภาพในสิ่งนั้นแจ่มชัดขึ้น เรียกว่าความคิดรวบยอด (Concept)

ประหยัด สุดเสวต (2542: 7) กล่าวว่า การรับรู้หมายถึงความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์และความเชื่อ ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงลักษณะใดลักษณะหนึ่งออกมาคือ ความรู้สึกประทับใจหรือไม่ประทับใจ พอใจหรือไม่พอใจ ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งอาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ

กระบวนการรับรู้

การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ภายหลังจากได้รับสิ่งเร้า หรือข้อมูลต่างๆ แล้วเกิดการเลือก การจัดระบบ การแปลความหรือการตีความ โดยอาศัยปัจจัยต่างๆ ที่อยู่ภายในและภายนอกตัวบุคคลมาประกอบการตีความ (ชุตินา, 2538: 25) กระบวนการรับรู้ (The Perception Process) มีขั้นตอนต่างๆ ที่สำคัญดังที่นักวิชาการได้อธิบายไว้หลายท่านดังนี้

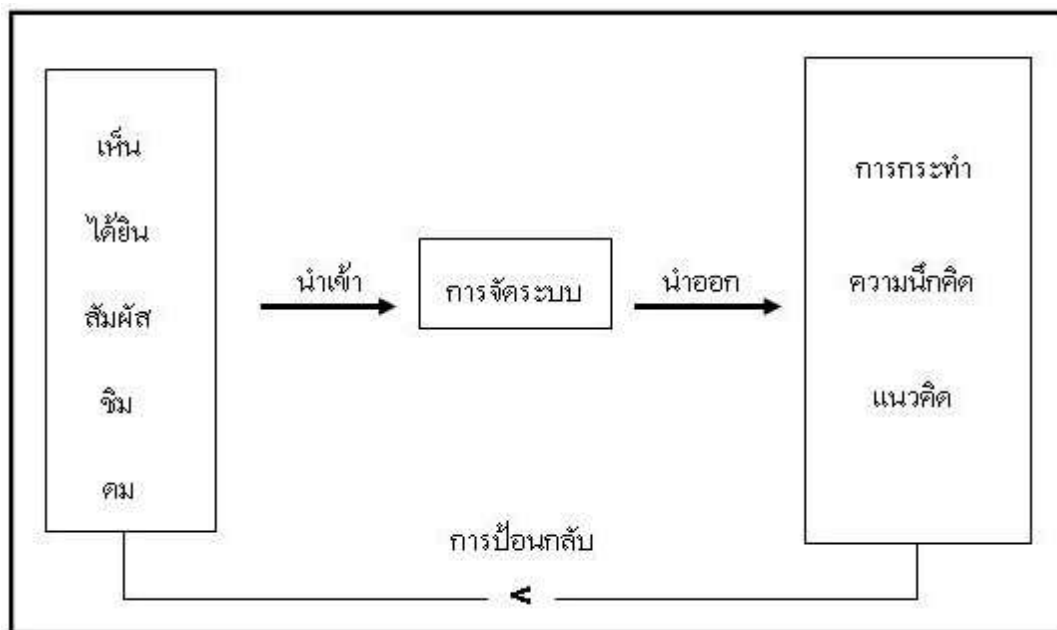
จำเนียร ช่วงโชติ (2526: 34) กล่าวว่า การรับรู้เป็นกระบวนการระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของบุคคล ดังแผนภูมิที่ 1

ภาพที่ 1 แสดงกระบวนการรับรู้

ที่มา : จำเนียร ช่วงโชติ

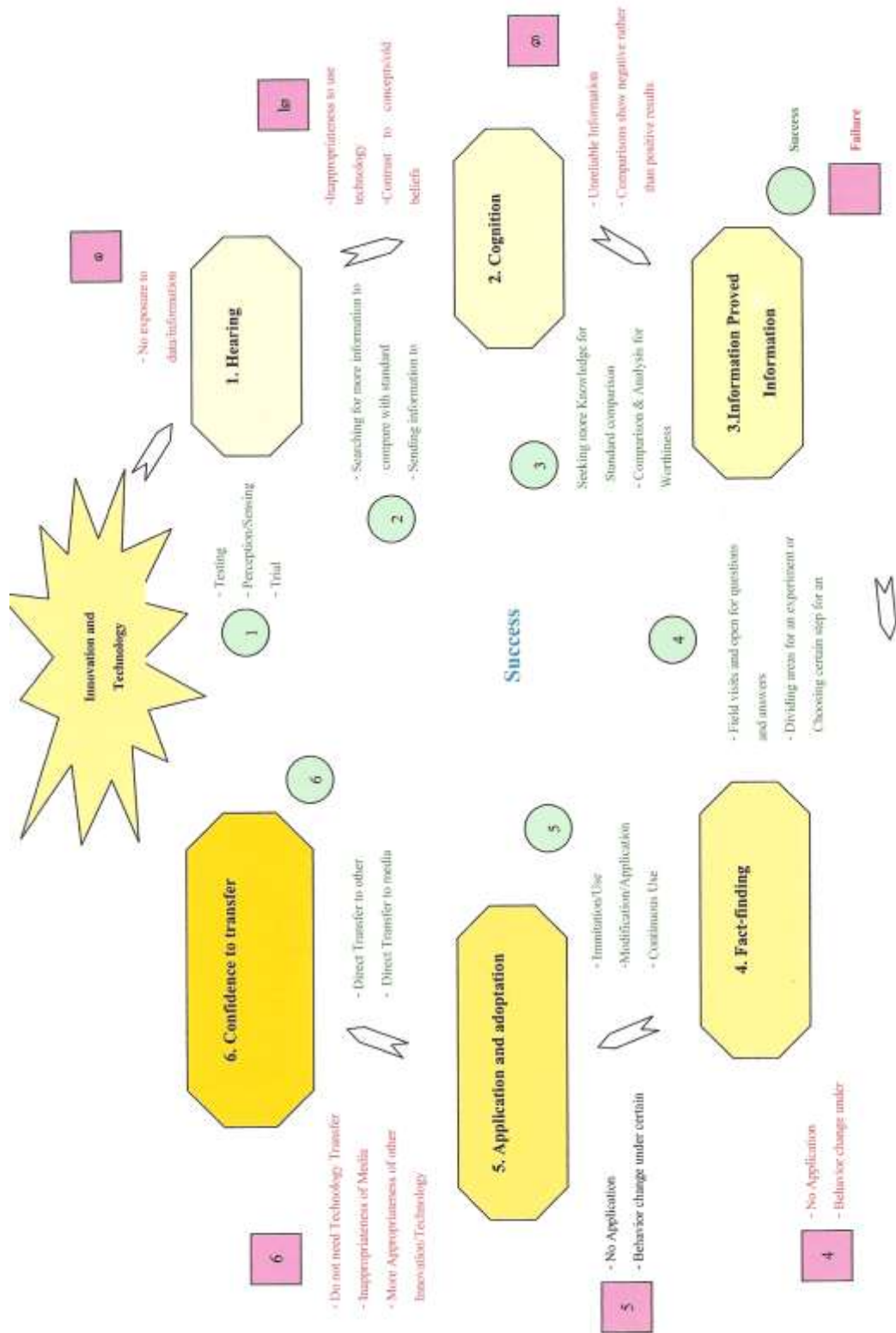
ฮูสซ์ และ โบว์ดิทซ์ (Huse and Bowditch อ้างในชูติมา, 2538: 24) ได้กล่าวว่าบุคคลแต่ละคนเป็นเสมือนระบบชนิดที่สามารถรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ซึ่งเข้ามาสู่ตน โดยผ่านประสาทสัมผัส ได้แก่ การเห็น การได้ยิน การสัมผัส การชิม และการดม จากนั้นข้อมูลที่เข้ามาจะได้รับการจัดระบบ และกลายมาเป็นสิ่งที่รับรู้ โดยสามารถตอบสนองออกมาเป็นการกระทำ ความนึกคิด แนวคิด ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 กระบวนการรับรู้

ที่มา : ฮูสซ์และโบว์ดิทซ์

พัฒนา สุขประเสริฐ (2547: 12) ได้สรุปว่ากระบวนการรับรู้และยอมรับเทคโนโลยีที่ถูกถ่ายทอดแบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน คือ ขั้นการรับรู้ ขั้นการให้ความสนใจ ขั้นการประเมินจากข้อมูล ขั้นการค้นหาคำความจริง ขั้นการนำไปปฏิบัติจริง และขั้นการมีความเชื่อมั่นและพร้อมให้การถ่ายทอด ซึ่งได้ระบุว่า การรับรู้และยอมรับมีลักษณะเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและในแต่ละขั้นตอน หรือระดับของการรับรู้และยอมรับเทคโนโลยีก็มีพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็น ได้อย่างชัดเจน ดังภาพที่ 3 ซึ่งเทคโนโลยีเป็นได้ทั้งแนวคิด การปฏิบัติและสิ่งประดิษฐ์ จึงมีความหมายครอบคลุมเกี่ยวกับข่าวสารข้อมูลและสารสนเทศที่เกี่ยวกับสารสนเทศด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 3 กระบวนการรับรู้และยอมรับเทคโนโลยีที่ถูกถ่ายทอดของพัฒนา สุขประเสริฐ

จากความหมายของการรับรู้ ที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจะสรุปความหมายของการรับรู้ในงานวิจัยครั้งนี้ว่า การรับรู้ คือ ความรู้สึก ความเข้าใจในความหมายอันเกิดจากการเรียนรู้และสิ่งเร้าจากภายนอก ซึ่งการรับรู้จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกมา โดยการรับรู้ของบุคคลต่อเรื่องราว เหตุการณ์และสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่มีความแตกต่างกันย่อมส่งผลต่อการแสดงความคิดเห็นและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลมีหลายประการ เช่น เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม ประสบการณ์ในอดีต ความเชื่อ สังคม และค่านิยม

2. แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

จากการตรวจเอกสาร ปรากฏว่าได้มีนักวิชาการให้ความหมายและแนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้หลายท่าน ดังนี้

Shaw และ Wright (1967: 320) กล่าวว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งการตัดสินใจจากการประเมินค่า (Evaluation Judgement) หรือทัศนะ (Point of view) เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะ และความคิดเห็นย่อมได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ

Kolasa (1969: 386) กล่าวว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลในอันที่จะแสดงข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินผลสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสถานการณ์สิ่งแวดล้อมต่างๆ หรือเป็นการแสดงออกถึงการลงความเห็นของบุคคลหนึ่งในข้อเท็จจริง

Good (1975 อ้างใน เพ็ญศรี บุญฤทธิ, 2546: 7) ความหมายของคำ “ความคิดเห็น” (Opinion) ตามพจนานุกรมทางการศึกษา ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า หมายถึง ความนึกคิด ความรู้สึกประทับใจ ความเชื่อ การตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

จำเรียง ภาวิจิตร (2526: 243-244) กล่าวว่า ความคิดเห็นวงกว้าง คือ ความรู้สึกและความคิดเห็นของประชาชนกลุ่มต่างๆ เกี่ยวกับประเด็นความสนใจหรือปัญหาประเด็นใดในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งมีได้หมายความว่าต้องเป็นมติหรือความคิดเห็นของประชาชนทั้งหมดในประเทศ แต่ในความคิดเห็นของประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่ยังคงตกลงกันไม่ได้ จำเป็นต้องมีการถกเถียงหาสาเหตุมาอภิปรายให้เห็นข้อดี ข้อเสีย จนในที่สุดเกิดการตัดสินใจร่วมกันเป็นมติออกมา

โยชิน คันสนยุทธ และ จุมพล พุฒภัทรชีวิน (2529: 36) ให้ความเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางอ้อมคำเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อและค่านิยม ความคิดเห็นไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกับทัศนคติเพราะในตัวของมันอาจไม่จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทางอารมณ์หรือทางพฤติกรรม

กฤษณี มหาวิรุฬห์ (2531: 37-38) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่อยู่บนความแน่นอนหรือความเป็นจริงแต่ขึ้นอยู่กับจิตใจ บุคคลจะแสดงออกโดยมีข้ออ้างหรือการแสดงเหตุผลสนับสนุนหรือปกป้องความคิดนั้นซึ่งขึ้นอยู่กับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคล เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน สภาพแวดล้อม ฯลฯ และมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ การแสดงความคิดเห็นนี้อาจจะรับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2533) กล่าวว่าความคิดเห็น คือ การแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลกล่าวว่าเขามีความเชื่อหรือความรู้สึกอย่างไรนั้นเป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้นการวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

จำรอง เงินดี และคณะ (2534: 2) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นอาจกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคน แต่มีส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคติตรงที่ทัศนคตินั้นเจ้าตัวอาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

นพมาศ ชีรเวคิน (2539 : 99) กล่าวว่า ความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกโดยออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นั้นจะพูดจากใจจริง พูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่มักจะถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความเป็นใจ

เกียรติพงษ์ ขาวสำอางค์ (2542: 54) อธิบายว่า เป็นการแสดงความรู้สึกของบุคคลแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งอาจเป็นบุคคล กลุ่มคน หรือสถานการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งๆ ด้วยการพูดหรือการเขียน ซึ่งแตกต่างกันไปตามความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม ความคิดเห็นจึงไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอด

Issak (1981: 203 อ้างถึงใน วัชรียา สุวรรณเมธา, 2545: 58) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกทางคำพูด หรือคำตอบที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่ได้รับต่างๆ ไป โดยปกติแล้วความคิดเห็นต่างจากเจตคติคือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะขณะที่เจตคติจะเป็นเรื่องต่างๆ ไป มีความหมายกว้างกว่า

ภาณุวัฒน์ เงินโสภา (2547: 15) กล่าวว่า ความคิดเห็นคือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง อาจเป็นการแสดงออกในทางบวกหรือทางลบก็ได้ ทั้งนี้อยู่บนพื้นฐานของความรู้ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคล

ณัฐพร สิทธิชัย (2547: 9) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกหรือความเชื่อต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดๆ โดยอาศัยความรู้ต่างๆ จากประสบการณ์และสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ซึ่งจะเป็พื้นฐานในการแสดงความคิดเห็นทั้งในด้านบวกและด้านลบ หรือในด้านที่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย โดยอาจแสดงออกเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ ซึ่งอาจถูกหรือไม่ถูกต้องก็ได้

จากความหมายที่นักวิชาการต่างๆ ได้กล่าวมานี้ ผู้ทำวิจัยได้สรุปความหมายของความคิดเห็นในงานวิจัยครั้งนี้ว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกทางด้านความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยอาศัยพื้นฐานของความรู้ต่างๆ จากประสบการณ์และสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ซึ่งจะเป็พื้นฐานในการแสดงความคิดเห็นทั้งในด้านบวกและด้านลบ หรือในด้านที่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วย ความคิดเห็นจึงไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอด โดยอาจแสดงออกเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรซึ่งอาจถูกหรือไม่ถูกต้องก็ได้

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

ความคิดเห็นของแต่ละบุคคลที่แสดงออกต่อเรื่องราวต่างๆ ไม่จำเป็นต้องคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันเสมอไป ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคล รวมถึงสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรม ที่ทำให้ความคิดเห็นของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ได้มีผู้เสนอแนวความคิดไว้หลายประการ ดังนี้

ธีรยุทธ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา (2537: 602-604) ได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ดังนี้

1. ประสบการณ์ บุคคลจะมีความคิดเห็นที่ดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ในลักษณะใด หากบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่ดีก็จะทำให้ความคิดเห็นที่ดี และหากบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่ไม่ดีก็จะมีความคิดเห็นไม่ดีเช่นกัน

2. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ความคิดเห็นของคนบางคนอาจเกิดจากความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนอื่น โดยได้รับข้อมูลเรื่องราวต่างๆ จากผู้ที่สัมพันธ์ด้วย แล้วถ่ายทอดความคิดเห็นนั้นมาเป็นของตน เช่น ความสัมพันธ์ที่มีต่อพ่อ แม่ ครู อาจารย์ บุคคลนั้นก็จะได้รับความคิดเห็นถ่ายทอดจากบุคคลที่ใกล้ชิดเป็นอย่างมาก

3. ตัวแบบความคิดเห็นของบุคคลบางอย่างเกิดจากการเลียนแบบ เด็กอาจเลียนแบบพฤติกรรมอย่างที่ท่านชอบจากพ่อ แม่ ครู และบุคคลใกล้ชิด นอกจากนั้นอาจจะเลียนแบบจากภาพยนตร์ และสื่อต่างๆ ที่ได้พบเห็น หากตัวแบบดังกล่าวมีความคิดเห็นที่ดีต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ผู้เลียนแบบก็จะรับเอาข้อมูลฝังเข้าไปในจิตใจ และมีความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ เหมือนตัวแบบ

4. องค์ประกอบของสถาบันสังคม สถาบันสังคมต่างๆ เช่น โรงเรียน โรงภาพยนตร์ วัด และองค์กรต่างๆ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลในการสร้างความคิดเห็นให้เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นอย่างดี โดยที่บุคคลจะค่อยๆ รับประสบการณ์จากชีวิตประจำวันและสะสมมากขึ้นจนเป็นความคิดเห็น

โสภา พิสมัช (2543) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดของบุคคล ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆ และคุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น และการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้นและคนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องราวต่างๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้ จากกลุ่มบุคคลในสังคมหรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่ความ รับผิดชอบต่องาน ซึ่งส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่าง มากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสาร ข้อมูลต่างๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ใน กลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้ บุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะส่งผลต่อการแสดงความคิดเห็นแตกต่างกัน

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่แต่ละบุคคล ได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

สุภาวดี รอดโต (2543: 10) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้ความคิดเห็นของบุคคลแตกต่างกัน ออกไป เพราะบุคคลแต่ละคนย่อมได้รับปัจจัยต่างๆ มาในลักษณะที่แตกต่างกัน ได้แก่

1. ปัจจัยด้านคุณสมบัติประจำตัวของบุคคล เช่น สติปัญญา ความสามารถ พื้นฐานความรู้ หรือการศึกษา ความเชื่อ และสถานภาพ เป็นต้น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้และ สังเกตจนกลายเป็นลักษณะของแต่ละบุคคล เช่น สิ่งแวดล้อม ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชน สถาน ศึกษา สภาพแวดล้อมในการทำงาน สื่อมวลชน ตลอดจนจากการปะทะสังสรรค์ติดต่อระหว่าง บุคคล กลุ่มคน เป็นต้น

การวัดความคิดเห็น

เพ็ญพร เพชรสุขศิริ (2531: 3) ได้กล่าวถึงการวัดทัศนคติและความคิดเห็นมีอยู่หลายวิธีที่แพร่หลายมี 4 วิธี ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone' Method) เป็นวิธีการสร้างมาตราวัดออกเป็นปริมาตร แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกัน และเสมือนว่าเป็นช่วงที่มีช่วงห่างเท่ากัน
2. วิธีกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกันและสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้จากอันดับต่ำสุด ถึงสูงสุดและแสดงถึงการสะสมของข้อความคิดเห็น
3. วิธีการจำแนกแบบเอสดี สเกล (Semantic Differential Scale : S-D Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้ามเช่น ดี-เลว ขยัน-ขี้เกียจ
4. วัดแบบลิเคิร์ต (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดทัศนคติที่นิยมแพร่หลายเพราะเป็นวิธีสร้างมาตราวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชอบไม่ชอบโดยยึดอันดับความชอบหรือไม่ชอบซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้ลงคะแนน 5 4 3 2 1 หรือ +2 +1 0 -1 -2 ตามลำดับ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งที่จะสำรวจการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นสำคัญเนื่องจากต้องการทราบถึงการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตว่าจะมีความคิดเห็นอย่างไรกับปัญหาสารเสพติดเพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงอันจะเป็นแนวทางในการพัฒนานิสิต และนำความคิดเห็นที่ได้รับจากการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงพัฒนากิจกรรมรณรงค์ป้องกันปัญหาสารเสพติดให้เกิดประโยชน์กับนิสิตและสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีแบบลิเคิร์ต (Likert's Method) โดยกำหนดคำถามในลักษณะการสอบถามความคิดเห็น ซึ่งผู้ถูกศึกษาจะเลือกตอบคำถามแต่ละข้อความในแง่ของระดับความคิดเห็นได้ 5 ระดับ เช่น เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด โดยข้อความในแต่ละข้ออาจมีลักษณะเป็นบวกหรือเป็นลบ

3. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ

สมบุรณ์ ชิตพงศ์ (2523: 33) กล่าวว่าความรู้ หมายถึง ความสามารถทางสมองในการเก็บรักษาไว้ซึ่งเรื่องราวที่เป็นปรากฏการณ์ ข้อเท็จจริงและเวลา ตลอดจนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ไพศาล หวังพานิช(2526: 96) ได้ให้ความหมายของความรู้ว่า หมายถึง บรรดาข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดของเรื่องราว การกระทำ อันเป็นประสบการณ์ของบุคคล ซึ่งสะสมและถ่ายทอดสืบต่อกันมา ความจำ คือ ความสามารถของบุคคลในการเก็บรักษาไว้ซึ่งความรู้หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่เคยพบเห็นมา การวัดความรู้ความจำจึงจำเป็นต้องวัดความสามารถในการระลึกเรื่องราวข้อเท็จจริงหรือประสบการณ์ต่างๆ หรือวัดความระลึกได้ของประสบการณ์

สุภาพ ฉัตรภรณ์ (2539: 33-35) กล่าวว่าความรู้ คือ ความสามารถในการจดจำ การทวน ความจำ ความทรงจำ การจัดกลุ่ม ตัดสิน วิเคราะห์ รูปแบบแผน โครงสร้างและทฤษฎีในสิ่งที่ได้ศึกษามาทำให้เกิดความรู้และความเข้าใจ ดังนี้

1. ความรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรู้ ความจำ การระลึกได้
2. ความเข้าใจ หมายถึง เมื่อได้รับความรู้มาก่อนแล้วผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ซึ่งความเข้าใจจะออกมาในรูปของการแปลความ การตีความและการคาดคะเน

วชิรพงษ์ (2541: 13 อ้างถึงใน พิศาล เอิบอาบ, 2545: 11) กล่าวว่าความรู้ หมายถึง ความสามารถในการจดจำความหมาย ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์หรือเรื่องราวต่างๆ โดยการนึกได้ มองเห็น ได้ยินหรือได้ฟัง และไม่จำเป็นต้องใช้ความคิดซับซ้อน

ถึงพร ปานทอง (2541: 9) กล่าวว่าความรู้ หมายถึง ข้อมูลต่างๆ ที่อยู่ในหน่วยความจำ ซึ่งสามารถระลึกได้ เป็นประสบการณ์ต่างๆ ของบุคคลที่ได้สะสมและถ่ายทอดต่อๆ กันมารวมถึงเป็นข้อเท็จจริงที่บุคคลสามารถรับทราบได้

4. ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

สารเสพติดมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายอาชีพ จึงมีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันตามความเกี่ยวพันของสารเสพติดที่มีต่อวิชาชีพของบุคคลนั้นๆ (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด: 2547)

ความหมายของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง ยา หรือ สารเคมีหรือวัตถุดิบใดๆ หรือพืชซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยวิธีกิน ดม สูบ หรือฉีดแล้วจะทำให้เกิดผลต่อร่างกาย และจิตใจ ในลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. ต้องเพิ่มขนาดการเสพมากขึ้นเรื่อยๆ
2. มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกาย และจิตใจ อย่างรุนแรงตลอดเวลา
3. เมื่อถึงเวลาเสพแต่ไม่ได้เสพ จะทำให้เกิดอาการขาดยา
4. สุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง

ความหมายในทัศนะของเภสัชกร

คือ สิ่งที่ทำให้เกิดพิษภัยเรื้อรังและปรากฏอาการของโรคอย่างชัดเจน ภายหลังเมื่อหยุดเสพ

ความหมายในทัศนะของนักสังคมสงเคราะห์

คือ สิ่งที่ทำให้เกิดพิษและพิษของมันเป็นต้นเหตุแห่งอาชญากรรม ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงพอให้ความหมายโดยทั่วไปและความหมายตามกฎหมายดังนี้

ความหมายโดยทั่วไป

หมายถึง สารหรือยาที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติหรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือรับเข้าสู่ร่างกายซ้ำๆ กันแล้ว ไม่ว่าจะโดยวิธีการใดๆ เป็นช่วงระยะๆ หรือนานติดต่อกันก็ตามจะทำให้บุคคลนั้นต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของสารนั้น ทางด้านจิตใจหรือรวมทั้งทางด้านร่างกาย และอาจต้องเพิ่มปริมาณการเสพขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้สุขภาพของผู้เสพนั้นเสื่อมโทรมลงประการสำคัญเมื่อถึงเวลาอยากเสพและจะมีอาการผิดปกติทางด้านจิตใจหรือรวมทั้งทางด้านร่างกายเมื่อไม่ได้เสพ

ยาเสพติด สามารถแบ่งได้ตามลักษณะต่างๆ ดังนี้

ก. แบ่งตามแหล่งที่เกิด ได้แก่

1. ยาเสพติดธรรมชาติ (Natural Drugs) คือ ยาเสพติดที่ผลิตได้มาจากพืช เช่น ฝิ่นกระท่อม กัญชา
2. ยาเสพติดสังเคราะห์ (Synthetic Durgs) คือ ยาเสพติดที่ผลิตขึ้นด้วยกรรมวิธีทางเคมี เช่น เฮโรอีน แอมเฟตามีน

ข. แบ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ได้แก่

ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรงไม่เป็นประโยชน์ทางการแพทย์ เช่น เฮโรอีน (Heroin) แอมเฟตามีน (Amphetamine) เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) แอลเอสดี (LSD) เอ็กซ์ตาซี (Ecstasy) หรือ MDMA

ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น ฝิ่น (Opium) มอร์ฟีน (Morphine) โคเคนหรือโคคาอีนเมทาโดน (Methadone)

ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มียาเสพติดให้โทษประเภท 2 ผสมอยู่ เช่น ยาแก้ไอที่มีโคเคอีนผสมอยู่

ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อะเซติกแอนไฮไดรด์ (Aceticanhydride) อะเซทิลคลอไรด์ (Acetylchloride) เอทิลิดีนไดอะเซเตต (Ethylidinediacetate) ไลเซอร์จิก อาซิด (Lysergic Acid)

ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น พืชกัญชา พืชกระท่อม พืชฝิ่น (ซึ่งหมายความรวมถึงพันธุ์ฝิ่น เมล็ดฝิ่น กล้าฝิ่น ฟางฝิ่น พืชเห็ดขี้ควาย)

ค. แบ่งตามการออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ได้แก่

1. ยาเสพติดประเภทกดประสาท เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน ยากล่อมประสาท สารระเหย
2. ยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาท เช่น แอมเฟตามีน กระท่อม โคเคน
3. ยาเสพติดประเภทหลอนประสาท เช่น แอลเอสดี ดีเอ็มที เห็ดขี้ควาย
4. ยาเสพติดประเภทออกฤทธิ์ผสมผสาน (กด กระตุ้น และหลอนประสาทร่วมกัน) เช่น กัญชา

ง. แบ่งตามองค์การอนามัยโลก องค์การอนามัยโลกได้จัดแบ่งยาเสพติดออกเป็น 9 ประเภท ได้แก่

1. ประเภทฝิ่นหรือมอร์ฟีนรวมทั้งยาที่มีฤทธิ์คล้ายมอร์ฟีนเช่น ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน เพธิดีน
2. ประเภทบาบิทูเรทรวมทั้งยาที่มีฤทธิ์ทำนองเดียวกัน เช่น เซโคบาร์บิทัล อะโมบาร์บิทัล พาราโลดีไฮด์ เมโพรบามัท ไดอาซีแพม คลอไดอาซีพอกไซด์
3. ประเภทแอลกอฮอล์ เช่น เหล้า เบียร์ วิสกี้
4. ประเภทแอมเฟตามีน เช่น แอมเฟตามีน เดกซ์แอมเฟตามีน
5. ประเภทโคเคน เช่น โคเคน โบโคคา
6. ประเภทกัญชา เช่น ใบกัญชา ยางกัญชา

7. ประเภทคัท เช่น ไบคัท ไบกระท่อม

8. ประเภทหลอนประสาท เช่น แอลเอสดี ดีเอ็มที เมสคาลิน เมล็ดมอร์นิง โกลดี ต้นลำโพง
เห็ดเมฆบางชนิด

9. ประเภทอื่นๆ เป็นพวกที่ไม่สามารถเข้าประเภทใดได้ เช่น ทินเนอร์ เบนซิน น้ำยา
ล้างเล็บ ยาแก้ปวด บุหรี่

5. สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2547: 48-50) ได้ระบุไว้ว่า
ภายหลังจากที่มีการประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 37 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2501 ซึ่งมีผลบังคับเมื่อ
1 กรกฎาคม 2502 ห้ามประชาชนทั่วประเทศสูบบุหรี่เพียงชนิดเดียว และก่อนที่จะประกาศคณะ
ปฏิวัติจะมีผลบังคับได้อนุญาตให้ผู้เสพติดฝิ่นมาขอจดทะเบียน เพื่อผ่อนผันให้เสพต่อไปได้อีก 6
เดือน ปรากฏว่ามีผู้มาลงทะเบียนแสดงการติดฝิ่นทั่วประเทศ 70,985 คน แต่ก็คงมีผู้แอบเสพโดยไม่
มาลงทะเบียนซึ่งคงมีจำนวนอีกไม่มาก เมื่อเหตุการณ์ล่วงเลยมาจนถึงปัจจุบัน สารเสพติดนับได้ว่า
เป็นปัญหาทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศอย่างร้ายแรง ทั้งจำนวนผู้ติดสารเสพติดก็มากขึ้น
นับกว่าล้านคน ซึ่งสารเสพติดที่เป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้ก็กลับมาเพิ่มขึ้นอีกหลายชนิด มิได้มีแต่ฝิ่น
อย่างเดียวเหมือนเช่นสมัยก่อน จึงได้มีการศึกษาค้นคว้าว่าเพราะสาเหตุใดที่ทำให้ผู้คนโดยเฉพาะ
เยาวชนไปเสพยาเสพติดต่างๆ ที่สมัยที่มีการเสพติดฝิ่นเพียงอย่างเดียว ปรากฏชัดว่ามีผู้ติดฝิ่นมีอายุ
ต่ำที่สุด 40 ปี แต่ปัจจุบันผู้ติดสารเสพติดหรือสิ่งเสพติดกลับมีอายุที่ลดลงอย่างน่าวิตก คือ ต่ำที่สุด
7 ปี และสูงสุดกลายเป็น 40 ปี จึงเป็นปัญหาที่น่าห่วงใยเพราะทรัพยากรอันมีค่าของประเทศกำลัง
อยู่ในอันตราย จำเป็นที่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันชี้แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง โดยไม่ต้องพึ่ง
พาสารเสพติด สาเหตุที่ทำให้เยาวชนตลอดจนผู้คนวัยอื่นๆ หันไปเสพยาเสพติดมีหลายประการที่
สำคัญดังนี้

1. สาเหตุจากการถูกชักชวน เยาวชนส่วนใหญ่มีลักษณะขาดความต้องการอยู่ร่วมกัน ต้องการ
ได้รับการยกย่องและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของหมู่คณะ ฉะนั้น ถ้าเพื่อนฝูงชักชวนให้ลองขอมัค
ไม่ได้ จึงทำให้เยาวชนต้องยอมใช้สารเสพติดตามการชักชวนของเพื่อน ซึ่งมีหลักฐานสนับสนุนที่
แน่ชัด โดยผลจากการศึกษาวิจัยของทางราชการ พบว่า เยาวชนติดสารเสพติด เพราะถูกเพื่อนชักจูง
มีถึง 77% ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง จึงง่ายต่อการชักชวนมากขึ้น

2. สาเหตุจากความกดดันในครอบครัว มีส่วนผลักดันให้สมาชิกในครอบครัวหันไปใช้สารเสพติดได้ ซึ่งความกดดันในครอบครัวมีแตกต่างกันไป เช่น

2.1 พ่อแม่ทะเลาะกันลูกเกิดความรำคาญใจที่เห็นสภาพเช่นนั้น ทำให้เบื่อบ้านจึงใช้เวลาว่างไปคบเพื่อนนอกบ้าน จนกว่าจะถึงเวลานอนจึงกลับบ้านและในที่สุดก็หันไปสู่อารมณ์เสพยา

2.2 พ่อแม่หย่าร้าง ต่างคนต่างมีภรรยาหรือสามีใหม่ ทำให้ขาดความสนใจลูกเท่าที่ควร เด็กในวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความกดดันสูงประกอบกับความน้อยใจว่าพ่อแม่ไม่รัก รู้สึกว่าเหวจึงได้หันไปสู่อารมณ์เสพยา

2.3 พ่อแม่ที่ไม่เข้าใจลูก เยาวชนที่หันไปสู่อารมณ์เสพยามิใช่ว่ามีเฉพาะเยาวชนที่ยากจนหรืออยู่ในสถานกำพร้า ฯลฯ เยาวชนที่พ่อแม่ร่ำรวยก็มีโอกาสติดสารเสพติดได้เพราะความที่พ่อแม่ไม่เข้าใจลูก คิดว่าหากต้องการอะไรพ่อแม่ก็หาให้ได้โดยใช้เงิน แต่ความจริงเด็กหรือเยาวชนก็มีจิตใจอยากร่วมกันรับรู้ในกิจกรรมของครอบครัว ต้องการให้พ่อแม่ยกย่องเมื่อทำกิจกรรมดี เช่น สอบได้เป็นที่ดีๆ หรือได้รับคำชมเชย เมื่อช่วยเหลือผู้อื่น อยากเล่าให้พ่อแม่ฟังในเรื่องราวต่างๆ แต่ปรากฏว่าเมื่อกลับมาถึงบ้านพ่อแม่มีภารกิจมาก ไม่มีเวลาให้ลูกหรือทำความดีก็ไม่เคยรู้ เมื่อเป็นเช่นนี้บ่อยๆ เด็กก็เสียใจในที่สุดก็กลายเป็นคนเงิบขริบ ว้าเหวและหันไปสู่อารมณ์เสพยาได้

2.4 พ่อแม่ที่แสดงออกในการรักลูกไม่เท่ากัน การเอาใจใส่ที่แสดงออกต่อลูกทุกคนควรเหมือนกัน และพ่อแม่ที่ลูกหลายคนไม่ควรตั้งความหวังสูงนัก อยากให้ลูกเรียนเก่งสอบได้ที่ 1 ทุกคนต้องการเช่นนี้แต่ควรยอมรับสภาพความเป็นจริงว่าการเรียนเก่งนั้นขึ้นอยู่กับหลายๆ ประการ เช่น สติปัญญา ความเอาใจใส่ของเด็กเอง ฉะนั้นเมื่อมีลูก 2-3 คน บางคนเรียนเก่ง ลูกคนที่เรียนไม่เก่งก็ไม่ควรได้รับการตำหนิจากพ่อแม่เพราะสติปัญญาคนเราไม่เท่ากัน มีพ่อแม่บางคนพยายามชมเชยยกย่องลูกคนเรียนเก่งให้ลูกที่เรียนไม่เก่งฟังเสมอๆ

3. สาเหตุจากความจำเป็นในอาชีพบางอย่าง เช่น ผู้ทำงานกลางคืน นักดนตรี คนขับรถแท็กซี่ คนขับรถบรรทุก ผู้ทำงานในสถานประกอบการ ผู้มีอาชีพเหล่านี้ใช้สารเสพติด โดยหวังผลให้สามารถประกอบการงานได้ เช่น บางคนใช้เพราะฤทธิ์ยาช่วยไม่หั้งง บางคนใช้เพื่อข่มใจให้เกิดความกล้า

4. สาเหตุจากปัญหาเศรษฐกิจ คือการไม่มีงานทำ หรือมีรายได้ไม่พอรายจ่ายรวมทั้งใช้จ่ายเงินเกินตัวแม้จะทราบว่าสารเสพติดผิดกฎหมายแต่เพื่อความอยู่รอดของตนเอง จึงยอมไปยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดโดยขั้นแรกอาจเป็นเพียงคนช่วยส่งสารเสพติด แต่การอยู่ใกล้ชิดสารบ่อยๆ ในที่สุดเป็นผู้ส่งสารและติดสาร บางคนแม้จะมีพอกินพอใช้แต่อยากรวยทางลัดทำให้ไปสูสารเสพติดได้

5. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม มีผู้ติดสารเสพติดจำนวนไม่น้อยมีความตั้งใจที่จะพยายามเลิกเสพโดยเข้ารับการบำบัดรักษาจากทั้งภาครัฐและเอกชน แต่เมื่อหายแล้วปรากฏว่าสังคมไม่ยอมรับ เช่น ในครอบครัวตนเองยังแสดงท่าทีถูกเหยียดหยาม รังเกียจ หรือไปสมัครเข้าทำงานก็ถูกปฏิเสธ เนื่องจากมีประวัติเคยติดสารเสพติด คนเหล่านี้จำเป็นต้องมีชีวิตรอด ดังนั้นเมื่อสังคมไม่ยอมรับจึงหันกลับไปอยู่ในสังคมสารเสพติดเช่นเดิม

6. ขาดความรู้ในเรื่องยาและสารเสพติด บางคนทดลองใช้สารเสพติดเพราะไม่มีความรู้เรื่องสารเสพติด บางคนอาจเคยได้ยินโทษพิษภัยของสารเสพติดแต่ไม่รู้จักชื่อต่างๆ ที่ใช้เรียกอาจถูกหลอกล่อให้ทดลองใช้จนเกิดเสพติดขึ้นได้ เช่น คนส่วนใหญ่รู้ว่าเฮโรอีนเป็นสารเสพติดชนิดร้ายแรง แต่หลายคนอาจไม่รู้ว่าผงขาวก็คือเฮโรอีน เมื่อเพื่อนมาชักชวนให้ลองเสพผงขาวว่าเสพแล้วสบายใจ สนุก จึงได้ลองเสพโดยไม่ทราบว่ามันเป็นเฮโรอีน นอกจากนี้ถ้าเรามีความรู้เรื่องการใช้อย่างถูกต้องก็จะไม่ใช่สารจนเกิดผลร้ายต่อตัวเอง

สาเหตุใหญ่ๆ ที่กล่าวมาแล้ว คนที่จิตใจอ่อนแอ อ่อนไหวง่ายก็ติดสารง่าย ดังตัวอย่างข้างต้นและสาเหตุที่ทำให้บุคคลหนึ่งไปติดสารเสพติดอาจมีสาเหตุเดียว แต่อาจเกิดได้จากสาเหตุหลายๆ ประการก็ได้

อัมพร โอตระกุล (2538:130-134) ได้กล่าวถึงการแพร่ระบาดของสารเสพติด ไว้ว่าเกิดจากตัวผู้เสพติด ลักษณะของสารเสพติด สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ในส่วนของปัจจัยที่เกิดจากตัวบุคคลผู้เสพติดเกิดขึ้นได้จาก

1. บุคคลนั้นมีความผิดปกติทางจิตใจ วิตกกังวล คิดมาก เครียด นอนไม่หลับ ไม่สามารถแก้ความคับข้องใจหรือความไม่สบายใจของตนเอง ได้ก็หันไปพึ่งสารเพื่อระงับอาการที่ตนมีอยู่เมื่อใช้บ่อยๆ เข้าก็ทำให้ติดสารได้

2. บุคคลมีบุคลิกภาพไม่เหมาะสม เป็นคนหัวนโหว่ง่ายเป็นคนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หรือเป็นคนอ่อนแอไม่กล้าเข้าสังคม
3. ผู้มีปัญหาสุขภาพกาย เป็น โรคเรื้อรัง มีความทุกข์ทรมานจากโรคเรื้อรังเกิดความเจ็บปวดจากโรค
4. ในกลุ่มบุคคลหนุ่มสาวและวัยรุ่น ซึ่งมีนิสัยอยากรู้อยากลองอาจถูกหลอกให้ทดลองใช้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการยอมรับเข้ากลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี หรือถูกชักนำให้ทดลองใช้เพื่อช่วยให้วัยรุ่นที่ไม่สบายใจจากการปรับตัว หรือไม่สบายใจจากปัญหาที่มีกับพ่อแม่รู้สึกดีขึ้น
5. เกี่ยวกับเพศ จะพบว่าเพศชายติดสารเสพติดมากกว่าเพศหญิง ซึ่งคงเป็นเพราะว่าเพศชายมีโอกาสเที่ยวเตร่คบเพื่อนฝูงนอกบ้านได้มากกว่าเพศหญิง
6. เกี่ยวกับอาชีพ จะพบว่าอาชีพบางประเภทนำไปสู่การติดสารเสพติด ได้แก่ พวกขับรถ ลีบล้อหรือกรรมกรใช้แรงงาน เนื่องจากความยากจนรายได้ไม่พอใช้จึงพยายามทำงานหนัก โดยพยายามหาสิ่งที่จะช่วยให้ตนทำงานได้คงทนทำงานได้นานโดยไม่เหนื่อยล้า ในพวกหญิงอาชีพบริการ อาจใช้สารเสพติดพวกเฮโรอีนหรือกัญชาช่วยย้อมใจให้ตนเองรู้สึกกล้าในการขายบริการทางเพศจนเป็นเหตุให้ติดสารเสพติด
7. การลอกเลียนแบบอย่างหรือถือเป็นแฟชั่นในหมู่วัยรุ่น ในบางเรื่องวัยรุ่นจะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสิ่งโก้เก๋ ทันสมัย เป็นแฟชั่นของคนที่ไม่อยากโบราณก็จะลอกเลียนแบบกัน วัยรุ่นคิดว่าตนเองควรมีพฤติกรรมที่แสดงว่าตนเองโตแล้วและเป็นชายที่สมบูรณ์ก็จะเริ่มสูบบุหรี่หรือดื่มสุราในการเข้าสังคม ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิดและอาจเป็นโอกาสนำไปสู่การติดสารเสพติดได้

ทรงเกียรติ ปิยะกะ และคณะ (2545: 218-219) ปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้วัยรุ่นมีโอกาสใช้สารเสพติด หรือติดสารเสพติด มีหลายด้าน ดังนี้

ด้านพ่อแม่ หรือครอบครัว

- พ่อแม่ใช้สารเสพติด ลูกจะยิ่งเสี่ยงต่อการใช้สารและติดสารเสพติด
- ความผูกพัน (attachment) ระหว่างพ่อแม่กับลูกมีน้อย ลูกรู้สึกห่างเหินกับพ่อแม่
- พ่อแม่ขาดการฝึกฝนวินัยให้ลูก เลี้ยงลูกแบบตามใจทำให้ลูกเปราะบาง ไม่มีความอดทนอดกลั้น

- พ่อแม่อบรมลูกอย่างไม่คงเส้นคงวา (inconsistency) หลักการหรือกฎเกณฑ์ของพ่อแม่ไม่แน่นอน เมื่อลูกมีพฤติกรรมอย่างเดียวกัน บางครั้งถูกลงโทษ บางครั้งเฉยๆ บางครั้งได้รับรางวัล

- ทักษะหรือการแสดงออกของพ่อแม่ที่มีต่อการใช้สารเสพติดของลูกไม่ชัดเจน เช่น แม่อาจพูดว่า “อย่าให้พ่อจับได้ล่ะว่าเสพยามาไม่งั้นเกิดเรื่องใหญ่แน่” ซึ่งคล้ายกับบอกลูกว่าเสพยาก็ไม่เป็นไร แต่อย่าให้คนอื่นรู้หรืออย่าให้เรื่องแดงขึ้นมา

- ขาดการแนะนำของพ่อแม่ที่เหมาะสม วัยรุ่นยังเป็นวัยที่ต้องการพ่อแม่ชี้แนะและแนะนำ ต้องการให้พ่อแม่เป็นที่ปรึกษา การที่พ่อแม่จะมีเวลาพูดคุย ชี้แนะ และแนะนำ ยังเป็นเรื่องสำคัญไม่ควรจะเป็นลักษณะเหินห่าง ต่างคนต่างอยู่ หรือพ่อแม่กับลูกยุ่งเกี่ยวกันน้อยมาก

ด้านเพื่อน

- มีเพื่อนใช้สารเสพติด
- มีเพื่อนเกเร
- คิดเพื่อนมาก

ตัววัยรุ่นเอง

- ลักษณะเฉพาะบางอย่างในวัยเด็กเล็กเป็นปัจจัยเสี่ยง ซึ่งได้แก่พฤติกรรมก้าวร้าวในเด็ก การชอบเสี่ยงภัย การชอบความตื่นเต้น โลก โพน มีการศึกษาว่าถ้าเด็กคนใดมีลักษณะอย่างนี้ตั้งแต่อายุ 6 ปี จะมีความเสี่ยงสูง

- การเรียนไม่ดี
- มีความเชื่อว่าการใช้สารเสพติดช่วยการเข้าสังคม

ด้านสังคม

- เศรษฐกิจฐานะ
- อยู่ในสลัม หรืออยู่กันอย่างแออัด หรืออยู่ในถิ่นที่มีอาชญากรรมสูง
- การโฆษณาสารเสพติดจากสื่อต่างๆ
- ตัวอย่างในสังคม โดยเฉพาะดารานักร้องหรือผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองใช้สารเสพติดที่ถูกกฎหมาย

ด้านกรรมพันธุ์

- งานวิจัยในกลุ่มแฝด โดยเปรียบเทียบคู่แฝดจากไข่ใบเดียวกันกับไข่คนละใบและการเปรียบเทียบคู่แฝดที่ถูกปรับไปเป็นบุตรบุญธรรมแสดงให้เห็นว่ากรรมพันธุ์มีส่วนในปัจจัยเสี่ยง
- คอทองแดง หรือการรู้สึกเมาซ้ำ เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการติดเหล้า

สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2545) สาเหตุของการติดสารเสพติด ส่วนใหญ่มีกเนื่องมาจาก

1. เหตุจากการถูกชักชวน

การชักชวนนี้อาจจะเกิดขึ้นจากเพื่อนฝูงที่กำลังติดสารเสพติด แล้วอยากให้เพื่อนติดบ้าง ซึ่งอาจจะเป็นการกระทำเพื่อสนองความต้องการที่เป็นไปได้ตามวัย โดยชักชวนให้เพื่อนทำซ้ำ เหมือนกับตนเพราะเมื่อติดด้วยกันแล้วจะได้ขอเงินหรือรวมเงินกันไปซื้อสารเสพติดเป็นการแบ่งเบาภาระทางการเงินลงไปบ้าง โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีพลังสำคัญในอันที่จะชักชวนสมาชิกในกลุ่มให้เสพ เพราะกลุ่มนี้ถ้าหากพฤติกรรมใดที่กลุ่มหรือเพื่อนฝูงยอมรับนิยมปฏิบัติก็มักจะยอมรับและปฏิบัติตามไปด้วย นอกจากนี้ผู้ที่อยู่ในแหล่งที่มีการซื้อขายสารเสพติดนั้นอาจจะได้รับการโฆษณา ชักจูงคุณภาพของสารเสพติดที่ดีต่างๆ นานา ทำให้สมองปลอดโปร่งเหมาะแก่การเรียนการทำงาน การชักชวนจะเกิดขึ้นในขณะที่มีเมาสุราที่แววตาแวววาวจึงเกิดการติดสารได้

2. เหตุจากการอยากลอง

ความอยากรู้อยากเห็น อยากลองอย่างรู้รสชาติ อยากสัมผัส เป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยคิดว่าคงไม่คิดง่าย ๆ แต่เมื่อลองเสพเข้าไปแล้วมักจะติด เพราะสารเสพติดในปัจจุบัน เช่น เฮโรอีนคิดง่ายมากเพียงเสพไม่กี่ครั้งก็ติดแล้ว

3. เหตุจากถูกหลอกลวง

สารเสพติดมีรูปต่างๆ ทำให้ผู้รับไม่ทราบว่สิ่งที่ตนได้รับเป็นสารเสพติดให้โทษร้ายแรง คิดว่าเป็นสารธรรมดาที่ไม่มีพิษร้ายแรงตามที่ผู้ให้หลอกลวง ผลสุดท้ายกลายเป็นผู้ติดสารเสพติดไป

4. เหตุทางกาย

ความเจ็บป่วยทางกาย เช่น ต้องถูกผ่าตัดหรือเป็นโรคปวดศีรษะ เป็นโรคประสาท เป็นหิด ได้รับความทรมาณทางกายมาก ผู้ป่วยต้องการบรรเทาพยายามช่วยตัวเองมานานไม่หายจึงหันเข้าหาสารเสพติดจนติดสารในที่สุด

5. เหตุจากความคะนอง

บุคคลประเภทนี้มีความอยากลอง ซึ่งรู้แน่แ่ใจว่าสารเสพติดให้โทษไม่ดี แต่ด้วยความคะนองเพราะเป็นวัยรุ่นไม่เกรงกลัวอะไร ต้องการแสดงความเก่งกล้าอวดเพื่อน ขาดความยั้งคิด จึงชักชวนกันเสพจนติดในที่สุด

6. เหตุเพราะสิ่งแวดล้อม

สถานที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งที่มีการเสพและค้าสารเสพติด ภาวะทางเศรษฐกิจบีบบังคับ ปัญหาทางครอบครัว เช่น สภาพบ้านแตก สมาชิกในครอบครัวขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่และปัญหาอื่นๆ นับเป็นสิ่งที่มอิทธิพลผลักดันให้ผู้ที่ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าว บางคนหันไปพึ่งสารเสพติดโดยคิดว่าจะช่วยให้ตนหลุดพ้นจากสภาพต่างๆ ที่คับข้องใจได้ หรือในกรณีที่อยู่ใกล้แหล่งที่มีการมั่วสุมสารเสพติดและค้าสารเสพติดก็อาจเป็นสาเหตุให้ถูกชักจูงหรือล่อลวงให้ติดสารเสพติดได้ง่าย

6. นโยบายรัฐบาลในการป้องกันและปราบปรามสารเสพติด

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2547: 2-7) ระบุว่าปัญหาที่วิกฤติของประเทศชาติปัญหาหนึ่ง ได้แก่ ปัญหาสารเสพติดซึ่งรัฐบาลทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาและรัฐบาลภายในใต้การนำของ ฯพณฯ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร ได้ให้ความสำคัญในลำดับต้นๆ ของปัญหาของประเทศซึ่งเราต้องการแก้ไขปัญหาย่างเร่งด่วน หน่วยงานภาครัฐต่างๆ ที่รับผิดชอบต่างดำเนินการต่อสู้กับปัญหานี้อย่างจริงจัง รวมทั้งภาคประชาชนซึ่งเข้าร่วมเป็น “พลังแผ่นดิน” อย่างเข้มแข็งส่งผลให้การประกาศสงครามเพื่อต่อสู้กับปัญหาสารเสพติดประสบผลสำเร็จจนสามารถประกาศชัยชนะได้ในวันที่ 3 ธันวาคม 2546 เพื่อน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยได้แบ่งระยะการดำเนินการออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ยึดพื้นที่ แยกสลาย ทำลายวงจรยาเสพติด (1 กุมภาพันธ์-30 เมษายน 2546) โดยมีเป้าหมายหยุดยั้ง กวาดล้าง ทำลายสารเสพติด การค้าและการแพร่ระบาดของสารเสพติดทุกพื้นที่

ระยะที่ 2 พื้นฟูดูแล พัฒนา สร้างความเข้มแข็งของพลังแผ่นดินและชุมชน (1 พฤษภาคม-2 ธันวาคม 2546) มีเป้าหมายจัดการแพร่ระบาดของสารเสพติดในหมู่บ้าน/ชุมชนให้หมดสิ้นไปหรือเบาบางลงอยู่ในระดับที่ไม่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิต โดยปกติของประชาชน และประชาชนเกิดความพึงพอใจต่อการต่อสู้กับปัญหาสารเสพติดของรัฐบาล

ระยะที่ 3 ดำรงความเข้มแข็งของพลังแผ่นดินและชุมชนอย่างยั่งยืน (3 ธันวาคม 2546-30 กันยายน 2547) โดยมีเป้าหมายให้เกิดความยั่งยืนของการแก้ไขปัญหาสารเสพติดในพื้นที่

คณะรัฐบาลของ ฯพณฯ พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งเข้ามาบริหารราชการแผ่นดินตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2544-ปัจจุบัน หลังจากได้มีการแถลงนโยบายต่อรัฐสภาแล้ว ก็ได้มีการดำเนินงานตามนโยบายดังกล่าวทันที และในปี 2546 ได้ดำเนินการตามกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ด้วยเช่นกัน

นโยบายรัฐบาล ฯพณฯ พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2544 บริหารราชการแผ่นดิน วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2544-ปัจจุบัน

1. นโยบายเร่งด่วน คือ การเร่งรัดตั้งสถาบันบำบัดผู้ติดยาเสพติดควบคู่ไปกับการปราบปรามและป้องกัน

2. นโยบายเสริมสร้างสังคมเข้มแข็ง ด้านการป้องกันและปราบปรามสารเสพติด เร่งรัดดำเนินการเพื่อให้การป้องกันและปราบปรามสารเสพติดภายใต้ นโยบายเร่งด่วน โดยหลักการป้องกันนำหน้าการปราบปราม ผู้เสพต้องได้รับการรักษา ผู้ค้าต้องได้รับการลงโทษโดยเด็ดขาด ดังนี้

2.1 เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายและการสร้างกระบวนการพิเศษ เพื่อควบคุมและปราบปรามผู้ค้าและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตและการค้ายาเสพติดอย่างเด็ดขาด รวดเร็วและเป็นธรรม พร้อมทั้งแก้ไขกฎหมายหรือเพิ่มบทลงโทษสูงสุดกับข้าราชการการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องและให้รางวัลและการคุ้มครองเป็นพิเศษแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนที่ให้ความร่วมมือในการปราบปรามสารเสพติด

2.2 ควบคุมการนำสารเคมีที่อาจนำไปสู่การผลิตสารเสพติดอย่างเข้มงวดและเสริมสร้างกลไกของภาครัฐและมาตรการทางกฎหมายให้ก้าวหน้ากับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีในการผลิตสารเสพติด

2.3 สร้างความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศและนานาชาติ เพื่อควบคุมและกำจัดแหล่งผลิตและเครือข่ายการจำหน่ายสารเสพติดข้ามชาติ

2.4 แก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้ารับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของผู้เสพยาเสพติด โดยให้ผู้ติดยาเสพติดสามารถเข้ารับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพได้ทันทีโดยไม่มีความผิดทางกฎหมาย และการปรับสภาพแวดล้อมให้แก่ผู้เสพยาเสพติดอย่างทั่วถึง เพื่อให้ผู้เสพยาสามารถกลับเข้ามาสู่สังคมได้อย่างปกติสุข

3. นโยบายความมั่นคงแห่งรัฐ การรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้จะขึ้นอยู่กับกรณีนโยบายเศรษฐกิจที่ถูกต้องแล้ว ยังต้องพึ่งพาหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศเป็นกลไกสำคัญดังนี้คือ การสนับสนุนกองทัพในการให้ความร่วมมือกับส่วนราชการ องค์กร และประชาชน เพื่อการแก้ไขปัญหาสารเสพติดให้บรรลุล่วงอย่างเป็นรูปธรรมรวมทั้งในการสนับสนุนการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด

4. นโยบายพัฒนาภูมิภาคและกรุงเทพมหานคร ด้านการพัฒนากรุงเทพมหานคร เร่งรัดและสนับสนุนการสร้างงานสร้างรายได้ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ด้วยการแก้ไขปัญหาในชุมชนแออัดอย่างเป็นระบบ ทั้งด้านการจัดหาที่อยู่อาศัยและสร้างแหล่งงาน การจัดการการศึกษา การสาธารณสุข การฟื้นฟูและรักษาสังแวดล้อม การป้องกันและบรรเทาอาชญากรรมและสาธารณภัย รวมทั้งการป้องกันปราบปรามสารเสพติด

การแปรนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ทั้งนี้ที่ได้เข้ามาบริหารราชการแผ่นดินก็ได้จัดการแปรนโยบายไปสู่การปฏิบัติในโอกาสแรกที่ดำเนินการได้คือ การจัดประชุมระดมความคิดเห็นกำหนดแนวทางเพื่อเอาชนะสารเสพติดเมื่อวันที่ 10-11 มีนาคม 2544 ที่จังหวัดเชียงราย เพื่อให้เกิดการมองและเข้าใจปัญหาหาร่วมกันของหน่วยงานและกลไกต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ค้นหาและทำลายอุปสรรคข้อขัดข้องต่างๆ ซึ่งเปรียบเสมือนกำแพงในการดำเนินงานของหน่วยงานและระหว่างหน่วยงานและที่เป็นจุดสำคัญคือการได้ข้อสรุป/ข้อสั่งการจากการประชุมเพื่อให้หน่วยต่างๆ สามารถนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติทันที ดังนี้

1. ด้านการควบคุมตัวสาร ประกอบด้วย

- 1.1 การควบคุมสารตั้งต้นและตัวสารที่ใช้ทดแทนเป็นสารเสพติด
- 1.2 การเผยแพร่ข้อมูลการทำลายสารเสพติดของกลาง
- 1.3 การทำความเข้าใจกับประเทศเพื่อนบ้านว่าไทยมิได้เป็นแหล่งลำเลียงน้ำยาเคมีและสารตั้งต้น
- 1.4 การสกัดกั้นการผลิตและการนำเข้าสารเสพติดตามแนวชายแดน
- 1.5 การเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวทางการเงินในแนวชายแดนและกำหนดมาตรการควบคุม
- 1.6 การพิจารณาปรับแก้กฎหมายและกระบวนการดำเนินคดีให้รวดเร็วและเด็ดขาด
- 1.7 การพิจารณารายละเอียดการดำเนินการให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบการค้าสารเสพติดและวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ.1988
- 1.8 การจัดหาอุปกรณ์การตรวจค้นสารเสพติด ณ ท่าอากาศยานและเส้นทางลำเลียง

2. ด้านการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ ประกอบด้วย

- 2.1 การกำหนดแนวทางการจัดกระบวนการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ
ทุกระบบให้เชื่อมโยงประสานสอดคล้องกัน รวมทั้งฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรให้มีความพร้อม
ในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูแก่หน่วยงานต่างๆ และการจัดตั้งมูลนิธิเพื่อการบำบัดรักษาและ
ฟื้นฟูสมรรถภาพ
- 2.2 การศึกษาและประมาณการจำนวนผู้ติดสารเสพติด

2.3 การแก้ไขกฎหมายให้เอื้ออำนวยต่อการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

2.4 การให้ความรู้ด้านการพัฒนาอาชีพแก่ผู้เข้ารับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

2.5 การให้การศึกษาแก่ผู้เสพติดระหว่างการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

2.6 การจัดเตรียมสถานที่บำบัดรักษาและประมาณการค่าใช้จ่าย

3. ด้านการป้องกัน ประกอบด้วย

3.1 การดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดให้ลงสู่ระดับหมู่บ้าน/ชุมชน โดยจัดให้มีทีมรวมพลังระหว่างหน่วยงานที่ปฏิบัติในพื้นที่ สำหรับพื้นที่ชายแดนให้ กอ.รมน. และกองทัพบกัรบฝิดชอบรวมกับจังหวัดในพื้นที่ รวมทั้งการจัดตั้งมูลนิธิสนับสนุนการป้องกันสารเสพติดในพื้นที่โดยมีปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน

3.2 การจัดกิจกรรมในวงกว้างโดยการรณรงค์ประชาสัมพันธ์และดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในกลุ่มเยาวชน

3.3 การพิจารณามาตรการในการควบคุมและแก้ไขปัญหายาเสพติด สถานเริงรมย์ และปรับแก้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

4. ด้านการแปลงแผนและการติดตามผล ประกอบด้วย

4.1 การนำแนวทางการดำเนินงานจากการประชุมไปปรับเพิ่มแผนแม่บทการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด พ.ศ.2545-2549 ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9

4.2 การเตรียมงบประมาณรองรับการดำเนินงาน

4.3 อื่นๆ

โดยยุทธศาสตร์ดำเนินงานที่สำคัญได้แก่ยุทธศาสตร์ “พลังแผ่นดิน” ซึ่งเป็นการรวมตัวกันระหว่างองค์กรประชาชน ภาคเอกชน และภาครัฐ ซึ่งในส่วนของภาครัฐ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ร่วมมือประสานงานและบูรณาการแผนและงบประมาณ โดยมุ่งเน้นการดำเนินงานในระดับพื้นที่

กรอบการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549)

เนื่องจากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในปัจจุบัน รวมทั้งปัญหาสาธารณสุขติดมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงจำเป็นที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยน “วิถีคิด-วิธีการดำเนินงานใหม่” โดยมีกรอบแนวคิดในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสาธารณสุข ดังนี้

1. ต้องเร่งรณรงค์และสร้างกระแสสังคมให้คนไทยทุกคนตระหนักถึงพิษภัยของสารเสพติดและมีจิตสำนึกที่จะต้องร่วมกันป้องกันและแก้ไขปัญหาอย่างจริงจังโดยให้ถือเป็น “ปัญหาของสังคมและของประเทศชาติ”
2. เน้นการแก้ไขปัญหาในลักษณะ “องค์กรรวม-ครบวงจร” ที่ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาโดยให้ “ชุมชนเป็นศูนย์กลางในการป้องกันและแก้ไขปัญหา” และยึด “พื้นที่” เป็นเป้าหมายการดำเนินงาน ทั้งด้านการป้องกันปราบปราม และบำบัดรักษา
3. เน้นการระดมสรรพกำลัง และการบูรณาการแผนงาน โครงการ กิจกรรม และทรัพยากรที่ใช้ในพื้นที่เป้าหมาย
4. ให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อการป้องกันปัญหาโดยสร้างภูมิคุ้มกันให้กับประชาชนและกลุ่มเสี่ยง รวมทั้งการบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดสาร เพื่อลดอุปสงค์สารเสพติดควบคู่กับการปรับปรุงประสิทธิภาพการปราบปราม และการดำเนินการทางกฎหมายที่รวดเร็ว เด็ดขาดและจริงจัง
5. เน้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัว ชุมชนและสถาบันทางสังคม ให้มีพลังและบทบาทในการป้องกันและแก้ไขปัญหาสาธารณสุข และปัญหาสังคมอื่นๆ มากยิ่งขึ้น
6. เน้นเอกภาพในเชิงนโยบายและการบริหารจัดการที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ส่วนยุทธศาสตร์มาตรการต่างๆ จะต้องมีความหลากหลาย ยืดหยุ่นเหมาะสมกับพื้นที่กลุ่มเป้าหมายและสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป

7. เน้นการเสริมสร้างความร่วมมือกับต่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศในเชิงรุก เพื่อสร้างเครือข่ายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดบนพื้นฐานของการไว้วางใจและผลประโยชน์ร่วมกัน

นโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2548-2551 และแนวการดำเนินยุทธศาสตร์

นโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภา

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2548: 7-8) คณะรัฐมนตรีแถลงนโยบายต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2548 ถึงผลการดำเนินนโยบายของรัฐบาล 4 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.2544-2547) และ 4 ปีต่อไป (พ.ศ.2548-2551) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด มีดังนี้

ผลการดำเนินนโยบายของรัฐบาลตลอด 4 ปีที่ผ่านมา ด้านสังคมจำนวนคดีสารเสพติด ลดลงจาก 420.7 ในปี 2543 เหลือ 116.5 ต่อประชาชนแสนคนในปี 2547 เนื่องจากรัฐบาลได้เอาจริงเอาจังกับการปราบปรามผู้มีอิทธิพลและผู้ค้าสารเสพติด

4 ปีข้างหน้าต่อไปนี้ จะเป็นสี่ปีแห่งการเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปสู่ความมั่นคงยั่งยืนในทุกทางเพื่อนำประเทศไปสู่โครงสร้างที่มีความสมดุล มั่งคั่ง มั่นคงและยั่งยืน โดยรัฐบาลจะดำเนินนโยบาย 9 ประการ ได้แก่

1. นโยบายจัดความยากจน
2. นโยบายพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ
3. นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและแข่งขันได้
4. นโยบายบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
5. นโยบายการต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
6. นโยบายพัฒนากฎหมายและส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

7. นโยบายส่งเสริมประชาธิปไตยและกระบวนการประชาสังคม

8. นโยบายรักษาความมั่นคงของรัฐ

9. นโยบายตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ

นโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดปรากฏในนโยบายพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ดังนี้

2. นโยบายพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ

...รัฐบาลจะดำเนินการต่อเนื่องอย่างจริงจังที่จะปราบปรามผู้มีอิทธิพลและสารเสพติดให้หมดไปจากสังคมไทย โดยยังคงยึดหลักการ “ผู้เสพ คือ ผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษา ส่วนผู้ค้า คือ ผู้ที่ต้องได้รับโทษตามกระบวนการยุติธรรม” โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนควบคู่กับมาตรการปราบปรามทางกฎหมายและตัดช่องทางการหาเงินทุจริตของผู้มีอิทธิพลในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการค้าสารเสพติด การตัดไม้ทำลายป่า การค้ามนุษย์ และการเป็นเจ้ามือการพนัน เป็นต้น...

นอกจากนี้ นโยบายด้านสารเสพติดยังปรากฏในนโยบายอื่นที่เป็นปัญหาเงื่อนไขเกี่ยวเนื่องกับสารเสพติด ได้แก่

“รัฐบาลจะ...จัดตั้งเขตปลอดอบายมุขรอบสถานศึกษา โดยผลักดันกฎหมายและมาตรการเพื่อให้อบายมุขสารเสพติด และสิ่งชั่วร้ายทางเพศ อยู่ห่างไกลจากเยาวชน”

“รัฐบาลจะ...สร้างนิสัยรักการกีฬาและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เพื่อหลีกเลี่ยงการหมกมุ่นกับสิ่งอบายมุขและสารเสพติด”

แนวทางการดำเนินยุทธศาสตร์ พ.ศ.2548-2551

งานสารเสพติด ปรากฏในประเด็นยุทธศาสตร์ต่างๆ โดยเฉพาะในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ด้านการเสริมสร้างความมั่นคงของชีวิตและสังคม

1. เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ สังคมไทยมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมที่ดี สงบสุข ปลอดภัยจากอบายมุขและสิ่งเสพติด
2. ตัวชี้วัด จำนวนคดีด้านประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ชีวิต เพศ และสารเสพติดลดลง
3. เป้าหมาย ปี 2548-2551 สัดส่วนคดีสารเสพติดเหลือ 70 ต่อประชากรแสนคน
4. กลยุทธ์หลัก ป้องกันและปราบปรามผู้มีอิทธิพลโดยใช้มาตรการทางสังคม และกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนควบคู่ไปกับมาตรการทางกฎหมายและบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข
5. เข้าภาพ เข้าภาพกลยุทธ์หลัก : กระทรวงมหาดไทย (มท.), สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ตร.), สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.), หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง : สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ป.ป.ง.), กระทรวงสาธารณสุข (สธ.), กระทรวงยุติธรรม (ยธ.), กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) และกระทรวงการคลัง (กค.)

นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องในประเด็นยุทธศาสตร์อื่นๆ โดยเฉพาะ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 8 นโยบายการรักษาความมั่นคงของรัฐ

7. เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิราภรณ์ สุทธิสานนท์ (2529: 53) ศึกษาเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความแตกต่างกันในด้านภูมิฐานะ จำนวนพี่น้องในครอบครัว จำนวนเพื่อนในกลุ่มเพื่อนสนิท สภาพครอบครัว อาชีพบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว มีการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดไม่แตกต่างกัน และได้เสนอแนะว่าควรมีคณะกรรมการป้องกันยาเสพติดที่ประกอบด้วย ครู อาจารย์ และผู้ปกครองนักเรียนเป็นผู้กำหนดนโยบายในการป้องกันยาเสพติดที่จะเกิดขึ้นภายในและภายนอกโรงเรียน ตลอดจนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาและผู้บริหารโรงเรียนควรกำหนดนโยบายในการส่งเสริมให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันวิจัยสังคม (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลโครงการเผยแพร่ความรู้ด้านการป้องกันยาเสพติด” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการเผยแพร่ความรู้ด้านการป้องกันยาเสพติดผ่านสื่อมวลชน ซึ่งได้แก่ โทรทัศน์ 4 สถานี วิทยุ 5 รายการ หนังสือพิมพ์และนิตยสาร เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติและพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนหาข้อสรุปเป็นแนวทางในการเผยแพร่ความรู้ในการป้องกันยาเสพติดในอนาคต สำหรับวิธีวิจัยนั้นใช้กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 922 คน เป็นกลุ่มบิดามารดา 429 คน และเป็นกลุ่มเยาวชน 493 คน วิธีการในการศึกษาเป็นการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว โดยแบ่งการสำรวจออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะก่อนการเผยแพร่ความรู้ และระยะเมื่อสิ้นสุดการเผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อมวลชน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่ให้ข่าวสารความรู้แก่กลุ่มเป้าหมายได้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับสื่อมวลชนวิทยุ และหนังสือพิมพ์
2. จากการสำรวจพบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเสพติดมาก่อนการเผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อมวลชนได้ช่วยย้าเตือนความรู้เดิมของกลุ่มเป้าหมาย
3. ในบรรดาความรู้ 5 ชุดที่เผยแพร่ทางสื่อมวลชน ความรู้ชุด “หยุดใช้อารมณ์รุนแรง” เป็นความรู้ที่กลุ่มบิดามารดาเห็นว่าเป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่ดีที่สุด ส่วนใหญ่กลุ่มเยาวชนกลับเห็นว่ามีจุดปฏิบัติเมื่อมีใครมาชวนให้สูบบุหรี่ เป็นความรู้ข่าวสารที่ดีที่สุด
4. เมื่อวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายเชิงเศรษฐศาสตร์พบว่า สื่อวิทยุเป็นสื่อให้ผลตอบแทนต่อหน่วยสูงที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับโทรทัศน์และสิ่งพิมพ์
5. การเผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อมวลชนของโครงการ ยังไม่อยู่ในระดับที่ยอมรับสมบูรณ์ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ความสำเร็จของโครงการเกิดขึ้นเฉพาะในส่วนที่หนึ่งเท่านั้น คือมีจำนวนผู้รับความรู้ข่าวสาร และเข้าใจความรู้ที่นั้นอยู่ในอัตราส่วนสูงเป็นที่น่าพอใจ ส่วนในด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดปรากฏว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดโครงการ

ทองอินทร์ วงศ์โสธร และคณะ (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “โครงการประเมินแผนป้องกันยาเสพติด พ.ศ.2535-2539 ระยะที่ 1 (การสำรวจความรู้ ความเข้าใจและเจตคติต่อต้านยาเสพติดของกลุ่มเยาวชนในสถานศึกษา นอกสถานศึกษาและประชากรวัยแรงงาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด พบว่า เยาวชนในสถานศึกษา นักเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและระดับอาชีวศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดในระดับมาก
2. เจตคติด้านยาเสพติด พบว่า เยาวชนในสถานศึกษา เยาวชนนอกสถานศึกษาและประชากรวัยแรงงานมีเจตคติต่อต้านยาเสพติดในระดับมาก
3. วิธีการและช่องทางในการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติด พบว่า เยาวชนในสถานศึกษา เยาวชนนอกสถานศึกษาและประชากรวัยแรงงาน ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดจากโทรทัศน์มากที่สุด
4. ลักษณะส่วนตัวมีผลต่อการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเยาวชนในสถานศึกษา พบว่า ผลการเรียนรู้มีต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด เยาวชนนอกสถานศึกษาและประชากรวัยแรงงานพบว่าภูมิปัญญาและพื้นฐานการศึกษามีต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด
5. สภาพแวดล้อมมีต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดของเยาวชนในสถานศึกษาและประชากรวัยแรงงาน แต่ไม่มีผลกับกลุ่มเยาวชนนอกสถานศึกษา ตัวแปรที่มีผลสำหรับกลุ่มเยาวชนในสถานศึกษามีหลายตัว ได้แก่ บุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย รายได้ของครอบครัว การมีหรือไม่มีคนติดยาเสพติดอยู่ในชุมชน สำหรับประชากรวัยแรงงานมีตัวแปรเดียวที่มีผล คือ การมีหรือไม่มีคนติดยาเสพติดอยู่ในชุมชน

นิภารัตน์ จำสมบูรณ์ (2540) ได้ทำการศึกษาความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในอันตรายและพิษภัยของยาเสพติดที่มีต่อสุขภาพเป็นอย่างดี รวมทั้งทราบถึงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อกับยาเสพติดเป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน และความรู้ที่เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนกลุ่มนี้จะได้มาจากครอบครัว โรงเรียนและสื่อประเภทต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์หรือ

หนังสือพิมพ์ เป็นต้น และผลจากการวิเคราะห์การจำแนกเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระและตัวแปรตามปรากฏว่า เพศ การศึกษาของมารดา รายได้ของนักเรียนและลักษณะของชุมชน เป็นปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างในระดับความรู้เรื่องยาเสพติดของนักเรียน ในขณะที่เพศ อายุ การศึกษาของมารดา รายได้ของครอบครัว กลุ่มเพื่อน อาชีพของบิดาและลักษณะการพักอาศัยที่มีต่อความแตกต่างในพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียน

แหลม บุญลุ่ม (2541) ได้ทำการวิจัยถึงสภาพความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเสพติดและการจัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนพื้นที่เป้าหมาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพความรู้ความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเสพติด และการจัดกิจกรรมการรณรงค์ป้องกันยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนพื้นที่เป้าหมาย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนในสถานศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา จำนวน 6,740 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจงและวิธีการกลุ่มตัวอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ค่าเฉลี่ยด้านความรู้ของเยาวชนจังหวัดต่างๆ มาเปรียบเทียบกันหากพบที่มีความแตกต่างจะทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดค่อนข้างดีโดยเฉพาะบุหรี่และยาบ้า จากการทดสอบความแตกต่างด้านความรู้ของเยาวชน พบว่า มีความแตกต่างกันในบางจังหวัดและในบางจังหวัดก็ไม่มี ความแตกต่างกัน สำหรับความคิดเห็นต่อยาเสพติดพบว่าบุหรี่เหล้าและยาบ้ามีผลเสียหรือผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายมากที่สุด เยาวชนมีความคิดเห็นที่จะช่วยเหลือเพื่อนที่ติดยาเสพติดและมีความไว้วางใจในการทำงานร่วมกับคนที่เลิกยาเสพติดแล้ว เยาวชนมีความสนใจและได้รับความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดจากสื่อโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์มากที่สุด บุคคลที่มีส่วนในการป้องกันและให้ความรู้ไม่ให้เยาวชนติดยาเสพติดมากที่สุดคือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองและครูอาจารย์ในสถานศึกษา สำหรับกิจกรรมรณรงค์ป้องกันยาเสพติดที่จัดมากที่สุดในสถานศึกษาได้แก่ กิจกรรมรณรงค์ในการต่อต้านยาเสพติด รองลงมาเป็นกิจกรรมการประกวดคำขวัญ เรียงความ ย่อความและบทความ คู่มือโทรทัศน์ วีดีโอ นิทรรศการยาเสพติดและการใช้กิจกรรมทางการกีฬาตามลำดับ

จเร ผกผ่า (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางสังคมของประชาชนในชุมชนบ้านต่อการยอมรับการแก้ไขปัญหาเสพยาเสพติดให้โทษ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทางสังคมและความสัมพันธ์ของสภาพทางสังคมของประชาชนในชุมชนบ้านต่อการยอมรับแก้ไขปัญหาเสพยาเสพติดให้โทษและเสนอแนวทางในการกำหนดนโยบาย การวางแผนและโครงการแก้ไขปัญหาเสพยาเสพติดให้โทษ กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนในชุมชนบ้านต่อ จำนวน 152 คน ในการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC+ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ และการทดสอบสมมติฐานได้กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30-44 ปี ร้อยละ 50.70 อายุเฉลี่ย 41.22 ปี ระดับการศึกษาอนุปริญญา ร้อยละ 34.20 รายได้ของประชากรต่ำกว่า 3,500 บาทต่อเดือน ร้อยละ 46.70 รายได้ต่ำสุดไม่มีรายได้ รายได้สูงสุด 30,000 บาท รายได้เฉลี่ย 4,772.82 บาท รายได้ครัวเรือน 3,001-7,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 46.10 รายได้ครัวเรือนเฉลี่ย 7,246.52 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่เป็นสมาชิกกลุ่มหนุ่มสาว ร้อยละ 39.50 ได้รับข่าวสารยาเสพติดจากสื่อโทรทัศน์ ร้อยละ 96.10 ความถี่จำนวน 6 ครั้งขึ้นไป มากที่สุด ร้อยละ 87.50 การติดต่อกับบุคคลภายนอกชุมชนในรอบ 1 ปีส่วนใหญ่คือเจ้าหน้าที่เทศบาล ร้อยละ 39.20 ความถี่จำนวน 2 ครั้ง ได้แก่ เจ้าหน้าที่เทศบาล ร้อยละ 23.00 การติดต่อกับบุคคลภายในชุมชนในรอบ 1 ปี ส่วนใหญ่คือผู้นำชุมชน ร้อยละ 53.30 ความถี่จำนวน 2 ครั้ง ได้แก่ผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ร้อยละ 23.00 เช่นกัน การยอมรับการแก้ไขปัญหาเสพยาเสพติดในชุมชน อยู่ในระดับยอมรับสูง ร้อยละ 72.73

กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาบ้าในสถานศึกษาทั่วประเทศ” กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กำลังศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระดับชั้นประโยควิชาชีพชั้นปีที่ 3 สายอาชีพทุกภาคของประเทศ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified Random Sampling ออกเป็น 5 ภาค ทั้งหมดรวม 15 จังหวัด จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 5,260 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งหมด นักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงประมาณ 3 เท่า ในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาบ้าพบว่า เป็นนักเรียนชายมีอัตราส่วนมากกว่านักเรียนหญิง 4:1 นักเรียนมีอายุระหว่าง 16-18 ปี มากกว่าครึ่งเกือบทั้งหมด มีเชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ บิดามีอาชีพเกษตรกร มารดามีอาชีพรับจ้างหรือทำงานอิสระ บิดามารดา มากกว่าครึ่งจบการศึกษาระดับประถมศึกษา

วิวัฒน์ ชินคำ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: ศึกษาเฉพาะกรณีเขตสถานีตำรวจนครบาลเตาปูน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลเตาปูนมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 66.7 และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นคิดเป็นร้อยละ 66 การทดสอบสมมติฐานเรื่องความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับยาบ้า พบว่า อายุของบิดาและระดับการศึกษาของมารดาที่ต่างกันมิให้ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แต่อายุ ระดับการศึกษา และผลการเรียนของนักเรียน รวมทั้งระดับการศึกษาของบิดาและอายุของมารดาที่แตกต่างกันไม่มีผลให้ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนแตกต่างกัน ส่วนในเรื่องของความคิดเห็นเกี่ยวกับยาบ้า พบว่า อายุของนักเรียน อายุบิดา อายุมารดา และระดับการศึกษาของมารดา ที่แตกต่างกันมีผลให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนแตกต่างกัน

สามารถ เพียรชอบ (2544) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเกี่ยวข้องกับยาเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์เกิดใหม่ อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี กลุ่มตัวอย่างคือ วัยรุ่นชาย จำนวน 136 คน ที่เข้ารับการรักษา ณ ศูนย์เกิดใหม่ อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านภูมิหลังของผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีอายุ 17-21 ปี กำลังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย รายได้ต่อเดือน ซึ่งได้รับจากผู้ปกครองต่ำกว่า 1,500 บาท ก่อนเข้ารับการรักษาอาศัยอยู่กับบิดามารดา สาเหตุที่ติดยา คือ อยากรลอง เพื่อนชักชวน และสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตามลำดับ บิดามารดามีอาชีพรับจ้างหรือค้าขาย อยู่ร่วมกัน มีพี่น้องตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป รายได้ต่อเดือนของครอบครัวต่ำกว่า 10,000 บาท ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยด้านภูมิหลังได้แก่ รายได้ต่อเดือนของผู้เสพ ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา การอยู่ร่วมกันของบิดามารดา รายได้ต่อเดือนของครอบครัว ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด และสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ การคบเพื่อนที่ติดยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับการเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

เอกพร จุ้ยสำราญ (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “บทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในอำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี จำนวน 122 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทมากในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับบทบาทในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ รายได้และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด ส่วนปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับบทบาทในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่

อายุ ระดับการศึกษาและอาชีพ ปัญหาในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ การขาดความตั้งใจจริง ร่วมมือประสานงานกันอย่างจริงจังระหว่างฝ่ายต่างๆ เกี่ยวข้องอุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ ผู้เสพและครอบครัวผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่ไม่ให้ความร่วมมือ

ภาณุวัฒน์ เงินโสภ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมที่มีต่อนโยบายการปราบปรามยาเสพติด: กรณีศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 378 คน โดยมีวัตถุประสงค์ 4 ประการ ประการแรก เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อนโยบายการปราบปรามยาเสพติด ประการที่สอง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักเรียนมัธยม ศึกษาตามปัจจัยส่วนบุคคล ประการที่สาม เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดกับความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษา และประการสุดท้าย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายการปราบปรามยาเสพติดกับความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษา ผลการศึกษาวินิจฉัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษา ในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา มีความคิดเห็นต่อนโยบายการปราบปรามยาเสพติดอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นตามปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ระดับชั้นเรียนและโรงเรียนที่สังกัด พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกันทางด้านเพศและผลการศึกษา ส่วนปัจจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายการปราบปรามยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษา

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (2547) รายงานการวิจัยเรื่อง “ครอบครัว: ปัจจัยปกป้องหรือผลักดันปัญหาเสพติดของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัจจัยด้านครอบครัวที่นำไปสู่การใช้หรือไม่ใช้ยาเสพติดในวัยรุ่น 2) วิเคราะห์ปัจจัยปกป้องและผลักดันให้วัยรุ่นใช้หรือไม่ใช้ยาเสพติด 3) นำเสนอแนวทางการส่งเสริมพัฒนาและแก้ไขปัญหาเสพติดในวัยรุ่น โดยใช้ครอบครัวเป็นฐานสำหรับการพัฒนาแก้ไข ปัญหาเสพติดในวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่าง 413 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายในเขตดินแดงและเขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

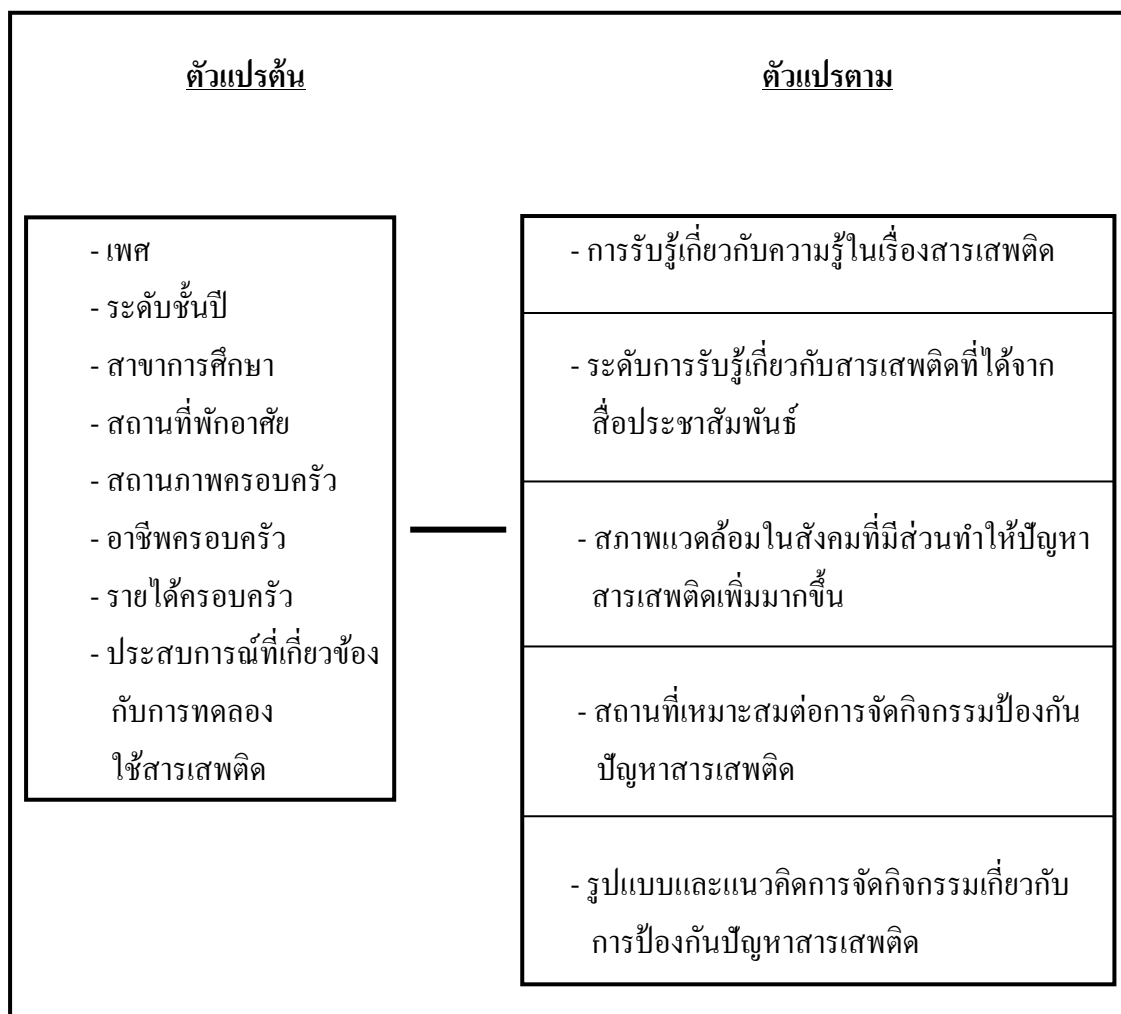
ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นใช้ยาเสพติด คือ สภาพแวดล้อมและสถานการณ์ในครอบครัวที่สร้างความกดดันให้กับวัยรุ่น การใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นเกิดจากปัจจัยในครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัว สถานการณ์ปัจจุบันของพ่อแม่ และปัญหาด้านการเงินของครอบครัว ส่วนปัจจัยจากตัววัยรุ่นนั้นมาจากปัญหาการตัดสินใจ การแก้ปัญหาด้วยตนเองและปรึกษาเพื่อน การรับรู้ที่ผิดคิดว่ายาเสพติดลองครั้งเดียวไม่ติดง่ายๆ ยาเสพติดเสพแล้วสบายใจ ใช้เป็นทางออกเวลามีปัญหา มีเพื่อนสนิทเคยใช้ยาเสพติดและยาเสพติดทำให้มีเพื่อนมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ปัจจัยปกป้องวัยรุ่นจากการใช้ยาเสพติด คือ ความรักและการเอาใจใส่ดูแลการเข้าใจซึ่งกันและกันของครอบครัว การอยู่พร้อมหน้ากันของครอบครัว การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ส่วนปัจจัยผลักดัน คือ การที่คนในครอบครัวทะเลาะเบาะแว้งกัน วัยรุ่นถูกทอดทิ้งไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล ขาดความรักความเข้าใจในครอบครัว เวลามมีปัญหาพ่อแม่ไม่มีเวลาให้คำปรึกษา จึงไปปรึกษาเพื่อนและใช้ยาเสพติดเป็นทางออก ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยอยากรู้อยากลอง และการรับรู้ที่ผิดๆ ของวัยรุ่น เช่น ยาเสพติดลองครั้งเดียวไม่ติดง่าย ยาเสพติดไม่มีพิษต่อร่างกาย

3. การสื่อสารด้วยวาจาและการสัมผัส การให้เวลา การเอาใจใส่ดูแลสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว และการให้คำปรึกษาที่มีเหตุผล โดยไม่มีการดูค่า เป็นสิ่งที่สำคัญที่ครอบครัวควรปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาการเสพติดยาเสพติดในวัยรุ่น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 4 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตาม

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2549 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน รวมทั้งหมด 18,635 คน แยกเป็นนิสิตชาย 8,585 คน นิสิตหญิง 10,050 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จากการสุ่มจากประชากร โดยการจำแนกกลุ่มประชากรออกเป็นกลุ่มย่อย (Stratum) ตามชั้นปีและเพศ คำนวณกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 ของจำนวนประชากร แล้วดำเนินการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ผลการสุ่มตัวอย่างได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 1,864 ตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาจากนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยการทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ซึ่งเลือกสุ่มประชากรตามคณะ ชั้นปี และเพศ โดยในแต่ละชั้นภูมิจะทำการสุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากสูตร คือ

$$\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละเพศและคณะ} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรแต่ละกลุ่ม}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

จากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิได้กลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและสังกัดคณะ

คณะ	ประชากรเพศชาย	ประชากรเพศหญิง	กลุ่มตัวอย่าง
คณะเกษตร	332	636	96
คณะประมง	334	406	74
คณะวนศาสตร์	373	474	85
คณะวิศวกรรมศาสตร์	3,474	983	446
คณะศึกษาศาสตร์	434	539	97
คณะสังคมศาสตร์	494	824	131
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	451	964	142
คณะบริหารธุรกิจ	601	1,444	205
คณะมนุษยศาสตร์	318	1,028	135
คณะวิทยาศาสตร์	908	1,293	220
คณะเศรษฐศาสตร์	578	1,058	164
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	161	83	24
คณะสัตวแพทยศาสตร์	98	208	31
เทคนิคการสัตวแพทย์	29	110	14
รวม	8,585	10,050	1,864

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี แนวคิดต่างๆ ตลอดจนเอกสารผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและการยอมรับ ซึ่งได้มีการสร้างแบบสอบถามไว้แล้ว โดยผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงและใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานวิจัย และสร้างเครื่องมือให้เหมาะสมครอบคลุมวัตถุประสงค์ต่อการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้

วิธีการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด กำหนดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาและดัดแปลงแบบสอบถามการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการปัญหาสารเสพติด ผู้วิจัยได้ศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ระดับการรับรู้เกี่ยวกับสารเสพติดที่ได้จากสื่อประชาสัมพันธ์ สภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น ด้านสถานที่ในสถานศึกษาที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมป้องกันปัญหาสารเสพติด ด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมป้องกันปัญหาสารเสพติด

2. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของโครงสร้างและเนื้อหา (Construct and Content Validity) และความชัดเจนของภาษา เพื่อให้แต่ละข้อความถามในสิ่งที่ต้องการเข้าใจตรงกัน กระชับและชัดเจน

3. นำแบบสอบถามที่ได้พัฒนาปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้ (try-out) กับนิสิตที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1984) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ **.90** โดยสามารถแยกรายละเอียดในแต่ละด้านได้ดังนี้

3.1 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของการรับรู้เกี่ยวกับความรู้ในเรื่องสารเสพติด = **.7184**

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของระดับการรับรู้เกี่ยวกับสารเสพติดที่ได้จากสื่อประชาสัมพันธ์ = **.8403**

3.3 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น = **.7581**

3.4 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมป้องกันปัญหา
สารเสพติด = .7996

3.5 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของรูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด = .8436

4. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในด้านภาษา ความถูกต้อง
เที่ยงตรงด้านโครงสร้างและเนื้อหา ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วจึงนำ
แบบสอบถามเพื่อการวิจัยทั้งหมดไปใช้จริงกับนิสิตกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน
จำนวน 54 ข้อ คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็น
แบบเลือกตอบ ซึ่งทำให้ทราบถึง เพศ ชั้นปี การศึกษา ที่พักอาศัย สถานภาพครอบครัว อาชีพของ
ครอบครัว รายได้ของครอบครัว ประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด และเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้
หรือเคยใช้สารเสพติด จำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 17 ข้อ

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการให้ค่าน้ำหนักของคะแนนสำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้
ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับการรับรู้	คะแนน
รับรู้มากที่สุด	5
รับรู้มาก	4
รับรู้ปานกลาง	3
รู้น้อย	2
รู้น้อยที่สุด	1

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 28 ข้อ

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการให้ค่าน้ำหนักของคะแนนสำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็น
ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนของกลุ่มตัวอย่างแบ่งระดับของ
การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน ออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และ
ระดับน้อยที่สุด โดยใช้เกณฑ์การประเมินค่าตามขอบเขตของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 4.50-5.00 หมายความว่า การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.50-4.49 หมายความว่า การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับมาก

ระดับค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 2.50-3.49 หมายความว่า การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.50-2.49 หมายความว่า การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับน้อย

ระดับค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.00-1.49 หมายความว่า การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สำหรับแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เนื้อหาโดยนำมาจัดกลุ่มคำตอบที่เป็นเรื่องเดียวกัน จากนั้นนำมาสรุปเสนอผลการวิจัยเป็นเชิงบรรยาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งไม่เป็นการจัดเก็บข้อมูลนิสิตที่ตอบแบบสอบถามซ้ำซ้อนกัน จำนวนทั้งสิ้น 1,864 คน โดยชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลแล้วจัดเก็บรวบรวมด้วยตนเอง โดยมีรายละเอียดการดำเนินงานคือ

1. ผู้วิจัยทำหนังสือราชการขอความอนุเคราะห์ถึงหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับนิสิตช่วยอำนวยความสะดวกในการแจกแบบสอบถามและจัดเก็บรวบรวมคืนผู้วิจัย
2. ขอความร่วมมือจากหัวหน้างานหอพักนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพื่อประสานงานการแจกแบบสอบถามภายในหอพักนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
3. ประสานงานกับแกนนำองค์กรกิจกรรมนิสิต / ชมรม / สโมสรนิสิต ในการแจกแบบสอบถามและนัดหมายการจัดเก็บรวบรวมส่งคืนผู้วิจัย
4. จัดหานิสิตช่วยงานพร้อมชี้แจงรายละเอียดการแจกแบบสอบถามและการจัดเก็บข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จัดหมวดหมู่ และลงเลขรหัสแบบสอบถาม เพื่อประมวลผลและวิเคราะห์ค่าสถิติต่างๆ อุปกรณ์ที่ใช้คือเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวนทั้งสิ้น 1,864 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืนและเป็นฉบับสมบูรณ์ จำแนกตามคณะ

คณะ	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่งไป (ฉบับ)	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน (ฉบับ)	คิดเป็นร้อยละ
คณะเกษตร	96	96	100
คณะประมง	74	74	100
คณะวนศาสตร์	85	85	100
คณะวิศวกรรมศาสตร์	446	446	100
คณะศึกษาศาสตร์	97	97	100
คณะสังคมศาสตร์	131	131	100
คณะอุตสาหกรรมเกษตร	142	142	100
คณะบริหารธุรกิจ	205	205	100
คณะมนุษยศาสตร์	135	135	100
คณะวิทยาศาสตร์	220	220	100
คณะเศรษฐศาสตร์	164	164	100
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	24	24	100
คณะสัตวแพทยศาสตร์	31	31	100
เทคนิคการสัตวแพทย์	14	14	100
รวม	1,864	1,864	100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของโครงสร้างและเนื้อหา (Construct and Content Validity) โดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้อง (Expertise Model)

1.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1984)

2. สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อแสดงข้อมูลส่วนบุคคล ระดับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อแสดงข้อมูลระดับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อแสดงความแตกต่างการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

3. สถิติที่ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบที (t-test)

3.2 ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) ใช้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผลการวิจัยจะแสดงให้เห็นถึงสภาพข้อเท็จจริงในการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด เพื่อเป็นแนวทางการปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมนิสิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเกิดประโยชน์กับนิสิตและสถาบันการศึกษาตามวัตถุประสงค์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปี การศึกษา ที่พักอาศัย สถานภาพของครอบครัว อาชีพ รายได้ของครอบครัว ประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด และเพื่อน/คนใกล้ชิดใช้หรือเคยใช้สารเสพติด โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานคือ ค่าร้อยละ (Percentage) , ค่าเฉลี่ย (Mean) , ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์คือ การทดสอบที (t-test) , ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) , การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่

ส่วนที่ 3 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานคือ ค่าร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย (Mean), ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

(N = 1,864)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	859	46.1
หญิง	1,005	53.9
2. ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่		
ชั้นปี1	556	29.8
ชั้นปี2	449	24.1
ชั้นปี3	417	22.4
ชั้นปี4	442	23.7
3. ปัจจุบันกำลังศึกษาสังกัดคณะ		
เกษตร	96	5.2
ประมง	74	4.0
วนศาสตร์	85	4.6
วิศวกรรมศาสตร์	446	23.9
ศึกษาศาสตร์	97	5.2
สังคมศาสตร์	131	7.0
อุตสาหกรรมศาสตร์	142	7.6
บริหารธุรกิจ	205	11.0
มนุษยศาสตร์	135	7.2
วิทยาศาสตร์	220	11.8
เศรษฐศาสตร์	164	8.8
สถาปัตยกรรมศาสตร์	24	1.3
สัตวแพทยศาสตร์	31	1.7
เทคนิคการสัตวแพทย์	14	.8
4. สถานที่พักอาศัยปัจจุบัน		
บ้านบิดา / มารดา	518	27.8
บ้านญาติ / พี่น้อง	155	8.3
บ้านเพื่อน	14	.8
หอพักใน มก.	759	40.7
หอพักเอกชน	418	22.4

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(N = 1,864)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. สถานภาพปัจจุบันของบิดา-มารดา		
สมรส / อยู่ด้วยกัน	1,544	82.8
สมรส / แยกกันอยู่	73	3.9
หย่าร้าง	127	6.8
อื่นๆ เช่น บิดาเสียชีวิต หรือมารดาเสียชีวิต	120	6.4
6. อาชีพของบิดา		
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	689	38.8
ธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	539	30.3
พนักงานบริษัท / ห้างร้าน	97	5.5
รับจ้างทั่วไป	156	8.8
เกษตรกร	240	13.5
ไม่เลือกตอบ	55	3.1
7. อาชีพของมารดา		
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	516	28.6
ธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	499	27.7
พนักงานบริษัท / ห้างร้าน	102	5.7
รับจ้างทั่วไป	123	6.8
เกษตรกร	220	12.2
แม่บ้าน	306	17.0
ไม่เลือกตอบ	37	2.1
8. อาชีพของผู้ปกครอง (ในกรณีที่ไม่ใช่บิดา / มารดา)		
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	69	33.0
ธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	68	32.5
พนักงานบริษัท / ห้างร้าน	22	10.5
รับจ้างทั่วไป	19	9.1
เกษตรกร	17	8.1
แม่บ้าน	9	4.3
ไม่เลือกตอบ	5	2.4

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(N = 1,864)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
9. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	278	14.9
10,000 - 20,000 บาท	410	22.0
20,001 - 30,000 บาท	406	21.8
30,000 บาทขึ้นไป	770	41.3
10. ประสบการณ์การเคยทดลองใช้สารเสพติดของนิสิต		
ไม่เคยทดลอง	957	51.3
เคยทดลอง	907	48.7
11. เพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้สารเสพติด		
ไม่มีเพื่อน / คนใกล้ชิดใช้สารเสพติด	430	23.1
มีเพื่อน / คนใกล้ชิดใช้สารเสพติด	1,434	76.9

จากตารางที่ 3 สามารถอธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1. เพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศหญิงมากกว่าเพศชายคือ นิสิตเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 53.9 และนิสิตเพศชายคิดเป็นร้อยละ 46.1

2. ชั้นปี พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.8 รองลงมาได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 24.1 และนิสิตชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 23.7 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.4

3. สังกัดคณะ พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.9 รองลงมาได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 11.8 และนิสิตคณะเทคนิคการสัตวแพทย์ มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ .8

4. สถานที่พักอาศัยปัจจุบัน พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตอาศัยหอพักในมหาวิทยาลัย มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.7 รองลงมาได้แก่ นิสิตอาศัยบ้านบิดา/มารดา คิดเป็นร้อยละ 27.8 และนิสิตอาศัยบ้านเพื่อน มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ .8

5. สถานภาพปัจจุบันของบิดา/มารดา พบว่า ส่วนใหญ่บิดามารดาสมรส/อยู่ด้วยกัน มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.8 รองลงมาได้แก่ บิดามารดาหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 6.8 และบิดามารดาสมรส/แยกกันอยู่ มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.9

6. อาชีพของบิดา พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาได้แก่ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 30.3 และอาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.5

7. อาชีพของมารดา พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.6 รองลงมาได้แก่ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 27.7 และอาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.7

8. ผู้ของปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.0 รองลงมาได้แก่ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 32.5 และอาชีพแม่บ้าน มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.3

9. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่ครอบครัวมีรายได้ 30,000 บาทขึ้นไป มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.3 รองลงมาได้แก่ มีรายได้ 10,000-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.0 และมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 14.9

10. ประสบการณ์การเคยทดลองใช้สารเสพติด พบว่า นิสิตส่วนใหญ่ไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 51.3 และนิสิตเคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 48.7 แต่อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าสัดส่วนการทดลองใช้สารเสพติดประเภทสุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และบุหรือนิสิตเคยทดลองใช้อยู่ในระดับสูงมาก ส่วนสารเสพติดประเภทอื่นๆ นิสิตเคยทดลองใช้อยู่ในระดับน้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับตารางที่ 5

11. นิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยใช้สารเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 76.9 และไม่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 23.1 ซึ่งสอดคล้องกับตารางที่ 7

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด
ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	รวม	ประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด			
		ไม่เคยทดลอง		เคยทดลอง	
		n	%	n	%
ชาย	46.1 (859)	340	39.6	519	60.4
หญิง	53.9 (1,005)	617	61.4	388	38.6
รวมทั้งหมด	100% (1,864)	957	51.3	907	48.7

จากตารางที่ 4 การศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า กลุ่มตัวอย่างนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย ในอัตราร้อยละ 7.8 เมื่อเปรียบเทียบประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด โดยจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตชายไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 39.6 และเคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 60.4 สำหรับนิสิตหญิงไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 61.4 และเคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 38.6

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด ระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่านิสิตชายมีประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติดมากกว่านิสิตหญิง ในอัตราร้อยละ 21.8

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับประเภทของสารเสพติดที่นิสิตมี
ประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด โดยรวม

ประเภทของสารเสพติด ที่นิสิตเคยทดลองใช้	ประสบการณ์					
	รวมทั้งหมด		ชาย		หญิง	
	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย
บุหรี่	19.1 ^{2/} (356)	80.9 (1,508)	35.0 ^{2/} (301)	65.0 (558)	5.5 ^{2/} (55)	94.5 (950)
สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	46.5 ^{1/} (867)	53.5 (997)	56.9 ^{1/} (489)	43.1 (370)	37.6 ^{1/} (378)	62.4 (627)
ยาบ้า / ยาขยัน	1.0 (19)	99.0 (1,845)	2.2 (19)	97.8 (840)	0 (0)	100 (1,005)
สารระเหย	.6 (12)	99.4 (1,852)	1.2 (10)	98.8 (849)	0.2 (2)	99.8 (1,003)
ยาอี / ยาเลิฟ	0.3 (6)	99.7 (1,858)	0.6 (5)	99.4 (854)	0.1 (1)	99.9 (1,004)
กัญชา / กระท่อม	2.6 ^{3/} (49)	97.4 (1,815)	5.4 ^{3/} (46)	94.6 (813)	0.3 ^{3/} (3)	99.7 (1,002)

หมายเหตุ : เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 5 การศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเกี่ยวกับประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติดประเภทต่างๆ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจำแนกนิสิตออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตที่ไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด กับกลุ่มนิสิตที่เคยทดลองใช้สารเสพติด ผลปรากฏดังนี้

1. บุหรี่ พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 80.9 และนิสิตเคยมีประสบการณ์ทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 19.1 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่านิสิตชายเคยทดลองใช้บุหรี่มากกว่านิสิตหญิง ในอัตราร้อยละ 29.5

2. สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 53.5 และนิสิตเคยมีประสบการณ์ทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 46.5 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายเคยทดลองใช้สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มากกว่านิสิตหญิง ในอัตราร้อยละ 19.30

3. ยาบ้า/ยาขยัน พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 99.0 และนิสิตเคยมีประสบการณ์ทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ทั้งหมดที่เคยทดลองใช้ยาบ้า/ยาขยัน

4. สารระเหย พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 99.4 และ นิสิตเคยมีประสบการณ์ทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 0.6 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่านิสิตชายเคยทดลองใช้สารระเหยมากกว่าเพศหญิงในอัตราร้อยละ 1.0

5. ยาอี/ยาเลิฟ พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 99.7 และนิสิตเคยมีประสบการณ์ทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 0.3 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนิสิตชายกับ นิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่านิสิตเพศชายเคยทดลองใช้ยาอี/ยาเลิฟมากกว่าเพศหญิงในอัตรา ร้อยละ 0.5

6. กัญชา/กระท่อม พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 97.4 และนิสิตเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 2.6 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่านิสิตชายเคยทดลองใช้กัญชา/กระท่อมมากกว่าหญิงในอัตราร้อยละ 5.1

เมื่อเปรียบเทียบประสบการณ์ของนิสิตที่เคยทดลองใช้สารเสพติดประเภทต่างๆ ของ นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะเห็นได้ว่า สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นสารเสพติดที่ นิสิตมีประสบการณ์เคยทดลองใช้มากที่สุด รองลงมาได้แก่ บุหรี่

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้สารเสพติด จำแนกตามเพศ

เพศ	รวม	เพื่อน/คนใกล้ชิดเคยทดลองใช้สารเสพติด			
		ไม่เคยทดลอง		เคยทดลอง	
		n	%	n	%
ชาย	46.1 (859)	172	20.0	687	80.0
หญิง	53.9 (1,005)	258	25.7	747	74.3
รวมทั้งหมด	100% (1,864)	430	23.1	1,434	76.9

จากตารางที่ 6 การศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า กลุ่มตัวอย่างนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย ในอัตราร้อยละ 7.8 เมื่อเปรียบเทียบการมีเพื่อน/คนใกล้ชิดเคยใช้หรือทดลองใช้สารเสพติด โดยจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตชายหญิงมีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 25.7 และมีเพื่อนเคยใช้หรือเคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 74.3 สำหรับนิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 20.0 และมีเพื่อน/คนใกล้ชิดเคยทดลองใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 80.0

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนที่นิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดเคยทดลองใช้สารเสพติด ระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้สารเสพติดมากกว่านิสิตหญิง ในอัตราร้อยละ 5.7

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบจำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับประเภทของสารเสพติดที่เพื่อน/คนใกล้ชิด
ที่ใช้หรือเคยทดลองใช้สารเสพติด โดยรวม

ประเภทของสารเสพติด ที่เพื่อน/คนใกล้ชิด นิสิตเคยทดลองใช้	ประสบการณ์					
	รวมทั้งหมด		ชาย		หญิง	
	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย
บุหรี่	69.2 ^{2/} (1,289)	30.8 (575)	74.7 ^{1/} (642)	25.3 (217)	64.4 ^{2/} (647)	35.6 (358)
สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	70.4 ^{1/} (1,313)	29.6 (551)	73.7 ^{2/} (633)	26.3 (226)	67.7 ^{1/} (680)	32.3 (325)
ยาบ้า / ยาขยัน	7.6 (141)	92.4 (1,723)	11.5 (99)	88.5 (760)	4.2 (42)	95.8 (963)
สารระเหย	4.0 (75)	96.0 (1,789)	5.5 (47)	94.5 (812)	2.8 (28)	97.2 (977)
ยาอี / ยาเลิฟ	2.5 (46)	97.5 (1,818)	4.3 (37)	95.7 (822)	.9 (9)	99.1 (996)
กัญชา / กระท่อม	10.0 ^{3/} (187)	90.0 (1,677)	14.8 ^{3/} (127)	85.2 (732)	6.0 ^{3/} (60)	94.0 (945)

หมายเหตุ : เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 7 การศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเกี่ยวกับประสบการณ์การมีเพื่อน/คนใกล้ชิด
เคยใช้หรือทดลองใช้สารเสพติด ประเภทต่างๆ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจำแนกนินิต
ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนินิตที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้สารเสพติด กับกลุ่มนินิตที่มี
เพื่อน/คนใกล้ชิดเคยทดลองใช้สารเสพติด ผลปรากฏดังนี้

1. บุหรี่ พบว่า นินิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็น
ร้อยละ 30.8 และนินิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 69.2 เมื่อเปรียบเทียบ
ระหว่างกลุ่มนินิตชายกับนินิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่ากลุ่มนินิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิด
ที่ใช้หรือเคยทดลองใช้บุหรี่ปากกว่านินิตหญิง ในอัตราร้อยละ 10.3

2. สุรา เบียร์/เครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 29.6 และนิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 70.4 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มากกว่า นิสิตหญิง ในอัตราร้อยละ 6.0

3. ยาบ้า/ยาขยัน พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 92.4 และนิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 7.6 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ยาบ้า/ยาขยัน ในอัตราร้อยละ 7.3

4. สารระเหย พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 96.0 และนิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 4.0 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้สารระเหยมากกว่า เพศหญิง ในอัตราร้อยละ 2.7

5. ยาไอ/ยาเลิฟ พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 97.5 และนิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 2.5 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ยาไอ/ยาเลิฟมากกว่า เพศหญิง ในอัตราร้อยละ 3.4

6. กัญชา/กระท่อม พบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่มีเพื่อน/คนใกล้ชิดไม่เคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 90.0 และนิสิตมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้ คิดเป็นร้อยละ 10.0 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนิสิตชายกับนิสิตหญิงแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า นิสิตชายมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยทดลองใช้กัญชา/กระท่อมมากกว่า นิสิตหญิง ในอัตราร้อยละ 8.8

เมื่อเปรียบเทียบประสบการณ์ของเพื่อน/คนใกล้ชิดนิสิตที่เคยใช้หรือเคยทดลองใช้สารเสพติดประเภทต่างๆ ของนิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะเห็นได้ว่า สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และบุหรี่ มีอัตราส่วนการใช้มากที่สุดเช่นเดียวกันกับนิสิตที่มีประสบการณ์เคยทดลองใช้

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้านโดยรวม จำแนกตามการรับรู้

การรับรู้ของนิสิต ต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด	(N = 1,864)		ระดับ การรับรู้
	\bar{X}	SD	
1. ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด	3.79	.54	มาก
2. ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติด	3.46	.63	ปานกลาง
รวม	3.62	.51	มาก

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า ระดับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.62$) และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ

การรับรู้ของนิสิต ต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด	เพศ			
	ชาย(n=859)		หญิง(n=1,005)	
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	SD
1. ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด	3.83	.59	3.75	.48
2. ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติด	3.48	.69	3.43	.57
รวม	3.79	.54	3.46	.63

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามเพศทั้งชายและหญิงมีการรับรู้โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทั้งชายและหญิงมีการรับรู้ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมหาวิทยาลัยฯ น่าจะนำไปพิจารณา ทบทวนรูปแบบและแนวทางการประชาสัมพันธ์ให้กับนิสิตได้รับรู้มากยิ่งขึ้นต่อไป

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี

การรับรู้ของนิสิต ชั้นปี	N	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด		ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1. ชั้นปีที่ 1	556	3.94	.52	3.67	.65
2. ชั้นปีที่ 2	449	3.76	.53	3.39	.58
3. ชั้นปีที่ 3	417	3.69	.54	3.33	.59
4. ชั้นปีที่ 4	442	3.73	.53	3.37	.60
รวม	1,864	3.79	.54	3.46	.63

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามชั้นปีมีการรับรู้โดยรวม อยู่ในระดับมาก
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. ชั้นปีที่ 1 นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก
($\bar{x} = 3.94$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.67$)
2. ชั้นปีที่ 2 นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก
($\bar{x} = 3.76$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.39$)
3. ชั้นปีที่ 3 นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก
($\bar{x} = 3.69$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.33$)
4. ชั้นปีที่ 4 นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก
($\bar{x} = 3.73$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.37$)

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามสังกัดคณะ

การรับรู้ สังกัดคณะ	N	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด		ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
เกษตร	96	3.77	.40	3.48	.50
ประมง	74	3.94	.60	3.57	.54
วนศาสตร์	85	3.80	.53	3.49	.56
วิศวกรรมศาสตร์	446	3.72	.60	3.47	.66
ศึกษาศาสตร์	97	3.91	.50	3.58	.64
สังคมศาสตร์	131	3.89	.47	3.54	.63
อุตสาหกรรมเกษตร	142	3.83	.60	3.49	.69
บริหารธุรกิจ	205	3.73	.46	3.43	.57
มนุษยศาสตร์	135	3.84	.52	3.40	.67
วิทยาศาสตร์	220	3.75	.49	3.36	.60
เศรษฐศาสตร์	164	3.78	.49	3.39	.62
สถาปัตยกรรมศาสตร์	24	3.76	.93	3.27	.83
สัตวแพทยศาสตร์	31	3.80	.45	3.38	.41
เทคนิคการสัตวแพทย์	14	3.79	.41	3.58	.88
รวม	1,864	3.79	.54	3.46	.63

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามสังกัดคณะมีการรับรู้โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. คณะเกษตร นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.48$)
2. คณะประมง นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.94$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.57$)
3. คณะวนศาสตร์ นิสิตมีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.80$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.49$)

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามสถานที่พักอาศัย

ที่อยู่อาศัย	การรับรู้ N	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด		ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
บ้านบิดา / มารดา	518	3.75	.56	3.42	.65
บ้านญาติ / พี่น้อง	155	3.74	.56	3.46	.62
บ้านเพื่อน	14	3.68	.43	3.54	.64
หอพักใน มก.	759	3.80	.52	3.47	.59
หอพักเอกชน	418	3.83	.55	3.46	.67
รวม	1,864	3.79	.54	3.46	.63

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามสถานที่อยู่อาศัยมีการรับรู้โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. นิสิตอาศัยบ้านบิดา/มารดา มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.75$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.42$)
2. นิสิตอาศัยบ้านญาติ/พี่น้อง มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.74$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$)
3. นิสิตอาศัยบ้านเพื่อน มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.68$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.54$) เป็นที่น่าสังเกตว่านิสิตที่อาศัยบ้านเพื่อนมีการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก โดยสัดส่วนของนิสิตที่อาศัยบ้านเพื่อนมีจำนวนผู้ตอบน้อยเพียงร้อยละ .8
4. นิสิตอาศัยหอพักใน มก. มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.80$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.47$)
5. นิสิตอาศัยหอพักเอกชน มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$)

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

การรับรู้ สถานภาพครอบครัว	N	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด		ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
สมรส / อยู่ด้วยกัน	1,544	3.79	.54	3.47	.62
สมรส / แยกกันอยู่	73	3.73	.55	3.39	.59
หย่าร้าง	127	3.79	.55	3.36	.69
อื่นๆ เช่น บิดาหรือ มารดาเสียชีวิต	120	3.79	.53	3.35	.61
รวม	1,864	3.79	.54	3.46	.63

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามสถานภาพครอบครัวของบิดา/มารดา มีการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. นิสิตที่บิดามารดาสมรส / อยู่ด้วยกัน มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.47$)
2. นิสิตที่บิดามารดา / สมรสแยกกันอยู่ มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.39$)
3. นิสิตที่บิดา / มารดาหย่าร้าง มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.36$)
4. สถานภาพครอบครัวของบิดามารดาอื่นๆ เช่น บิดาเสียชีวิต หรือมารดาเสียชีวิต มีการรับรู้ด้านการรับรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.35$)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามอาชีพของครอบครัว

อาชีพ	การรับรู้	N	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด		ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	
			\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1.อาชีพบิดา						
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ		689	3.79	.55	3.46	.64
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย		539	3.78	.53	3.49	.60
พนักงานบริษัท		97	3.77	.51	3.42	.65
รับจ้างทั่วไป		156	3.77	.54	3.40	.63
เกษตรกร		240	3.83	.50	3.47	.58
อื่นๆ เช่น กกต.		55	3.86	.60	3.55	.75
รวม		1,776	3.79	.54	3.46	.62
2.อาชีพมารดา						
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ		516	3.76	.57	3.42	.63
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย		499	3.79	.53	3.48	.64
พนักงานบริษัท		102	3.86	.54	3.51	.59
รับจ้างทั่วไป		123	3.91	.57	3.49	.70
เกษตรกร		220	3.83	.49	3.47	.56
แม่บ้าน		306	3.72	.51	3.42	.61
อื่นๆ		37	3.97	.64	3.68	.82
รวม		1,803	3.79	.54	3.46	.63
3.ผู้ปกครอง (กรณีไม่ใช่บิดามารดา)						
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ		69	3.79	.70	3.60	.66
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย		68	3.97	.55	3.59	.76
พนักงานบริษัท		22	3.69	.56	3.65	.65
รับจ้างทั่วไป		19	3.95	.41	3.46	.44
เกษตรกร		17	4.00	.49	3.54	.52
แม่บ้าน		9	3.56	.47	3.04	.38
ไม่เลือก		5	3.95	.50	3.38	.37
รวม		209	3.86	.59	3.56	.66

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามอาชีพของบิดา / มารดา และผู้ปกครองของนิสิต มีการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. บิดา ที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$) อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) อาชีพรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) อาชีพเกษตรกร อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ บิดาที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.49$) อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.42$) อาชีพรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.40$) อาชีพเกษตรกร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.47$)

2. มารดา ที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.76$) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.86$) อาชีพรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.91$) อาชีพเกษตรกร อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$) อาชีพแม่บ้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.72$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ มารดาที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.42$) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.48$) อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.65$) อาชีพรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.49$) อาชีพเกษตรกร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.47$) อาชีพแม่บ้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.42$)

3. ผู้ปกครอง (กรณีที่ไม่ใช่บิดา/มารดา) ที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีการรับรู้ด้านการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.97$) อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.69$) อาชีพรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.95$) อาชีพเกษตรกร อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$) อาชีพแม่บ้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.56$) และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.60$) อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.59$) อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) อาชีพรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$) อาชีพเกษตรกร อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.54$) อาชีพแม่บ้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.04$)

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

การรับรู้ รายได้ของครอบครัว	N	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด		ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
ต่ำกว่า 10,000 บาท	278	3.82	.54	3.49	.61
10,000-20,000 บาท	410	3.76	.49	3.39	.60
20,001-30,000 บาท	406	3.79	.54	3.46	.62
30,000 บาท	770	3.79	.56	3.47	.65
รวม	1,864	3.79	.54	3.46	.63

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามรายได้ของครอบครัวต่อเดือน นิสิตมีการรับรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ด้านความรู้เกี่ยวกับเรื่องสารเสพติด นิสิตมีการรับรู้ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) การรับรู้ด้านข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ นิสิตมีการรับรู้ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหา
 สารเสพติด ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด	(N = 1,864)		ระดับ การรับรู้
	\bar{X}	SD	
1. ความหมายของคำว่า “สารเสพติด”	4.13 ^{2/}	.65	มาก
2. ประเภทของสารเสพติดให้โทษ	3.81	.73	มาก
3. รับรู้ถึงโทษและอันตรายของสารเสพติด	4.20 ^{1/}	.73	มาก
4. รับรู้ถึงสาเหตุสำคัญการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด	3.90	.74	มาก
5. รับรู้วิธีการสังเกตผู้ติดสารเสพติดหรือสารเสพติด	3.45	.84	ปานกลาง
6. รับรู้บทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติด	3.53	.87	มาก
7. รับรู้วิธีการหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด	4.07 ^{3/}	.79	มาก
8. รับรู้วิธีการให้ความช่วยเหลือ/บำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด	3.21	.95	ปานกลาง
รวม	3.79	.54	มาก

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความหมายของคำว่า “สารเสพติด” นิสิตมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.13$) ประเภทของสารเสพติดให้โทษ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$) รับรู้ถึงโทษและอันตรายของสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.20$) รับรู้ถึงสาเหตุสำคัญการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.90$) รับรู้วิธีการสังเกตผู้ติดสารเสพติดหรือสารเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.45$) รับรู้บทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.53$) รับรู้วิธีการหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.07$) รับรู้วิธีการให้ความช่วยเหลือ/บำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.21$)

รายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ รับรู้ถึงโทษและอันตรายของสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.20$) และรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ รับรู้วิธีการให้ความช่วยเหลือ/บำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.21$)

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหา
 สารเสพติด ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	(N = 1,864)		ระดับ การรับรู้
	\bar{X}	SD	
1. ทางโทรทัศน์	4.19 ^{1/}	.79	มาก
2. ทางวิทยุกระจายเสียง	3.29	.94	ปานกลาง
3. ทางหนังสือพิมพ์	3.61 ^{3/}	.93	มาก
4. วารสาร / แผ่นพับ	3.34	.95	ปานกลาง
5. ทางป้ายโฆษณา	3.48	.92	ปานกลาง
6. ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต	3.30	.99	ปานกลาง
7. ทางบุคคล เช่น เพื่อน อาจารย์ ญาติ	3.63 ^{2/}	.95	มาก
8. ทางประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย	3.05	.97	ปานกลาง
9. ทางประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย	3.20	.94	ปานกลาง
รวม	3.46	.63	ปานกลาง

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติด โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.46$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า สื่อทางโทรทัศน์ นิสิตมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$) สื่อทางวิทยุกระจายเสียงอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.29$) สื่อทางหนังสือพิมพ์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.61$) สื่อทางวารสาร/แผ่นพับ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.34$) สื่อป้ายโฆษณาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.48$) สื่อทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.30$) สื่อบุคคล เช่น เพื่อน อาจารย์ ญาติ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.63$) สื่อประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.05$) สื่อประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภายนอก อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.20$)

รายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ สื่อโทรทัศน์ นิสิตมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$) และรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ สื่อประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.05$)

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้านโดยรวม จำแนกตามความคิดเห็น

ความคิดเห็นของนิสิต ต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด	(N = 1,864)		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{X}	SD	
1. ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น	3.81	.54	มาก
2. ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด	3.79	.63	มาก
3. ด้านรูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด	3.83	.56	มาก
รวม	3.81	.47	มาก

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า ระดับความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$) และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) และด้านรูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$)

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็น เพศ	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนวคิด การจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
ชาย	859	3.76	.59	3.74	.69	3.77	.59
หญิง	1,005	3.86	.48	3.82	.57	3.88	.52
รวม	1,864	3.81	.54	3.79	.63	3.83	.56

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามเพศโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนว การจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
ชั้นปีที่ 1	556	3.94	.56	3.91	.62	4.00	.56
ชั้นปีที่ 2	449	3.81	.54	3.79	.64	3.78	.54
ชั้นปีที่ 3	417	3.72	.53	3.69	.62	3.73	.56
ชั้นปีที่ 4	442	3.75	.49	3.71	.61	3.74	.52
รวม	1,864	3.81	.54	3.79	.63	3.83	.56

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามชั้นปีมีความคิดเห็นโดยรวม อยู่ในระดับมาก
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.94$)
ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.91$) และด้านรูปแบบและแนว
คิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$)
2. นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$)
ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) และด้านรูปแบบและแนว
คิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$)
3. นิสิตชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.72$)
ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.69$) และด้านรูปแบบและแนว
คิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$)
4. นิสิตชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.75$)
ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.71$) และด้านรูปแบบและแนว
คิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.74$)

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามสังกัดคณะ

ความคิดเห็น สังกัดคณะ	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนวคิด การจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
เกษตร	96	3.83	.48	3.88	.51	3.94	.47
ประมง	74	3.93	.65	3.97	.68	4.01	.61
วนศาสตร์	85	3.86	.50	3.79	.64	3.82	.49
วิศวกรรมศาสตร์	446	3.75	.58	3.70	.67	3.72	.62
ศึกษาศาสตร์	97	3.90	.54	3.94	.57	3.95	.49
สังคมศาสตร์	131	3.92	.51	3.88	.60	3.89	.58
อุตสาหกรรมศาสตร์	142	3.85	.51	3.91	.61	3.96	.49
บริหารธุรกิจ	205	3.84	.48	3.69	.61	3.78	.51
มนุษยศาสตร์	135	3.84	.53	3.83	.63	3.87	.53
วิทยาศาสตร์	220	3.72	.52	3.73	.59	3.77	.53
เศรษฐศาสตร์	164	3.86	.45	3.76	.64	3.87	.55
สถาปัตยกรรมศาสตร์	24	3.58	.76	3.71	.79	3.68	.79
สัตวแพทยศาสตร์	31	3.80	.43	3.77	.50	3.66	.50
เทคนิคการสัตวแพทย์	14	3.81	.48	3.96	.52	3.95	.44
รวม	1,864	3.81	.54	3.79	.63	3.83	.56

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามสังกัดคณะมีการรับรู้โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. คณะเกษตร นิสิตมีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.83$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.88$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.94$)

10. คณะวิทยาศาสตร์ นิสิตมีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.72$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) และด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$)

11. คณะเศรษฐศาสตร์ นิสิตมีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.86$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.76$) และด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.87$)

12. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นิสิตมีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.58$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.71$) และด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.68$)

13. คณะสัตวแพทยศาสตร์ นิสิตมีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.80$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) และด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.66$)

14. คณะเทคนิคการสัตวแพทย นิสิตมีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.96$) และด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.95$)

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามสถานที่พักอาศัย

ความคิดเห็น ที่อยู่อาศัย	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนวคิด การจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
บ้านบิดา / มารดา	518	3.78	.56	3.69	.66	3.76	.60
บ้านญาติ / พี่น้อง	155	3.74	.54	3.74	.58	3.77	.53
บ้านเพื่อน	14	3.79	.52	3.61	.76	3.74	.49
หอพักใน มก.	759	3.87	.48	3.86	.62	3.88	.52
หอพักเอกชน	418	3.79	.60	3.78	.61	3.84	.59
รวม	1,864	3.81	.54	3.79	.63	3.83	.56

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามสถานที่พักอาศัยมีความคิดเห็น โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. นิสิตอาศัยบ้านบิดา / มารดา มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.78$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.69$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.76$)
2. นิสิตอาศัยบ้านญาติ / พี่น้อง มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.74$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.74$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$)
3. นิสิตอาศัยบ้านเพื่อน มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.61$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.74$)
4. นิสิตอาศัยหอพักใน มก. มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.87$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.86$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.88$)
5. นิสิตอาศัยหอพักเอกชน มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.79$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.78$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.84$)

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามสถานภาพครอบครัวของบิดา/มารดา

ความคิดเห็น สถานภาพครอบครัว	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนวคิ ดการจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
สมรส / อยู่ด้วยกัน	1,544	3.83	.53	3.80	.64	3.84	.56
สมรส / แยกกันอยู่	73	3.78	.57	3.79	.64	3.78	.58
หย่าร้าง	127	3.74	.56	3.72	.59	3.77	.60
อื่นๆ	120	3.77	.51	3.66	.57	3.79	.51
รวม	1,864	3.81	.54	3.79	.63	3.83	.56

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามสถานภาพครอบครัวของบิดา/มารดา มีความ
คิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. นิสิตที่บิดามารดาสมรส/อยู่ด้วยกัน มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ใน
ระดับมาก ($\bar{X} = 3.83$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$) และ
ด้านรูปแบบและแนวคิการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$)
2. นิสิตที่บิดามารดาสมรส/แยกกันอยู่ มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ใน
ระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) และ
ด้านรูปแบบและแนวคิการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$)
3. นิสิตที่บิดามารดาหย่าร้าง มีความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคม อยู่ในระดับมาก
($\bar{X} = 3.74$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$) และด้านรูปแบบ
และแนวคิการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$)

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามอาชีพของครอบครัว

อาชีพ	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนวคิด การจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
1.อาชีพบิดา							
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	689	3.80	.53	3.78	.65	3.84	.56
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	539	3.82	.56	3.75	.62	3.80	.57
พนักงานบริษัท	97	3.79	.56	3.75	.62	3.71	.66
รับจ้างทั่วไป	156	3.81	.52	3.84	.65	3.80	.55
เกษตรกร	240	3.86	.52	3.89	.59	3.92	.50
อื่นๆ เช่น กกต.	55	3.85	.53	3.89	.65	3.84	.61
รวม	1,776	3.82	.54	3.79	.63	3.83	.56
2.อาชีพมารดา							
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	516	3.78	.54	3.75	.66	3.78	.56
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	499	3.83	.57	3.78	.59	3.86	.56
พนักงานบริษัท	102	3.81	.54	3.86	.71	3.80	.56
รับจ้างทั่วไป	123	3.85	.53	3.84	.61	3.85	.56
เกษตรกร	220	3.88	.51	3.88	.59	3.92	.50
แม่บ้าน	306	3.79	.49	3.76	.63	3.79	.56
อื่นๆ	37	4.02	.53	4.02	.70	3.97	.63
รวม	1,803	3.82	.53	3.79	.63	3.83	.56
3.ผู้ปกครอง (กรณีไม่ใช่ บิดามารดา)							
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	69	3.95	.56	3.81	.63	3.83	.52
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	68	4.02	.60	3.89	.67	3.99	.56
พนักงานบริษัท	22	3.78	.58	4.10	.70	3.85	.62
รับจ้างทั่วไป	19	4.01	.33	3.83	.57	3.92	.48
เกษตรกร	17	3.74	.50	3.76	.41	4.05	.43
แม่บ้าน	9	3.56	.26	3.60	.44	3.53	.54
ไม่เลือก	5	4.40	.53	4.28	.77	4.20	.60
รวม	209	3.94	.56	3.87	.63	3.91	.54

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามอาชีพของบิดา/มารดา และผู้ปกครองของนิสิต มีความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. บิดา ที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพเกษตรกร มีความคิดเห็นในทุกด้าน อยู่ในระดับมาก

2. มารดา ที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพเกษตรกร มีความคิดเห็นในทุกด้าน อยู่ในระดับมาก

3. ผู้ปกครอง (กรณีที่ไม่ใช่บิดา/มารดา) ที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย อาชีพพนักงานบริษัท/ห้างร้าน อาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพเกษตรกร มีความคิดเห็นในทุกด้าน อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้าน จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

ความคิดเห็น รายได้ของครอบครัว	N	สภาพแวดล้อม ในสังคม		สถานที่ที่เหมาะสม ต่อการจัดกิจกรรม		รูปแบบและแนวคิด การจัดกิจกรรม	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
ต่ำกว่า 10,000 บาท	278	3.86	.57	3.85	.57	3.92	.54
10,000-20,000 บาท	410	3.78	.51	3.78	.61	3.80	.55
20,001-30,000 บาท	406	3.82	.54	3.74	.65	3.86	.55
มากกว่า 30,000 บาท	770	3.81	.53	3.79	.65	3.79	.57
รวม	1,864	3.81	.54	3.79	.63	3.83	.56

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามรายได้ของครอบครัวนิสิต มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมในสังคม นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$) ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) และด้านรูปแบบและแนวคิดการจัดกิจกรรม นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.83$)

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหา
 สารเสพติด ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดเพิ่มมากขึ้น
 จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านสภาพแวดล้อมในสังคม ที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น	(N = 1,864)		ระดับ การรับรู้
	\bar{X}	SD	
1. ภาวะความยากจน	3.60	.89	มาก
2. ครอบครัวที่มีความแตกแยก	4.11 ^{3/}	.80	มาก
3. สัมพันธภาพในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น	4.13 ^{2/}	.79	มาก
4. ชุมชนแออัด	3.96	.81	มาก
5. แหล่งสถานบริการบันเทิงยามค่ำคืน	4.17 ^{1/}	.82	มาก
6. การพนันและการเสี่ยงโชค	3.78	.87	มาก
7. การถูกสร้างค่านิยมและความเชื่อที่ผิด เช่น ค่านิยมความ เป็นลูกผู้ชายในทางที่ผิด ความเชื่อว่าเสพแล้วจะคลายทุกข์	3.78	.88	มาก
8. การลอกเลียนแบบอย่างศิลปิน ดารา ผู้มีชื่อเสียง	3.40	.97	ปานกลาง
9. อิทธิพลทางวัตถุนิยมในการดำเนินชีวิตแบบสังคมสมัยใหม่	3.63	.91	มาก
10. ขาดความรับผิดชอบเอาใจใส่อย่างจริงจังจากหน่วยงาน ภาครัฐที่ปฏิบัติงานด้านสารเสพติด	3.59	.90	มาก
รวม	3.81	.54	มาก

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อ 8 การลอกเลียนแบบอย่างศิลปินดาราผู้มีชื่อเสียง ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.40$)

โดยรายชื่อที่นิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุด ได้แก่ แหล่งสถานบริการบันเทิงยามค่ำคืน ($\bar{x} = 4.17$) สัมพันธภาพในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น ($\bar{x} = 4.13$) และครอบครัวที่มีความแตกแยก ($\bar{x} = 4.11$) ตามลำดับ และรายชื่อที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุด ได้แก่ การลอกเลียนแบบอย่างศิลปินดาราผู้มีชื่อเสียง ($\bar{x} = 3.40$)

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัด
กิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม การป้องกันปัญหาสารเสพติด	(N = 1,864)		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{X}	SD	
1. บริเวณคณะ/หน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย	3.93 ^{2/}	.80	มาก
2. ภายในตึกพักหอพักของมหาวิทยาลัย	3.78	.89	มาก
3. ศูนย์กิจกรรมนิสิต	3.80 ^{3/}	.82	มาก
4. ศูนย์เรียนรวม	3.99 ^{1/}	.85	มาก
5. สโมสรนิสิต/ชมรมกิจกรรมนิสิต	3.70	.86	มาก
6. สถานที่บริเวณภายในโรงอาหาร	3.70	.94	มาก
7. บริเวณสนามกีฬา	3.64	.96	มาก
8. ภายในรถโดยสารสวัสดิการ มก. เช่น คำเตือน ป้ายผ้า	3.74	.94	มาก
รวม	3.79	.63	มาก

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่าทุกชื่ออยู่ในระดับมาก

โดยรายชื่อที่นิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุดได้แก่ ศูนย์เรียนรวม ($\bar{X} = 3.99$) บริเวณคณะ/หน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย ($\bar{X} = 3.93$) และศูนย์กิจกรรมนิสิต ($\bar{X} = 3.80$) ตามลำดับ และรายชื่อที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุดได้แก่ บริเวณสนามกีฬา ($\bar{X} = 3.64$)

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด ด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกัน
ปัญหาสารเสพติด จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรม การป้องกันปัญหาสารเสพติด	(N = 1,864)		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{X}	SD	
1. กำหนดหลักสูตรอบรมการป้องกันปัญหาสารเสพติดไว้ใน โครงการบัณฑิตยุคใหม่ของมหาวิทยาลัย	3.89 ^{3/}	.78	มาก
2. จัดตั้งชมรมแกนนำนิสิตเพื่อทำกิจกรรมเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับ การป้องกันปัญหาสารเสพติด เช่น ชมรม To-Be-Number 1	3.87	.76	มาก
3. จัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด	3.92 ^{2/}	.79	มาก
4. จัดพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณตนเพื่อปลูกจิตสำนึกและค่านิยมของ นิสิตไม่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด	3.67	.91	มาก
5. จัดฝึกอบรมสัมมนาเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด	3.74	.79	มาก
6. จัดนิทรรศการเพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องสารเสพติด	3.79	.82	มาก
7. ศึกษาผลงานด้านสารเสพติด เช่น สถาบันบำบัดผู้ติดสารเสพติด	3.92 ^{2/}	.87	มาก
8. จัดเวทีอภิปรายระดมความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหาสารเสพติด	3.62	.84	มาก
9. จัดการแสดงดนตรีรณรงค์ต่อต้านสารเสพติด	3.92 ^{2/}	.90	มาก
10. ผลิตรายการโทรทัศน์/ประชาสัมพันธ์ผ่าน KU Channel เพื่อเผยแพร่ความรู้ ข่าวสาร และกิจกรรมเรื่องสารเสพติด	3.94 ^{1/}	.87	มาก
รวม	3.83	.56	มาก

จากตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดใน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อ
อยู่ในระดับมาก

โดยรายข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุดได้แก่ การผลิตรายการโทรทัศน์/ประชาสัมพันธ์
ผ่าน KU Channel เพื่อเผยแพร่ความรู้ข่าวสารและกิจกรรมเรื่องสารเสพติด ($\bar{x} = 3.94$) และรายข้อ
ที่นิสิตมีความคิดเห็นน้อยที่สุด ได้แก่ การจัดเวทีอภิปรายระดมความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหา
สารเสพติด ($\bar{x} = 3.62$)

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์คือ การทดสอบค่าที (t-test), ค่าความแปรปรวน (ANOVA), ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในแต่ละด้าน โดยรวม จำแนกตามเพศ

การรับรู้	ชาย (n = 859)		หญิง (n = 1,005)		t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. การรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด	3.83	.59	3.75	.48	2.815	.005*
2. การรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์	3.48	.69	3.43	.57	1.749	.080
รวม	3.65	.57	3.59	.45	2.542	.011*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ การรับรู้โดยรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศชายมีการรับรู้มากกว่าเพศหญิง และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 30 การเปรียบเทียบความแตกต่างการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน โดยรวม จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. การรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	2.356	2.356	8.184	.004*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	535.953	.288		
รวม	1,863	538.309			
2. การรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	1.235	1.235	3.149	.076
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	729.924	.392		
รวม	1,863	731.158			
3. รวมการรับรู้					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	1.750	1.750	6.700	.010*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	486.382	.261		
รวม	1,863	488.132			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในแต่ละด้านจำแนกตามชั้นปี การรับรู้โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าชั้นปีของนิสิตไม่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่ ดังแสดงผลในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 การทดสอบความแตกต่างการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		1. ชั้นปีที่ 1	3.94	23*	29*
2. ชั้นปีที่ 2	3.76				
3. ชั้นปีที่ 3	3.69				
4. ชั้นปีที่ 4	3.73				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 31 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างการรับรู้ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้แตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน โดยรวม จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็น	ชาย (n = 859)		หญิง (n = 1,005)		t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. สภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น	3.76	.59	3.86	.48	-4.046	.000*
2. สถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม การป้องกันปัญหาสารเสพติด	3.74	.69	3.82	.57	-2.548	.011*
3. รูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด	3.77	.59	3.88	.52	-4.036	.000*
รวม	3.76	.53	3.85	.41	-4.215	.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 32 แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ ความคิดเห็นโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นแตกต่างกันในทุกด้าน

ตารางที่ 33 การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในแต่ละด้าน โดยรวม จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. สภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	4.799	4.799		
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	529.930	.285	16.861	.000*
รวม	1,863	534.729			
2. สถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม การป้องกันปัญหาสารเสพติด					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	2.642	2.642		
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	735.576	.395	6.689	.010*
รวม	1,863	738.219			
3. รูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	5.126	5.126		
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	574.691	.309	16.610	.000*
รวม	1,863	579.817			
4. รวมความคิดเห็น					
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1	4.108	4.108		
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1,862	414.477	.223	18.454	.000*
รวม	1,863	418.584			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี ความคิดเห็นโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นแตกต่างกันในทุกด้าน แสดงว่าชั้นปีของนิสิตมีผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดในทุกด้าน

เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่ ดังแสดงผลในตารางที่ 34-36

ตารางที่ 34 การทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น
จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		1. ชั้นปีที่ 1	3.94		12*
2. ชั้นปีที่ 2	3.81				
3. ชั้นปีที่ 3	3.72				
4. ชั้นปีที่ 4	3.75				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 35 การทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด
จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		1. ชั้นปีที่ 1	3.91		12*
2. ชั้นปีที่ 2	3.79				
3. ชั้นปีที่ 3	3.69				
4. ชั้นปีที่ 4	3.71				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 35 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 36 การทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ด้านรูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด
จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		1. ชั้นปีที่ 1	4.00	22*	27*
2. ชั้นปีที่ 2	3.78				
3. ชั้นปีที่ 3	3.73				
4. ชั้นปีที่ 4	3.74				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างความคิดเห็นด้านรูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่พบว่า กลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนิสิตชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 37 แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดของนิสิต

ข้อ	แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1	จัดนิทรรศการและรณรงค์การประชาสัมพันธ์ในทุกสื่อ ซึ่งให้เห็นถึงโทษ เพื่อให้ นิสิตตระหนักและเข้าใจและหลีกเลี่ยงสารเสพติดมากยิ่งขึ้น	54	15.74 ^{1/}
2	จัดสัมมนาป้องกันแก้ไขปัญหาลักษณะหลายรูปแบบหรือจัดหลักสูตรการเรียนวิชาบูรณาการเรื่องสารเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง	46	13.41 ^{2/}
3	ปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ดีตั้งแต่เริ่มแรกเพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาสารเสพติดและนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม	44	12.83 ^{3/}
4	กำหนดข้อบังคับและบทลงโทษ จัดตั้งทีมงานตรวจสอบควบคุมดูแล นิสิตห้ามสูบบุหรี่และดื่มแอลกอฮอล์ในสถาบันการศึกษาอย่างเข้มงวด	44	12.83 ^{3/}
5	ตรวจสอบพื้นที่จุดเสี่ยงต่างๆ ในมหาวิทยาลัย เช่น คณะ หอพัก ชุมชน โรงสูบบุหรี่และจัดสภาพแวดล้อมเป็นเขตปลอดสารเสพติดอย่างทั่วถึง	22	6.41
6	อาจารย์ที่ปรึกษาและเพื่อนควรเอาใจใส่ นิสิตคอยช่วยเหลือ สนับสนุนดูแล ซึ่งกันและกันไม่ชักชวนกันไปเสพสารเสพติดและให้โอกาสแก้ไข	19	5.54
7	จัดพื้นที่เขตปลอดบุหรี่และจัดเขตอนุญาตให้สูบบุหรี่ได้อย่างชัดเจน	17	4.96
8	สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์/ชมรมป้องกันปัญหาสารเสพติดใน มหาวิทยาลัย เช่น ชมรมนิสิต ศูนย์ให้คำปรึกษา ชมรม To Be Number 1	15	4.37
9	ศึกษาดูงานจากประสบการณ์จริงของผู้ป่วยหรือนำเสนอภาพเคลื่อนไหว ความทุกข์ทรมานของผู้ป่วยให้ นิสิตชมเพื่อเตือนสติและให้เกิดความหวาดกลัว	15	4.37
10	จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมสุขภาพให้ นิสิตห่างไกลสารเสพติด เช่น กีฬา	15	4.37
11	จัดการแสดงดนตรีจากศิลปินเพื่อต่อต้านสารเสพติดซึ่งเข้าถึงตัววัยรุ่นมากที่สุด ได้ความสนุกสนานและไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด	15	4.37
12	ให้ นิสิตมีส่วนร่วมการจัดทำและนำเสนอแผนกิจกรรมป้องกันปัญหาสารเสพติด โดยใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์	14	4.08
13	ส่งเสริมรุ่นพี่ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีช่วยสอดส่องดูแลและคอย กระตุ้นรุ่นน้องให้เกิดการเลียนแบบโดยมีรางวัลหรือการประกาศชมเชย	13	3.79
14	ห้ามขายบุหรี่และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิดในมหาวิทยาลัยฯ เด็ดขาด	10	2.92
รวม		343	100

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน นิสิตมีความคิดเห็นและเสนอแนะว่าควรมีการจัดนิทรรศการและรณรงค์การประชาสัมพันธ์ในทุกสื่อ ซึ่งให้เห็นถึงโทษเพื่อให้ นิสิตตระหนักและเข้าใจและหลีกเลี่ยงสารเสพติดมากยิ่งขึ้น คิดเป็นร้อยละ 15.74 รองลงมาคือ การจัดสัมมนาป้องกันแก้ไขปัญหาให้หลากหลายรูปแบบหรือจัดหลักสูตรการเรียนวิชาบูรณาการ เรื่องสารเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.41 และการปลูกฝังจิตสำนึกค่านิยมที่ดี ตั้งแต่เริ่มแรกเพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาสารเสพติดเพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม คิดเป็นร้อยละ 12.83 การกำหนดข้อบังคับบทลงโทษ จัดตั้งทีมงานตรวจสอบควบคุมดูแล นิสิตห้ามสูบบุหรี่และดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในสถาบันการศึกษาอย่างเข้มงวด คิดเป็นร้อยละ 12.83 เช่นเดียวกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ซึ่งได้มาโดยการจำแนกกลุ่มประชากรออกเป็นกลุ่มย่อย (Stratum) ตามชั้นปีและเพศ คำนวณสุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ผลการสุ่มตัวอย่างได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 1,864 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเป็นแบบสอบถาม กำหนดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ โดยนำแบบสอบถามที่ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น .90 แบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปี สังกัด การศึกษา ที่พักอาศัย สถานภาพครอบครัว อาชีพ รายได้ของครอบครัว ประสบการณ์เคยทดลองใช้ สารเสพติด และมีเพื่อน/คนใกล้ชิดใช้หรือเคยใช้สารเสพติด โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ (Percentage) , ค่าเฉลี่ย (Mean) ,ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์คือ การทดสอบที (t-test) , ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA), การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ

ส่วนที่ 3 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคล เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของนิสิต และสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีดังนี้

1. การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับมาก ความรู้ที่นิสิตรับรู้มากที่สุดได้แก่ การรับรู้ถึงโทษและอันตรายของสารเสพติด รับรู้น้อยที่สุดได้แก่ การรับรู้วิธีการให้ความช่วยเหลือ/บำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง สื่อที่นิสิตมีการรับรู้มากที่สุดได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อที่รับรู้รน้อยที่สุดได้แก่ สื่อประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย

2. ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ความคิดเห็นของนิสิตในทุกๆ ด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น นิสิตมีความเห็นมากที่สุดได้แก่ แหล่งสถานบริการบันเทิงยามค่ำคืน มีความเห็นน้อยที่สุดได้แก่ การลอกเลียนแบบอย่างศิลปินดารามีชื่อเสียง ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด นิสิตมีความเห็นมากที่สุดได้แก่ อาคารศูนย์เรียนรวม มีความเห็นน้อยที่สุดได้แก่ สถานที่บริเวณสนามกีฬา และด้านรูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด นิสิตมีความเห็นมากที่สุดได้แก่ การผลิตรายการโทรทัศน์/ประชาสัมพันธ์ผ่าน KU Channel เพื่อเผยแพร่ความรู้ข่าวสารและกิจกรรมเรื่องสารเสพติด นิสิตมีความเห็นน้อยที่สุดได้แก่ การจัดเวทีอภิปรายระดมความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหาสารเสพติด

สรุปผลการเปรียบเทียบความแตกต่างการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิต

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้านโดยรวม จำแนกตามเพศและชั้นปี การรับรู้โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้านโดยรวม จำแนกตามเพศและชั้นปี ความคิดเห็นโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคิดเห็นของนิสิตในทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต พิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจำนวนร้อยละที่นิสิตแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้ดังนี้

อันดับ 1 การจัดนิทรรศการและรณรงค์การประชาสัมพันธ์ในทุกสื่อ ซึ่งให้เห็นถึงโทษ เพื่อให้ นิสิตตระหนักและเข้าใจและหลีกเลี่ยงสารเสพติดมากยิ่งขึ้น คิดเป็นร้อยละ 15.74

อันดับ 2 จัดสัมมนาป้องกันปัญหาให้หลากหลายรูปแบบหรือจัดหลักสูตรการเรียน วิชาบูรณาการเรื่องสารเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.41

อันดับ 3 ปลุกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ดีตั้งแต่เริ่มแรกเพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาสารเสพติด และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม คิดเป็นร้อยละ 12.83

อันดับ 3 กำหนดข้อบังคับและบทลงโทษ จัดตั้งทีมงานตรวจสอบควบคุมดูแลนิสิตห้าม สูบบุหรี่และดื่มแอลกอฮอล์ในสถาบันการศึกษาอย่างเข้มงวด คิดเป็นร้อยละ 12.83

การอภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยเรื่อง การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยมีประเด็นนำเสนอการอภิปรายผล ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

พบว่า กลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 1,864 คน เป็นนิสิตเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็น ร้อยละ 53.9 นิสิตส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 29.8 อาจเป็นเพราะว่า มหาวิทยาลัยได้เพิ่มจำนวนการเปิดรับนิสิตเข้าศึกษาเพิ่มมากขึ้น นิสิตส่วนใหญ่สังกัดคณะ วิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 23.9

2. ประสบการณ์เคยทดลองใช้สารเสพติด

ประสบการณ์ของนิสิตที่เคยทดลองใช้สารเสพติด ส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศชายมากกว่าเพศหญิง ซึ่งประเภทของสารเสพติดที่กลุ่มตัวอย่งานิสิตเคยทดลองใช้มากที่สุดคือ สุรา เบียร์/เครื่องดื่ม ที่มีแอลกอฮอล์ รองลงมาคือ บุหรี่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตส่วนใหญ่คิดว่าตนเองบรรลุนิติภาวะ มีความเป็นผู้ใหญ่แล้วต้องมีการเข้าสังคมและมีความเป็นอิสระในการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย และอาจเห็นว่าการทดลองใช้เป็นครั้งคราวตามเทศกาลประเพณีงานรื่นเริงต่างๆ นั้น ไม่เป็นการคิด ไปตลอดชีวิต อีกทั้งยังหาซื้อได้ง่ายตามร้านค้าทั่วไปและเสพได้โดยไม่ผิดกฎหมาย และเป็นที่น่า

สังเกตว่า นิสิตเพศหญิงมีส่วนของการดื่มสุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นจำนวนมาก ใกล้เคียงกับนิสิตเพศชาย มหาวิทยาลัยฯ ควรตระหนักและให้ความสำคัญในการปลูกจิตสำนึกกับ นิสิตกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับอัมพร โอตระกูล (2538) กล่าวถึงการแพร่ระบาดของ สารเสพติดไว้ว่าปัจจัยที่เกิดจากตัวบุคคลผู้เสพติดเกิดขึ้นได้จากการลอกเลียนแบบอย่างหรือถือเป็น แฟชั่นในหมู่วัยรุ่น ในบางเรื่องวัยรุ่นจะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสิ่งโก้เก๋ ทันสมัย เป็นแฟชั่นของที่ไม่ ยากโบราณก็จะลอกเลียนแบบกันวัยรุ่นคิดว่าตนเองควรมีพฤติกรรมที่แสดงว่าตนเองโตแล้ว และเป็นชายที่สมบุรณ์ก็จะเริ่มสูบบุหรี่หรือดื่มสุราในการเข้าสังคม ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิดและอาจเป็น โอกาสนำไปสู่การติดสารเสพติดได้และผลการวิจัยของ กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา (2543: 123) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาสถานการณ์การแพร่ระบาดยาบ้าในสถานศึกษาทั่วประเทศ” พบว่า กลุ่มนักเรียนที่เคยมีประสบการณ์ ในการเสพยาบ้ามีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับการดื่มสุรา เบียร์ หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 89 ของกลุ่มนักเรียนกลุ่มนี้ทั้งหมด

3. การรับรู้ของนิสิตที่มีต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด

ผลการศึกษาเกี่ยวกับระดับการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด พบว่า นิสิตมี การรับรู้เรื่องปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะนิสิตชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิต ได้รับการศึกษาเกี่ยวกับความรู้เรื่องสารเสพติด มีความเข้าใจถึงโทษและอันตรายของสารเสพติด รวมทั้งรับรู้วิธีการหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติดมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษามาอย่างต่อเนื่องและการใช้ชีวิตในปัจจุบันของนิสิตมีความใกล้ชิดและสัมผัสกับข้อมูลข่าวสารจากสื่อแขนง ต่างๆ มาโดยตลอดไม่ว่าจะเป็นทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต สื่อบุคคล สื่อประชาสัมพันธ์ จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับรู้ข้อมูลจาก สื่อทางโทรทัศน์มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิภารัตน์ จำาสมบุรณ์ (2540) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การศึกษาความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อสารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณี ศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี” พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในอันตรายและพิษภัย ของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพเป็นอย่างดี รวมทั้งทราบถึงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดเป็น อย่างดีด้วยกัน และความรู้ที่เกี่ยวกับสารเสพติดของนักเรียนกลุ่มนี้จะได้มาจากครอบครัว โรงเรียน และสื่อประเภทต่างๆ เช่นวิทยุ โทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์

4. ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด

ผลการศึกษาเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

4.1 ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยนิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุดในเรื่องแหล่งสถานบริการบันเทิงยามค่ำคืน สัมพันธภาพในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น และสภาพครอบครัวที่มีความแตกแยก ตามลำดับ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า มีการขยายตัวของธุรกิจสถานบันเทิงยามค่ำคืนเพิ่มมากยิ่งขึ้นซึ่งเป็นแหล่งมั่วสุมและเป็นจุดเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด และได้รับทราบจากผลงานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสารเสพติดและข้อมูลข่าวสารจากสื่อแขนงต่างๆ ที่เผยแพร่ต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คณะกรรมการศึกษาวิจัยปัญหาสังคม (2547: 17) รายงานการวิจัยเรื่อง “ครอบครัว: ปัจจัยปกป้องหรือผลักดันปัญหายาเสพติดของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า สภาพแวดล้อมและสถานการณ์ในครอบครัวมีส่วนทำให้เกิดความกดดันให้วัยรุ่นใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัจจัยจากครอบครัวได้แก่ ลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัว สถานภาพปัจจุบันของพ่อแม่และปัญหาด้านการเงิน และสอดคล้องกับสำนักงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (2545) สาเหตุของการติดสารเสพติดส่วนใหญ่เนื่องจากเหตุเพราะสิ่งแวดลอม สถานที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งที่มีการเสพและค้าสารเสพติด ภาวะทางเศรษฐกิจบีบบังคับ ปัญหาทางครอบครัว เช่น สภาพบ้านแตก สมาชิกในครอบครัวขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่ และปัญหาอื่นๆ นับเป็นสิ่งที่มอิทธิพลผลักดันให้ผู้ที่ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าวบางคนหันไปพึ่งสารเสพติดโดยคิดว่าจะช่วยให้ตนหลุดพ้นจากสภาพต่างๆ ที่คับข้องใจได้ หรือในกรณีที่อยู่ใกล้แหล่งที่มีการมั่วสุมสารเสพติดและค้าสารเสพติดก็อาจเป็นสาเหตุให้ถูกชักจูงหรือล่อลวงให้ติดสารเสพติดได้ง่าย

4.2 ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยนิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุดได้แก่ อาคารศูนย์เรียนรวม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตส่วนมากอาจเห็นตรงกันว่าอาคารศูนย์เรียนรวมตั้งอยู่ในระยะทางที่เหมาะสมไม่ไกลเกินไป กว้างขวางสะดวกในการติดต่อนัดหมาย มีความสะอาดสวยงามและบรรยากาศดีเหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์มากที่สุด

4.3 ด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยนิสิตมีความคิดเห็นมากที่สุดได้แก่ การผลิตรายการโทรทัศน์/ประชาสัมพันธ์ผ่าน KU Channel เพื่อเผยแพร่ความรู้ข่าวสารและกิจกรรมเรื่องสารเสพติด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นิสิตมีความสนใจต่อการผลิตรายการโทรทัศน์และต้องการมีส่วนร่วมในการแสดงออก ซึ่งอาจมองว่าสื่อโทรทัศน์น่าจะเข้าถึงต่อการรับรู้ข่าวสารมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับตารางที่ 17 คือนิสิตมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อทางโทรทัศน์มากที่สุด

5. การเปรียบเทียบความแตกต่างการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิต

5.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้านโดยรวม จำแนกตามเพศและชั้นปี การรับรู้โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ทองหล่อ สุวรรณภาพ (2521) อธิบายไว้ว่า การรับรู้ที่บุคคลมีต่อเรื่องราว เหตุการณ์ และสภาวะแวดล้อมต่างๆ มีความแตกต่างกันนั้น มีอิทธิพลมาจากตัวแปรด้านเพศ อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันย่อมมีการรับรู้แตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกัน ทั้งปริมาณและความถูกต้องย่อมทำให้คนเรามีการรับรู้ต่างกัน

5.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในแต่ละด้านโดยรวม จำแนกตามเพศและชั้นปี ความคิดเห็นโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคิดเห็นของนิสิตในทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ภาณุวัฒน์ เงินโสภณ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมที่มีต่อนโยบายการปราบปรามยาเสพติด: กรณีศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา มีความคิดเห็นต่อนโยบายการปราบปรามสารเสพติดอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นตามปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ระดับชั้นเรียน และ โรงเรียนที่สังกัด พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

6. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดนิทรรศการและรณรงค์การประชาสัมพันธ์ในทุกสื่อ ซึ่งให้เห็นถึงโทษเพื่อให้นิสิตตระหนักและเข้าใจและหลีกเลี่ยงสารเสพติดมากยิ่งขึ้น รองลงมาคือการจัดสัมมนาการป้องกันแก้ไขปัญหามาให้หลากหลายรูปแบบหรือจัดหลักสูตรการเรียนวิชาบูรณาการเรื่องสารเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่าเป็นวิธีการป้องกันปัญหาสารเสพติดที่เป็นรูปธรรม โดยนิสิตสามารถรับรู้และเข้าใจสถานการณ์ของปัญหาสารเสพติดได้เป็นอย่างดีและมีความต่อเนื่อง ซึ่งนิสิตอาจมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นในการคิดวางแผนหารูปแบบกิจกรรมและจัดทำกิจกรรมตามความสนใจของนิสิตได้ตรงตามกลุ่มเป้าหมายและตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับกรอบการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) โดยต้องเร่งรณรงค์และสร้างกระแสสังคมให้คนไทยทุกคนตระหนักถึงพิษภัยของสารเสพติดและมีจิตสำนึกที่จะต้องร่วมกันป้องกันและแก้ไขปัญหาย่างจริงจังโดยให้ถือเป็น “ปัญหาของสังคมและของประเทศชาติ”

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอข้อคิดที่อาจเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานผู้ปฏิบัติงานด้านการป้องกันปัญหาสารเสพติด ผู้บริหาร และองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามสารเสพติด ได้นำข้อมูลไปประกอบการพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบายการปฏิบัติงาน หรือแนวทางการพัฒนาการจัดกิจกรรมป้องกันไม่ให้นิสิตเข้าไปสัมผัสกับสารเสพติดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเกิดประโยชน์กับนิสิตและสถาบันการศึกษาในอนาคตต่อไป ผู้วิจัยมีประเด็นสำคัญที่เห็นควรนำเสนอ ดังนี้ คือ

1. ด้านประสบการณ์ของนิสิตที่เคยทดลองใช้สารเสพติด ส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศชายมากกว่าเพศหญิง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเคยทดลองใช้มากที่สุดคือ สุรา เบียร์/เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รองลงมาคือบุหรี่ ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า ควรปลูกฝังจิตสำนึกและค่านิยมที่ดีตั้งแต่เริ่มแรกก่อนเข้ามาในมหาวิทยาลัย โดยกำหนดหลักสูตรการอบรมนิสิตกลุ่มเป้าหมายเฉพาะเพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาสารเสพติดได้ดียิ่งขึ้นและนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมในอนาคต โดยจัดหลักสูตรในโครงการบัณฑิตยุคใหม่ให้ครอบคลุมทุกชั้นปีอย่างต่อเนื่องตลอดการดำเนินชีวิตใน

มหาวิทยาลัย และกำหนดกฎข้อบังคับและระเบียบวินัยนิตินาปฏิบัติอย่างจริงจัง โดยแต่งตั้งคณะทำงานระดับผู้ปฏิบัติจากทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัยร่วมกับองค์กรนิตินาเพื่อดูแลตรวจสอบและตักเตือน ประกอบกับภาครัฐและหน่วยงานปราบปรามสารเสพติดที่เกี่ยวข้องต้องมีการควบคุมการจำหน่ายสุราให้กับเยาวชนอย่างเข้มงวดจริงจังและห้ามจำหน่ายสารเสพติดทุกชนิดในบริเวณมหาวิทยาลัย

2. ด้านการรับรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด นิตินาส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้และเข้าใจเรื่องสารเสพติดเป็นอย่างดี โดยเฉพาะนิตินาชั้นปีที่ 1 จะมีความเข้าใจมากกว่าชั้นปีอื่น ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรเพิ่มเติมความรู้ให้กับนิตินาทุกชั้นปีโดยจัดอบรมสัมมนาหลากหลายรูปแบบหรือจัดหลักสูตรการเรียนวิชาบูรณาการเรื่องสารเสพติดอย่างจริงจังและต่อเนื่องตลอดของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย และควรสนับสนุนส่งเสริมให้นิตินามีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นโดยการจัดตั้งศูนย์เครือข่ายหรือชมรมแกนนำนิตินาเพื่อถ่ายทอดความรู้และปลูกฝังอุดมการณ์กับนิตินารุ่นน้องไม่ให้ไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาให้ความช่วยเหลือและมีงบประมาณสนับสนุน

3. ด้านการรับรู้ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติด นิตินาส่วนใหญ่มีการรับรู้ข่าวสารจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนประชาสัมพันธ์ทางสื่อเพื่อการรณรงค์ป้องกันปัญหาสารเสพติดควรให้ความสำคัญกับสื่อโทรทัศน์มากยิ่งขึ้น โดยเพิ่มเนื้อหาในรูปแบบให้หลากหลายมีความน่าสนใจ เนื่องจากสื่อโทรทัศน์มีแรงดึงดูดความสนใจทั้งภาพแสงสีรวมทั้งการจดจำถ้อยคำและเรื่องราวได้ดีกว่าสื่ออื่นๆ แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างของนิตินายังมีการรับรู้จากสื่อประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยได้น้อยที่สุด ดังนั้นมหาวิทยาลัยฯ ควรมอบงานประชาสัมพันธ์และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตระหนักและให้ความสนใจเกี่ยวกับช่องทางการรับข่าวสารของนิตินาเพิ่มขึ้น ควรพิจารณาหารูปแบบวิธีการเผยแพร่รณรงค์ประชาสัมพันธ์ในทุกสื่อช่องทางการสื่อสารเพื่อชี้ให้เห็นถึงผลโทษและการหลีกเลี่ยงสารเสพติดเพื่อให้นิตินาตระหนักและเข้าใจมากยิ่งขึ้น

4. ด้านสภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้นอยู่ นิตินามีความเห็นมากที่สุดคือ แหล่งสถานบริการบันเทิงยามค่ำคืน ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันปัญหาและลดอัตราการเสี่ยงของการเข้าไปมั่วสุมใช้สารเสพติด ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า หน่วยงานภาครัฐและองค์กรอิสระต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามปัญหาสารเสพติดต้องเข้มงวดในการกวดขันตรวจสอบเยาวชนไม่ให้เข้าไปใช้บริการสถานบันเทิง และต้องสร้างจิตสำนึกความเป็นครอบครัว ซึ่งเป็นปัญหาสังคมอีกด้านหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง โดยสร้างความสามัคคีในสมาชิกครอบครัวต้อง

รักใคร่มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตและร่วมกันสร้างสัมพันธภาพที่อบอุ่นให้เกิดขึ้นในครอบครัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นมูลเหตุสำคัญอันดับแรกๆ ที่จะทำให้ไม่เกิดปัญหาในสังคมและไม่เกิดปัญหาสาธารณสุขเสียดิตตามมา

5. ด้านสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสาธารณสุขเสียดิต นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่า อาคารศูนย์เรียนรวมมีความเหมาะสมมากที่สุด ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรกำหนดนโยบายประกาศให้มหาวิทยาลัยเป็นเขตปลอดสารเสียดิต ตรวจสอบพื้นที่จุดเสี่ยงภายในบริเวณต่างๆ เช่น คณะ หอพัก พื้นที่ส่วนกลาง ชุมชนโรงสูบ โดยกำหนดให้เป็นพื้นที่เขตปลอดสารเสียดิตอย่างจริงจัง และจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อมภายในและบริเวณรอบอาคารศูนย์เรียนรวม 1-3 ให้มีความสวยงามสะอาดเป็นระเบียบ มีแหล่งพักผ่อนใต้อาคารอย่างเพียงพอ หรือจัดวางโต๊ะเก้าอี้ได้ร่มไม้เป็นสวนหย่อมหรือจัดซุ้มรอบอาคารสำหรับประชุมปรึกษาหารือการเรียน การทำกิจกรรมกลุ่ม จัดบอร์ดประชาสัมพันธ์และมีเวทีสำหรับจัดกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการจัดบริการเครื่องอุปโภคบริโภคให้มีความสะดวกรวดเร็วมีคุณภาพทั้งเรื่องราคาความสะอาดและระบบความปลอดภัยในทรัพย์สินด้วย

6. ด้านรูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสาธารณสุขเสียดิต พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นมากที่สุดคือ การผลิตรายการโทรทัศน์/ประชาสัมพันธ์ ผ่าน KU Channel เพื่อเผยแพร่ความรู้ ข่าวสารและกิจกรรมเรื่องสารเสียดิต ผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมให้องค์กรนิสิตมีส่วนร่วมในการผลิตรายการและนำเสนอแผนงานรณรงค์การจัดกิจกรรม โดยใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์เพื่อป้องกันปัญหาสาธารณสุขเสียดิตให้มากยิ่งขึ้น ควรเน้นรูปแบบรายการเป็นการจูงใจโดยใช้อารมณ์โน้มน้าวใจผู้ชมให้คิดคล้อยตาม อาทิเช่น การพรรณนาถึงบทลงโทษตามกฎหมายและผลร้ายจากการเสียดิตจากประสบการณ์จริงของผู้ป่วยหรือภาพเคลื่อนไหว ความทุกข์ทรมานของผู้ป่วยให้นิสิตชมเพื่อเตือนสติและเกิดความหวาดกลัว หรือสร้างสถานการณ์จำลองโดยมีตัวละครเป็นนิสิตจากทุกคณะเพื่อกระตุ้นความสนใจ ส่วนความเห็นของรูปแบบการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสาธารณสุขเสียดิตอื่นๆ ร่องลงมาคือ การจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษา การศึกษาคู่มือด้านสารเสียดิตสถานบำบัดผู้ติดสารเสียดิต การจัดแสดงดนตรีรณรงค์ต่อต้านสารเสียดิต การกำหนดหลักสูตรอบรมการป้องกันปัญหาสาธารณสุขเสียดิตตามลำดับ ซึ่งรูปแบบต่างๆ เหล่านี้ก็ยังเป็นประโยชน์และมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการปกป้องนิสิตให้ห่างไกลสารเสียดิต ผู้วิจัยจึงเห็นว่าผู้บริหารมหาวิทยาลัยควรสนับสนุนและพิจารณาดำเนินการต่อไป เพื่อให้การดำเนินการตามนโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามสารเสียดิตพ.ศ.2548-2551 และแนวการดำเนินยุทธศาสตร์บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศโดยรวม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัย พบว่า มีประเด็นสำคัญที่ควรศึกษาสำรวจนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เกี่ยวกับการดำเนินงานป้องกันปัญหาสารเสพติด ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางการทำวิจัยที่ควรขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างขวาง ขึ้นตามลักษณะภูมิประเทศของแต่ละวิทยาเขตเกี่ยวกับการรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการ ป้องกันปัญหาสารเสพติด

2. รูปแบบการจัดกิจกรรมนิสิตที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดให้กับนิสิตเข้าว่มนั้นต้องคำนึง ถึงประโยชน์ที่นิสิตได้รับและประเมินผลความสนใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรม จึงควรศึกษาเรื่อง กระบวนการยอมรับที่มีต่อรูปแบบการดำเนินกิจกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดใน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. ควรศึกษาเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อสถานการณ์ปัญหาสารเสพติดระหว่างนิสิตที่เข้าร่วม กิจกรรมกับไม่เข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อพัฒนาและปรับปรุงกิจกรรม นิสิตให้น่าสนใจและมีความเหมาะสมตรงตามกลุ่มเป้าหมาย

4. ควรมีการศึกษาสาเหตุพฤติกรรมและปัจจัยเสี่ยงต่อการทดลองใช้สารเสพติดของนิสิต เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางการกำหนดนโยบายป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติดให้เกิด ความเหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ สุวรรณโชติ. 2528. “บทบาทพยาบาลด้านการปรับสภาพการรับรู้ต่อภาวะเครียด”. น. 464-465. เอกสารการสอนวิหามโนคติและกระบวนการพยาบาล. กรุงเทพมหานคร: นำกิจการพิมพ์.
- กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา. 2543. “การศึกษาสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาบ้าในสถานศึกษา”. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กอบกุล พันธุ์เจริญวรกุล. 2528. “ทฤษฎีการพยาบาลของคิง”. ในการพยาบาลกับการนำไปใช้. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์.
- กฤษณี มหาวิรุฬห์. 2531. **ทัศนะในการดำเนินงานเบื้องต้นของประธานกรรมการหมู่บ้านตามโครงการปรีณรงค์คุณภาพชีวิตและความจำเป็นพื้นฐาน: ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดชัยนาท**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เกียรติพงษ์ ชาวสำอางค์, พันตำรวจโท. 2542. **ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของตำรวจนครบาล**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คณะกรรมการศึกษาวิจัยปัญหาสังคม. 2547. รายงานการวิจัยเรื่อง “ครอบครัว : ปัจจัยปกป้องหรือผลักดันปัญหาเสพติดของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร”. สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- จเร ผกผ่า. 2541. **ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางสังคมของประชาชนในชุมชนบ้านต่อการยอมรับการแก้ไขปัญหาเสพติดให้โทษ**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- จิราภรณ์ สุทธิสานนท์. 2529. การรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จำรอง เงินดี และคณะ. 2541. **จิตวิทยาทั่วไป**. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เนติกุลการพิมพ์.
- จำเนียร ช่วงโชติ. 2526. **จิตวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- จำเรียง ภาวิจิตร. 2526. **สาขารณมิติ**. น.243-244. เอกสารการสอนชุดวิชาสังคมศึกษา 4 (เล่ม 2). กรุงเทพมหานคร: บริษัทมวลชนจำกัด.
- แจ่ม บัญลุ่ม. 2541. รายงานการวิจัยเรื่องสภาพความรู้ความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเสพติดและการจัดกิจกรรมรณรงค์ป้องกันยาเสพติดในกลุ่มเยาวชนพื้นที่เป้าหมาย. ราชบุรี: สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ชุติมา กุหาทอง. 2538. การรับรู้และการปฏิบัติตามบทบาทในงานอนามัยแม่และเด็กและวางแผนครอบครัวของแม่ตัวอย่างที่อบรมแล้วในจังหวัดของแก่น. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐพร สิทธิชัย. 2547. **ความคิดเห็นของผู้ติดยาเสพติดจากสถาบันัญญารักษ์ที่มีต่อการรณรงค์ป้องกันยาเสพติด**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ถึงพร ปานทอง. 2541. **ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของยาบ้า**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทรงเกียรติ ปิยะกะ และคณะ. 2545. **เวชศาสตร์โรคติดยา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. จังหวัดสงขลา: ลิมบราเดอร์การพิมพ์ จำกัด.

- ทองหล่อ สุวรรณภาพ. 2521. จิตวิทยาการศึกษา. อุบลราชธานี: ห้างเอกสารทางการพิมพ์
วิทยาลัยครูอุบลราชธานี.
- ทองอินทร์ วงศ์โสธร. 2536. โครงการประเมินผลแผนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.
2535-2539 ระยะที่ 1 การสำรวจความรู้ ความเข้าใจ เจตคติต่อต้านยาเสพติดของกลุ่ม
เยาวชนในสถานศึกษา นอกสถานศึกษาและประชากรวัยแรงงาน. รายงานการวิจัย
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. กรุงเทพฯ.
- ธงชัย สันติวงศ์ และ ชัยยศ สันติวงศ์. 2535. พฤติกรรมบุคคลในองค์กร. กรุงเทพมหานคร:
ไทยวัฒนาพานิช.
- ธีรยุทธ์ เสนิงศ์ ณ อุรุยา. 2537. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร ในเอกสารการสอน ชุดวิชาวิทยาการ
การสอน หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นพมาศ ชีรเวकिन. 2539. จิตวิทยาสังคมกับชีวิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิภารัตน์ นำสมบุรณ์. 2540. การศึกษาความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์
ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2533. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC.
กรุงเทพมหานคร: หลักสี่เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- ประหยัด สุดเสวต. 2542. การรับรู้ของนิสิตที่มีต่อสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขนและวิทยาเขตกำแพงแสน. กรุงเทพมหานคร: กองกิจการนิสิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปรีชา แก้วจันทร์. 2538. ความรู้ในบทบาทการเป็นตัวแทนของสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร.
กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- พิศาล เอียบอบ, พันตำรวจตรี. 2545. **ความรู้ความเข้าใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีต่อพระราชบัญญัติ
มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534.**
กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เพ็ญพร เพชรสุขศิริ. 2531. **การวัดทัศนคติ.** กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (อัสสัมชัญ).
- เพ็ญศรี บุญญฤทธิ. 2546. **ความคิดเห็นของพนักงานการประปาส่วนภูมิภาคที่มีต่อการถ่ายโอน
ภารกิจของการประปาส่วนภูมิภาคไปสู่องค์กรปกครองท้องถิ่น.** กรุงเทพมหานคร:
การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพศาล หวังพานิช. 2526. **การวัดผลการเรียน.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ภาณุวัฒน์ เงินโสภณ. 2547. **ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมที่มีต่อนโยบายการปราบปราม
ยาเสพติด: กรณีศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาในเขตดินแดง สังกัดกรมสามัญศึกษา.**
กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- มาลี สนธิเกษตวิน. 2525. **“การรับรู้ (Perception)”.** วารสารพยาบาล. 25 (กรกฎาคม –
ตุลาคม 2525) : 179-183.
- โยธิน ศันสนยุทธ และ จุมพล พูลภัทรชีวิน. 2529. **จิตวิทยาสังคม.** (พิมพ์ครั้งที่สอง).
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ละออ หุตางกูร. 2509. **จิตวิทยาเบื้องต้น.** เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัชรียา สุวรรณเมธา. 2545. **ความคิดเห็นของข้าราชการกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่มีต่อ
นโยบายการประชาสัมพันธ์ด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน.**
กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิทวัฒน์ ชินคำ. 2543. **ความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย: ศึกษาเฉพาะกรณีเขตสถานีตำรวจนครบาลเตาปูน.** กรุงเทพมหานคร:
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- สมบูรณ์ ชิตพงศ์. 2523. **เทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนสังคมศึกษา.**
กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สามารถ เพียรชอบ. 2544. **ปัจจัยที่มีผลต่อการเกี่ยวข้องกับยาเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์เกิดใหม่
อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี.** กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภาพ นัทรารณณ์. 2539. **การสอนคหกรรมศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภาวดี รอดโต. 2543. **ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อวัฒนธรรมบริโภคในช่วงวิกฤต
เศรษฐกิจ ปี พ.ศ.2541.** กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- โสภา พิสมัย. 2543. **ความคิดเห็นของพนักงานองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยที่มีต่อโครงการ
ลาออกก่อนเกษียณอายุ.** กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด. 2545. **ตอบปัญหายาเสพติด พิมพ์ครั้งที่ 15.**
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2547. **เรียนรู้เรื่องยาเสพติดชีวิต
ปลอดภัย.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2547. **รายงานผลการดำเนินงาน
ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ประจำปีงบประมาณ 2546.** กรุงเทพมหานคร:
อรุณการพิมพ์.

- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2547. ผลการดำเนินงานด้านป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในสถานศึกษา การปฏิบัติการพลังแผ่นดินร่วมกวาดล้างยาเสพติด ครั้งที่ 1 (วันที่ 8 มีนาคม-5 มิถุนายน 2547). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักส่งเสริมและพัฒนาศึกษากาพนักศึกษาก. 2547. สรุปผลการดำเนินงานโครงการพลังนักศึกษากพลังแผ่นดิน ขจัดสิ้นยาเสพติด และโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาก.
- สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2534. รายงานการวิจัยเรื่องการประเมินผลโครงการเผยแพร่ความรู้ด้านการป้องกันยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย ไตรสารศรี. 2539. การรับรู้บทบาทของผู้นำท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมชุมชน: ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอคลองหลวง อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เอกพร ขุ่ยสำราญ. 2546. บทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในอำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อัมพร โอตระกุล. 2538. สุขภาพจิต. กรุงเทพมหานคร: นำอักษรการพิมพ์.
- Cronbach, Lee Joseph. 1984. **Essential of Psychological Testing**. 3th ed. New York: Harper and Row.
- Ferguson, G.A. 1981. **Statistical Analysis in Psychology and Education**. 5th ed. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Flemming, Michael C. and Joseph, G. Nellis. 1994. **Principles of Applied Statistics**. 3th ed., London: Routledge.

Guralnik, D.B. 1988. **Webster's New World Dictionary of American English**. New York: Prentice Hall.

Kolasa, B.J. 1969. **Introduction to Behavioral Science for Business**. New York: John Wiley & Son Inc.

Mitchell, R.T. and R.J. Larson. 1987. **People in Organizations An Interduction to Organizational Behavior**. New York: McGraw-Hill.

Shaw, M.E. and J.M. Wright. 1967. **Scale for the Measurement of Attitude**. New York: McGraw – Hill Inc.

มาลี สนธิเกษตวิน. 2525. “การรับรู้ (Perception)”. วารสารพยาบาล. 25 (กรกฎาคม – ตุลาคม 2525) : 179-183.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2548. **นโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2548-2551**. (Online). วารสารสำนักงาน ป.ป.ส.. ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 (ประจำเดือนมีนาคม 2548 - สิงหาคม 2548): 7-8.

ภาคผนวก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานอธิการบดี กองกิจการนิสิต โทร 1256 , 1257 ต่อ 222

ที่ ศธ 0513.10104/พิเศษ

วันที่ 17 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลโครงการวิจัย

เรียน ผู้จัดการอาคาร Kasetsart IT Square

ด้วยข้าพเจ้านายวิชาญ วงษ์สังข์ ตำแหน่งนักศึกษาระดับ 6 ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน” ในกรณีนี้ ได้สร้างแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมนิสิต จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการเก็บข้อมูลนิสิตจากแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายของมหาวิทยาลัยฯ และให้ความสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิสิตในปัจจุบันต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(นายวิชาญ วงษ์สังข์)

นักศึกษาระดับ 6

URL: <http://www.sdd.psd.ku.ac.th>

E-mail : psdvew@ku.ac.th

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานอธิการบดี กองกิจการนิสิต โทร 1256 , 1257 ต่อ 222

ที่ ศธ 0513.10104/พิเศษ

วันที่ 26 กรกฎาคม 2549

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลโครงการวิจัย

เรียน นายกลโมสรนิตคณะ.....

ด้วยข้าพเจ้านายวิชาญ วงษ์สังข์ ตำแหน่งนักศึกษานิเทศศาสตร์ สังกัดกองกิจการนิสิต ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน” ในการนี้ ได้สร้างแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมนิสิต จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการเก็บข้อมูลนิสิตตามจำนวนแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายของมหาวิทยาลัยฯ และให้มีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิสิตในปัจจุบันต่อไป ทั้งนี้หากต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติมขอความกรุณาประสานงาน ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์

084-1646145

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

(นายวิชาญ วงษ์สังข์)

นักศึกษานิเทศศาสตร์ 6

URL: <http://www.sdd.psd.ku.ac.th>

E-mail : psdvew@ku.ac.th

แบบสอบถาม

เรื่อง การรับรู้และความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน (จำนวน 53 ข้อ)

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 8 ข้อ)

ตอนที่ 2 สอบถามการรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน (จำนวน 17 ข้อ)

ตอนที่ 3 สอบถามความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติด
ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน (จำนวน 28 ข้อ)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย \checkmark ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

1. () ชาย
2. () หญิง

2. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่

1. () ชั้นปีที่ 1	3. () ชั้นปีที่ 3
2. () ชั้นปีที่ 2	4. () ชั้นปีที่ 4

3. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาสังกัดคณะ

1. () คณะเกษตร	9. () คณะมนุษยศาสตร์
2. () คณะประมง	10. () คณะวิทยาศาสตร์
3. () คณะวนศาสตร์	11. () คณะเศรษฐศาสตร์
4. () คณะวิศวกรรมศาสตร์	12. () คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
5. () คณะศึกษาศาสตร์	13. () คณะสัตวแพทยศาสตร์
6. () คณะสังคมศาสตร์	14. () คณะเทคนิคการสัตวแพทย์
7. () คณะอุตสาหกรรมเกษตร	15. () อื่นๆ (ระบุ).....
8. () คณะบริหารธุรกิจ	

4. สถานที่พักอาศัยปัจจุบันของท่าน

1. () บ้านบิดา / มารดา	4. () หอพักใน มก.
2. () บ้านญาติ / พี่น้อง	5. () หอพักเอกชน
3. () บ้านเพื่อน	6. () อื่นๆ (ระบุ).....

5. สถานภาพปัจจุบันของบิดา-มารดา

1. () สมรส / อยู่ด้วยกัน	3. () หย่าร้าง
2. () สมรส / แยกกันอยู่	4. () อื่นๆ (ระบุ).....

6. อาชีพของบิดามารดา (โปรดเขียนเครื่องหมาย \checkmark ลงใน () ทางด้านขวามือ)

	<u>บิดา</u>	<u>มารดา</u>	<u>ผู้ปกครอง</u> (ในกรณีที่ไม่ใช่บิดา/มารดา)
1. ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	()	()	()
2. ธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	()	()	()
3. พนักงานบริษัท ห้างร้าน	()	()	()
4. รับจ้างทั่วไป	()	()	()
5. เกษตรกร	()	()	()
6. แม่บ้าน	()	()	()
7. อื่นๆ (ระบุ).....	()	()	()

7. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน

1. () ต่ำกว่า 10,000 บาท	3. () 20,001-30,000 บาท
2. () 10,000-20,000 บาท	4. () 30,000 บาทขึ้นไป

8. สารเสพติดประเภทใดบ้างที่ท่านเคยทดลองใช้ (ถ้าท่านเคยทดลองใช้ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. () ไม่เคยทดลอง	5. () สารระเหย
2. () บุหรี่	6. () ยาอี / ยาเลิฟ
3. () สุรา เบียร์ / เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	7. () กัญชา / กระท่อม
4. () ยาบ้า / ยาขยัน	8. () อื่นๆ (ระบุ).....

9. ท่านมีเพื่อน/คนใกล้ชิดที่ใช้หรือเคยใช้สารเสพติดประเภทใดบ้าง (ถ้าท่านมีตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. () ไม่มี	5. () สารระเหย
2. () บุหรี่	6. () ยาอี / ยาเลิฟ
3. () สุรา เบียร์ / เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	7. () กัญชา / กระท่อม
4. () ยาบ้า / ยาขยัน	8. () อื่นๆ (ระบุ).....

**ตอนที่ 2 การรับรู้ของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน**

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องคำตอบด้านขวามือ ตามการรับรู้ของนิสิตต่อการ
ป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน (เพียงช่องเดียว)

ข้อความ	ระดับการรับรู้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ท่านรับรู้รายละเอียดเกี่ยวกับสารเสพติด จากข้อต่อไปนี้อยู่ในระดับใด					
1. ความหมายของคำว่า “สารเสพติด”					
2. ประเภทของสารเสพติดให้โทษ					
3. รู้ถึงโทษและอันตรายของสารเสพติด					
4. รู้ถึงสาเหตุสำคัญการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด					
5. รู้วิธีการสังเกตผู้ติดสารเสพติดหรือสารเสพติด					
6. รับรู้บทลงโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับสารเสพติด					
7. รู้วิธีการหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด					
8. รู้วิธีการให้ความช่วยเหลือ/บำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด					
ท่านได้รับรู้ ข่าวสารจากสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสารเสพติด จากข้อต่อไปนี้ในระดับใด					
1. ทางโทรทัศน์					
2. ทางวิทยุกระจายเสียง					
3. ทางหนังสือพิมพ์					
4. วารสาร / แผ่นพับ					
5. ทางป้ายโฆษณา					
6. ทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต					
7. ทางบุคคล เช่น เพื่อน อาจารย์ ญาติ					
8. ทางประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย					
9. ทางประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบด้านขวามือ ตามความคิดเห็นของนิสิตต่อ
การป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน (เพียงช่องเดียว)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ท่านคิดว่า สภาพแวดล้อมในสังคมที่มีส่วนทำให้ปัญหาสารเสพติดมีเพิ่มมากขึ้น จากข้อต่อไปนี้อยู่ในระดับใด					
1. ภาวะความยากจน					
2. ครอบครัวที่มีความแตกแยก					
3. สัมพันธภาพในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น					
4. ชุมชนแออัด					
5. แหล่งสถานบริการบันเทิงยามค่ำคืน					
6. การพนันและการเลี้ยงโชค					
7. การถูกสร้างค่านิยมและความเชื่อที่ผิด เช่น ค่านิยมความเป็นลูกผู้ชายในทางที่ผิด ความเชื่อว่าเสพแล้วจะคลายทุกข์					
8. การลอกเลียนแบบอย่างศิลปิน ดารา ผู้มีชื่อเสียง					
9. อิทธิพลทางวัตถุนิยมในการดำเนินชีวิตแบบสังคมสมัยใหม่					
10. ขาดความรับผิดชอบเอาใจใส่อย่างจริงจังจากหน่วยงานภาครัฐที่ปฏิบัติงานด้านสารเสพติด					
ท่านคิดว่า สถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการป้องกันปัญหาสารเสพติด จากข้อต่อไปนี้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับใด					
1. บริเวณคณะ/หน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย					
2. ภายในตึกพักหอพักของมหาวิทยาลัย					
3. ศูนย์กิจกรรมนิสิต					
4. ศูนย์เรียนรวม					
5. สโมสรนิสิต/ชมรมกิจกรรมนิสิต					
6. สถานที่บริเวณภายในโรงอาหาร					
7. บริเวณสนามกีฬา					
8. ภายในรถโดยสารสวัสดิการ มก. เช่น ค่าเดือน ป้ายฟ้า					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของนิสิตต่อการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ท่านคิดว่า รูปแบบและแนวความคิดการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด จากข้อต่อไปนี้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับใด					
1. กำหนดหลักสูตรอบรมการป้องกันปัญหาสารเสพติดไว้ในโครงการบัณฑิตยุคใหม่ของมหาวิทยาลัย					
2. จัดตั้งชมรมแกนนำนิสิตเพื่อทำกิจกรรมเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติด เช่น ชมรม To-Be-Number 1					
3. จัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด					
4. จัดพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณตนเพื่อปลูกจิตสำนึกและค่านิยมของนิสิตไม่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด					
5. จัดสัมมนาเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด					
6. จัดนิทรรศการเพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องสารเสพติด					
7. ศึกษาผลงานด้านสารเสพติด เช่น สถาบันบำบัดผู้ติดสารเสพติด					
8. จัดเวทีอภิปรายระดมความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหายสารเสพติด					
9. จัดการแสดงดนตรีรณรงค์ต่อต้านสารเสพติด					
10. ผลิตรายการโทรทัศน์/ประชาสัมพันธ์ผ่าน KU Channel เพื่อเผยแพร่ความรู้ ข่าวดสารและกิจกรรมเรื่องสารเสพติด					

แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันปัญหาสารเสพติดในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.
.....
2.
.....
3.

*** ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง ***

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item
ITEM1	160.2600	287.6657	.1996	.9065
ITEM2	160.6600	281.5351	.4418	.9042
ITEM3	160.0400	285.3453	.2739	.9058
ITEM4	160.4200	283.1057	.3678	.9049
ITEM5	160.8800	284.5976	.3271	.9053
ITEM6	160.9400	287.2004	.1569	.9074
ITEM7	160.1200	285.8220	.2349	.9063
ITEM8	161.1000	280.0918	.4759	.9038
ITEM9	160.2200	276.6649	.5267	.9030
ITEM10	161.1400	281.3473	.3226	.9056
ITEM11	160.8400	271.7290	.6022	.9018
ITEM12	160.9800	277.4078	.4149	.9044
ITEM13	160.9200	274.2384	.5702	.9024
ITEM14	161.4400	270.9453	.6053	.9017
ITEM15	160.7600	276.0229	.5012	.9032
ITEM16	161.3800	273.8731	.5533	.9025
ITEM17	161.0800	280.1159	.4347	.9042
ITEM18	160.8600	282.2045	.3090	.9057
ITEM19	160.2200	287.5220	.1484	.9074
ITEM20	160.0400	288.7739	.0941	.9083
ITEM21	160.2800	282.8996	.3092	.9056
ITEM22	160.0400	286.4882	.2154	.9065
ITEM23	160.5800	280.4118	.3753	.9048
ITEM24	160.5000	281.6429	.3137	.9057
ITEM25	161.0600	283.4453	.2457	.9066
ITEM26	160.7400	287.8698	.1527	.9072
ITEM27	160.8200	283.2527	.2999	.9057
ITEM28	160.5600	275.5167	.5320	.9029
ITEM29	160.6000	274.1224	.5594	.9025
ITEM30	160.5800	277.6363	.4342	.9041
ITEM31	160.3000	274.9490	.5023	.9032
ITEM32	160.5400	277.8045	.4845	.9035
ITEM33	160.5600	276.6596	.4457	.9040
ITEM34	160.7000	275.3980	.4548	.9039
ITEM35	160.5000	274.7449	.5017	.9032
ITEM36	160.3200	282.7118	.4226	.9045
ITEM37	160.4600	277.3963	.5157	.9032
ITEM38	160.3400	280.0249	.4892	.9037
ITEM39	160.7800	274.2567	.5091	.9031
ITEM40	160.5600	278.2514	.6056	.9027
ITEM41	160.4600	279.7637	.5437	.9033
ITEM42	160.3800	282.7710	.3615	.9050
ITEM43	160.6200	280.4037	.4383	.9041
ITEM44	160.5200	283.3159	.2580	.9064
ITEM45	160.3400	278.5147	.5112	.9033

Reliability Coefficients

N of Cases = 50.0

N of Items = 45

Alpha = **.9065**

รายนามผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษางานวิจัย

1. มล.ดร.พรวิศิษฐ์ วรรณ	สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาเสพตติค สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามอาเสพตติค
2. รองศาสตราจารยั คร.พัฒนา สุขประเสริฐ	ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. นายสุรชัย จารุเดชา	ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. นายประหยัค สุตเสวต	ผู้ช่วยผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
5. ดร. กรรณิกา คำดี	หัวหน้าฝ่ายพัฒนาและวินยนิสิต กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
6. นายพรเทพ ราชรุจิทอง	หัวหน้าฝ่ายบริการและสวัสดิการนิสิต กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์